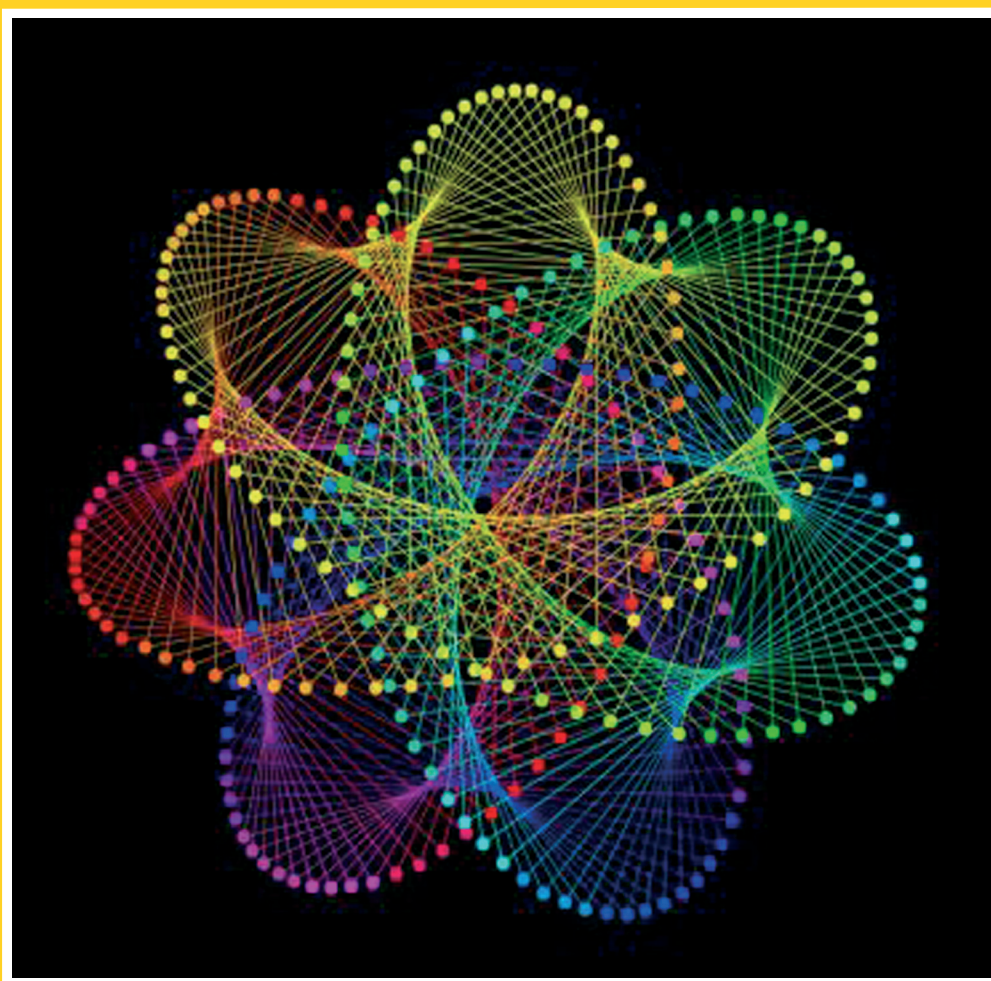

DEN NY VERDEN
impuls

- Hjertets dannelse
- Tilgivelsens svære øvelse
- Sjælens vej til lyset

FORUM FOR KOSMOLOGISK INFORMATION

NUMMER 1 - MARTS 2007 - 25. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Det endelige mål

Det endelige mål med det jordiske menneske er det, at det skal blive et højtintellektuelt, suverænt væsen med absolut viden om, hvad livet er, og hvad det selv er, og således ganske uafhængigt af bøger, overleveringer eller dogmer ved, hvad der er sandhed eller virkelighed. Væsenet opfatter direkte selv naturens tale og derigennem alle gåders løsning.

Det er denne forvandling af jordmenneskets mentalitet, der vil blive den nu begyndende ny verdensepokes kendetegn og adskillelse fra den store epoke, i hvilken væsnerne blev båret af troen, og hvilken epokes sidste krampetrækninger er den kolde, materialistiske videnskabs kulmination i at befordre det dræbende princip.

Man vil altså blive ligeså videnskabeligt hjemme i hele den psykiske eller åndelige side ved tilværelsen, som man nu er videnskabeligt hjemme i den materielle side ved livet. Den totale oplevelse af denne mentale tilstands indtræden i væsenet udløses altså i form af en psykisk proces, som "talsmanden den hellige ånds komme", dvs den indvielse, jeg har kaldt "den store fødsel".

Martinus

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Hjertets dannelse	33	<i>Torben U. Andersen:</i> Mit indre rum
6	<i>Edith Stauffer/Ruth Olsen:</i> Tilgivelsens svære øvelse	33	<i>Torben U. Andersen:</i> Det levende verdensbillede
9	<i>Else Byskov:</i> Kunstig befrugtning og hvad så?	34	<i>B. S. Christiansen:</i> Livet efter døden
11	<i>Alex Riel:</i> I dialog med den levende natur	35	<i>Hanne Thrane/Birgit Nielsen:</i> Fordelen ved at være indadvendt
14	<i>Torben U. Andersen:</i> Sjælens vej til lyset	37	<i>Joy Persson:</i> Budbringerne
16	<i>Gunder Frederiksen:</i> Omvend jer til ateisme	39	<i>Gunder Frederiksen:</i> Du kan, hvis du tør
18	<i>Ruth Olsen:</i> Russells kosmologi	41	<i>Ruth Olsen:</i> Teosofiens verden
20	<i>Walter Christensen:</i> Undervejs med et kosmisk glimt	41	<i>Ruth Olsen:</i> Hvad nu hvis...
26	<i>Lisa S. Magnússon:</i> En højst spirituel "tyv i natten"	42	Dialog: Svend Trier
30	<i>Joy Persson:</i> Den hvide Bisonkalv	43	<i>Gunder Frederiksen:</i> Hvorfor går tiden hurtigere, når vi bliver ældre?
31	<i>Gunder Frederiksen:</i> Martinus om jøderne	44	<i>Ruth Olsen:</i> Den hellige Birgitta
33	Om bøger:	48	Kort fortalt
		52	Møder

Den Ny VerdensImpuls nr. 1/2007

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

og

Gunder Frederiksen, Klintvej 85, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 36 51

E-mail: gufr@it.dk

Layout: Tina Raahage

Tryk: Holbæk Amts Bogtrykkeri, 4300 Holbæk

ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

180 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige og Norge **200 kr**, portofrit tilsendt.
Dansk giro: 925 4242 - Norsk giro: 7877 08
07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

LØSSALG

40 kr stk plus porto, i alt 50 kr

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. maj 2007**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation
til Martinus' verdensbillede.

Få bogliste tilsendt! Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Forside:

Hartmut Warms computerfremstillede
figur af Mars og Venus' bevægelser

Så er det tid for abonnementsfornyelse

For de der ikke har betalt abonnement
for 2007 ligger der et girokort her i bla-
det. Der står 200 kr (for udlandet 220
kr) på girokortet, for nu er vi nødt til at
forhøje årsabonnementet, eftersom post-
væsenet har sat portoen op hvert år i de
sidste mange år, (et privatiseret firma skal
jo skaffe overskud til aktionæerne!).

Nok skal bladet og den "selvejende
fond" bag det, Kosmologisk Information,
ikke give overskud, men det skulle gerne
løbe rundt uden underskud. Så nu håber
jeg, I husker at få pengene sendt, fordi I
gerne fortsat vil have bladet.

Som I kan se på bagsiden, sælger vi sta-
dig Tverskovs trilogi til den særlige bil-
lige udsalgspris. Grunden til den utroligt
lave pris skyldes, at bøgernes trykning
er betalt, forfatteren skal ikke have ho-
norar, og vi synes, det er meget bedre, at
nogen får glæde af det gode værk, end
det ligger på et lager til glæde for ingen.
Bøgerne er en rigtig god gaveidé, især til
de, der stadig er noget skeptiske overfor
det spirituelle.

Vi minder også om, at man kan få gamle
numre af Impuls til 10 kr stk, evt. gratis
ældre prøvenumre til sit venteværelse el-
ler lign., hvis man har f.eks. en klinik.

Håber ellers dette nummer - bemærk vi
nu er begyndt på 25. årgang! - vil være til
glæde og inspiration.

Kærlig hilsen
Ruth

Hjertets dannelse

af Martinus

I gamle dage var menneskene delt op i to kontrasterende klasser, en herskerklasse og dens slaver

I vort civiliserede samfund kender alle mennesker vist udtrykket "hjertets dannelse". Men derfor er det jo ikke givet, at alle mennesker også ved, hvad dette udtryk dækker over. Der findes jo også en anden slags dannelse, en betegnelse for en særlig bestemt leveform for personer af det såkaldte fornemme selskab. I gamle dage bestod dette selskab af fyrster og adel, men efterhånden som den demokratiske indstilling og folkestyret afløste enevælden, er dette med det fine og fornemme selskab blevet et lidt udflydende begreb. I dag kan en arbejdsmand, en håndværker eller enhver anden person inden for det såkaldte proletariet få adgang til de højeste statsposter, blive ministre, præsidenter og statsoverhoveder.

En sådan tingenes tilstand var utænkelig under det tidligere kongelige og adelige enevælde. Da var folket helt delt op i to kontrasterende klasser, en herskerklasse og dens slaver. Den sidstnævnte slaveklasse bestod af mere eller mindre slavebundne borgere og bønder, der alle var afhængige af fyrsternes og adelens forgodtbefindende. Det var en selvfølge, at børn, der var født i herskerklassen, måtte opdrages til at kunne optræde med værdighed og besidde visse egenskaber, der kunne fremhæve deres fornemme byrd, så man straks kunne se, at det ikke var proletarbørn. Det blev anset for at være af den største betydning, at man kunne opføre sig standsmæssigt over for sine standsfæller og nedladende over for proletarerne eller pøbelen.

At den, der havde de fine manerer og viste et afslebet og behageligt væsen i de fornemme kredse, samtidig til det yderste udnyttede sine livegne bønder, ja, måske lod dem piske eller blive udsat for anden tortur, var ikke blot noget, man så igennem fingre med, det var ligefrem noget, der mange steder hørte med til "dannelsen". Folket skulle vise respekt og ærefrygt for dets herrer, fyrsterne og adelen, og gjorde de det ikke frivilligt, blev de tvunget til det. Mellem adel og proletariet måtte kløften markeres så meget som muligt, og jo mere man holdt folkemasserne nede i primitivitet,

Overklassen skabte mange skønne, kunstneriske kulturværdier, men underminerede samtidig gennem sin undertrykkelse af underklassen sin egen position

desto mere fornem og ophøjet måtte adelen eller datidens dannede mennesker tage sig ud. Det var en blomstring af forfængelighed og magtbegær, og "dannelsen" var blot en slags menneskelig "glasur" over junglementaliteten.

Inden for den fornemme overklasse kappedes man om at kunne udvise en særlig udsøgt høflighed, elegance og ridderlighed over for hverandre, og lige så magtpåliggende var det at søge at overtrumfe hverandre i fornem klædedragt og ydre elegance. Men bag den fornemme maske af dannelse og kultur lurede dyrerigets magtbegær, en umættelig ærgerrighed og et ønske om at opnå andres beundring og tilbedelse. Alt dette nævnes dog ikke, hvad nogle måske vil tro, for at kritisere og tale nedsættende om de mennesker, der udøvede en magt i menneskehedens fortid, det er kun en analyse af tilstande, der måtte være således, men ikke vedblivende skal gøre sig gældende i den menneskehed, som er på vej mod langt højere former for dannelse.

Den nævnte overklassens forfængelighed og magtbegær blev altså det middel eller den drivfjeder, der fik de første former for en højere fysisk kultur til at fremstå. Det er frugterne heraf, vi kender som de skønne slotte og herregårde med deres højenloftssale, deres fine møbler, park- og haveanlæg, utallige kunstværker og mange andre kulturværdier. Det var skabt for at imponere standsfællerne og for at indgyde folket ærefrygt og respekt, altså mange variationer af beundring. Og det blev beundret!

Disse det fornemme selskabs slotte med al deres luksus blev et forbillede, en slags model for proletariets fremtidsdrømme. Den uvidende træl eller slave i en dyb fornedrelsens tilstand har inderst inde et håb om engang at kunne opnå sin herres fribårnethed og overlegenhed. Jo mere overklassen gjorde sine undergivne til slaver og selv levede i herlighed og glæde, desto mere animerende længsler måtte det skabe i trællenes eller slavernes sind efter et blive i stand til at leve i en lignende herlighed som undertrykkerne.

Disse undertrykkes frihed og magt, deres nydelse af livets goder i glans og herlighed kunne ikke undgå at blive det, proletariets håb og fremtidsdrømme drejede

sig om. Og det førte uundgåeligt til undertrykkernes fald. Undertrykkelse kan nemlig aldrig nogen sinde eksistere uden efterhånden at underminere sig selv. Den giver en stadig stærkere næring til den oprørsild, der som en indre kraft vokser frem hos de undertrykte for at afkaste åget og selv opnå friheden, magten og æren. En skønne dag bliver denne kraft så stærk, som ethvert tryk der er avlet af modtryk, at revolutionen bryder ud i lys lue, og overklassen bliver dræbt eller gjort til trælle af den underklasse, der nu vil udfolde sin magtbrynde og indtage pladserne ved magtens og rigdommens veldækkede bord.

Mange af de mennesker, som i dag udgør et pengearistokrati, der for en stor del regerer verden, er fortidens slaver og livegne

En sådan ombytning af roller har fundet sted mange gange i historiens forløb, og de nye herrer har vist sig at være lige så store tyranner som deres forgængere, hvis de da ikke var værre. Det er værd at huske på i dag, da diktaturets magtbrynde har bredt sig over store dele af verden, og en masse mennesker i deres naivitet eller politiske blindhed med glæde løber i dets ærinde og bærer ved til dets kulturødelæggende bål.

Ganske vist er der på jorden begyndt at vokse noget frem, vi kalder demokrati og folkestyre, og som før nævnt kan en arbejder eller håndværker eller en bonde i dag blive statsminister eller præsident, og folket vælger selv dets regering, men alligevel eksisterer der to fronter, der bekæmper hinanden: et aristokrati og et proletariat.

Officielt er alt slaveri afskaffet, og det er de færreste godser og slotte, der endnu er på den gamle adels hænder. Men der er opstået et pengearistokrati, et forretningsvælde, der ikke på nogen måde vil give slip på fordele og ejendomsret for at tjene næsten dermed eller fjerne krigen fra verden. De har nu slottene eller fine moderne palæer, luksusvogne, lystyachter og en stab af tjenere, og hvad der ellers hører sig til i vore dages fine selskab samt al den "dannelse" eller "god tone", som er moderne i vor tid.

Mange af disse mennesker er fortidens slaver og livegne, som nu får lov at prøve, hvordan det er at besidde magten og æren og herligheden. Men så længe de, som deres forgængere gjorde det, udnytter og misbruger andre mennesker og lever i vellevned på deres bekostning, selv om det sker på en lidt anden måde end før, vil de

dermed underminere sig selv og før eller senere "ende i muddergroften".

Det samme gælder de mennesker, som ikke i øjeblikket besidder magt, men går og drømmer om at komme til at brillere, og som derfor i stor grad nærer sympati for mål og midler, der lader hånt om medmenneskers velvære og skæbne, hvis blot man ved disse midler selv kan komme til toppen. Også de vil opleve såvel magtens sødme som fornedrelsens dybe fald, lige meget om disse diktaturets sande disciple og aspiranter hælder til kapitaldiktaturet eller til det totalitære magtdiktatur.

Frivilligt at forlade herrementaliteten og påtage sig tjenerbevidstheden er det samme som at give liv

Men skal livet på jorden da vedblive at være en kamp mellem to parter, der skiftes til at udøve magt på den andens bekostning? Nej, det er kun en overgangstilstand, så længe dyret i mennesket har så megen magt, at dannelsen kun er en ydre camouflage og samtidig er baseret på forfængelighed og ønsket om at brillere. Man kan kalde denne ydre dannelse for "kødets dannelse", en

selvtilbedelsens og egoismens tilstand, hvis kontrast er den "hjertets dannelse", der er begyndt at vokse frem i mange menneskers sind.

Hjertets dannelse er uden nogen som helst camouflage eller udsmykning, den er blottet for forfængelighed og magtbegær. Mennesker, der besidder denne dannelse føler lige så megen sympati for deres næste som for sig selv. De vil hellere selv lide, end de vil påføre næsten nogen form for lidelse.

Solnedgang over soluret i Klint

Det at besidde hjertets dannelse er det samme som at ophøje sin næste og fornedre sig selv, det er frivilligt at forlade herrementaliteten og påtage sig tjenerbevidstheden. Det er det samme som at give sit liv. Men den, der giver sit liv, skal komme til at eje det, sagde Kristus, og den, der ikke giver sit liv, skal miste det. Kristi mission var at vise menneskene, at der findes en anden dannelse end den, det fine selskab besad, enten de så var farisæere eller romere.

Kristus repræsenterede den virkelige kongementalitet uden ydre glans og "dannelse". Den eneste krone, han kom til at bære, var tornekronen. Kristus indvarslede en ny kulturs fødsel på denne klode, hvori "hjertets dannelse" skal afløse "kødets dannelse".

Virkelig kristendom og hjertets dannelse er ét og det samme; det er kristusbevidstheden i det enkelte menneske

Der er mennesker, der tror, at kristendommen er ved at være forbi, at den har udspillet sin rolle som kulturfaktor. Men det er en stor fejltagelse. Det man har kaldt kristendom, og som ganske rigtigt er ved at degenerere, er den ydre form, den camouflage af dogmatik, ceremonier, strålende klædebon, sakramenter osv., som gennem tiderne absolut har gjort deres gavn, selv om der bag dem har kunnet udfolde sig en ganske anden mentalitet end den, Kristus repræsenterede. Har vi ikke set, at kirken blev en del af fyrstevældet? Har ikke paver, kardinaler, biskopper og andre såkaldte kirkefyrster velsignet våben og i visse situationer selv draget sværdet?

Historien viser, at "kødets dannelse" hidtil her været den dominerende faktor i kristendommens udvikling. Men heller ikke det er sagt som kritik, det har måttet gå således, "hjertets dannelse" udvikles ikke på én gang, men gennem mange liv, hvor mennesket lærer at se gennem al camouflage og lærer gennem lidelseserfaringer, hvordan man høster, når man sår hersker- eller overklassementalitet. Gennem denne erfaringsdannelse vokser lidt efter lidt "en ny adel" frem blandt jordens mennesker. Thi ligesom

det er kristusbevidstheden, der som en indre kraft udvikles i det enkelte menneske. Vi kan let blive vidne til, at repræsentanter for "hjertets dannelse" i mange tilfælde slet ikke har den ydre glasur eller kulturfærd, som repræsentanter for "kødets dannelse" kan bruge til at bluffe deres omgivelser med. Det er højst sandsynligt, at der er fine repræsentanter for denne fremvoksende nye kultur, der tager lidt kluntet på kniv og gaffel og derfor er højst "udannede" efter den gamle målestok. Det kan også være, at vedkommende fremtræder som et fattigt menneske, men det er bedre at være en kærlighedens repræsentant i pjalter, end det er at være en pjalt i fine klæder.

Åndsvidenskaben vil blive en inspirerende faktor for skabelsen af det virkelige demokrati, der som en indre kraft vil vokse frem i menneskene

Menneskene får alle lov til i skiftende inkarnationer at prøve, hvad det vil sige at være oppe og nede på samfundets sociale rangstige, og igennem denne erfaringsdannelse opstår lidt efter lidt trangen til et samfund, hvor der ikke er nogen over- og underklasse, men frihed, lighed og broderskab. Ved revolutioner vil sådan et samfund aldrig kunne fremstå, derved bliver blot det vendt op, som før var nede og omvendt, og den nye herskerklasse skaber en

"kødets dannelse" har sin "fornemme adel" har "hjertets dannelse" også sin. Men der er den store forskel, at denne sidstnævnte dannelse slet ikke har nogen underklasse. Her er alle lige. Hjertets dannelse er ikke baseret på forfængelighed eller befordret af en umættelig hunger efter at blive beundret og æret. Hjertets dannelse er dyrkelsen og opretholdelsen af andres velfærd. Da den i alle situationer er således indstillet, har den intet at skjule og intet at skulle narre eller tvinge næsten til at gøre. Den udfolder sig i enhver situation, hvor næstekærlighed kræves, og er i sig selv således udelukkende næstekærlighed. Den er ikke sentimentalitet og overspændt føleri.

For virkelig at udfoldes til gavn for helheden må den også være iblandet den intelligens, som i en given situation kan påvise, hvad der er det kærligste at gøre. Den virkelige kristendom og "hjertets dannelse" er ét og det samme,

ny form for diktatur. Derfor må det virkelige demokrati vokse frem som en indre kraft i menneskene, og her vil åndsvidenskaben blive en inspirerende faktor, fordi det søgende menneske derigennem vil kunne forstå de kosmiske kræfters udfoldelse ikke blot i verden omkring ham, men også i hans eget sind.

"Hjertets dannelse" vil engang blive fundamentet for den kultur, der omfatter hele jordmenneskeheden, en virkelig verdensfred. Men vi oplever i vore dage "kødets dannelse" og "hjertets dannelse", som er tankeklimaer, vi har i vort sind, og kun der, hvor "hjertets dannelse", næstekærligheden, trænger igennem den ydre form, kan man tale om menneskelig kultur.

Fra et foredrag på Martinus Institut den 7. december 1347. Bearbejdet af Mogens Maller. Bearbejdelsen godkendt af Martinus.

TILGIVELSENS SVÆRE ØVELSE

Edith Stauffers bog "Ubetinget kærlighed og tilgivelse" udkom på Strubes forlag i 1988. Da jeg faldt over et interview med hende i et tidsskrift fra USA (Science of Mind), syntes jeg hendes budskab var værd at genopfriske. Psykologen Edith Stauffer var allerede højt op i årene, da hun stødte på en essæisk adfærdskodeks, fundet blandt de skrifter, der kaldes "dødehavsrullerne".

Denne adfærdskodeks fandt hun så tankevækkende og frugtbar, at hun inddrog den i sin terapi. Essæerne havde et centralt begreb, der på aramæisk hed "Naphsha", som er svært at oversætte, men nok nærmest er hvad vi ville kalde "universets grundtone" dvs alkærlighed, nogle ville måske kalde det "helligånden". I essæernes manuskript stod: "Ethvert rige, der er i splid med sin Naphsha, vil ikke bestå". Så måske kunne vi oversætte det med "livets love", eller alkærlighedens grundlov.

Essæernes adfærdskodeks er en slags "holdningernes love", fordi de mente alt afhang af vor holdning til livets tilskikkelser. Der er otte sådanne holdnings-love. Den første handler om at opnå sjælefred, dvs mental

kontrol over følelserne. Den anden lov handler om at blive bevidst om egne fejl og bruge sin energi på at ændre fremtiden i stedet for at fortryde fortiden. Den tredje handler om at praktisere den rette ydmyghed, den fjerde om ærlighed og retfærdighed, den femte om ubetinget kærlighed.

Edith Stauffer siger at: "ubetinget kærlighed betyder ikke at bevare den, som er genstand for vor kærlighed, lykkelig og veltilpas på et personligt plan. Det betyder ved hjælp af fremsyn og visdom at stimulere vor elskedes vækst og trivsel. Ubetinget kærlighed giver frihed og fremkalder følelsen af personligt ansvar".

Den sjette lov handler om ikke at dømme men se alt i et højere mulighedernes perspektiv, den syvende handler om at være fredsskaber og den ottende om tilgivelsens helende kraft.

Kodeksen siger: "At tilgive er at slette alle krav, betingelser og forventninger, der rummes i dit sind og blokerer kærlighedens holdning. Tilgivelse beror ikke på noget ydre, den foregår i vort indre. Tilgivelse er et spørgsmål om vilje". Edith Stauffer tilføjer: en vilighed til at tage ansvar for sig selv og at tillade andre at tage ansvar for dem selv. Tilgivelse er en beslutning om ikke at straffe os selv for andres fejl eller andre forhold. Det er en beslutning om at genindtræde i kærlighedens strøm.

Følgende interview er oversat og let forkortet af mig Ruth.

Interview m/ Edith Stauffer

Sp: Har du haft gode resultater med din terapiform?

Sv: Ja, fordi det at praktisere principperne om kærlighed og tilgivelse hjælper os at etablere en følelse af indre helhed og harmoni.

Sp: Du bygger på de gamle essæeres lære, hvad gik den ud på?

Sv: Enkelhed havde en høj værdi for dem. Hvis vi ikke forenkler vore liv, dvs giver vort indre liv lige så meget fokus som vort ydre liv, vil vi ødelægge os selv. Vi er kommet langt med udviklingen af intelligensen og den deraf følgende materialistiske teknologi, men vi har for sømt at udvikle vort åndelige liv.

Vi må udvikle de kvaliteter, essæerne forbandt med begrebet "Naphsha", nemlig ubetinget kærlighed, medfølelse, tilgivelse, forståelse, humor, ærlighed og glæde.

Sp: Hvad er Naphsha?

Sv: Naphsha er vor forbindelse med Den Universelle Bevidsthed, dvs Gud. Naphsha fungerer ligesom en slags transformer, der regulerer styrken af energien fra Kilden, så den svarer til det, vi er i stand til at håndtere. Gennem Naphsha kan vi lære universets love at kende og handle efter dem til glæde for os selv og andre.

Sp: Hvad er konsekvensen af at handle imod disse love?

Sv: Så får vi det dårligt, mange bliver syge. Jeg arbejder for tiden med kræftpatienter og prøver at få dem til at tilgive, slippe vreden og begynde at elske. Lykkes det for dem, begynder Naphsha at strømme gennem dem, hvilket giver gode chancer for helbredelse.

Sp: I din bog taler du en del om ydmyghed. Hvad mener du med det begreb?

Sv: Ydmyghed er at opfylde andres behov og ønsker, hvis det er praktisk muligt. Ydmyghed er uselvsk at have omtanke for andre. Ydmyghed kan også være en form for taknemmelighed. En kvinde fortalte mig, hvordan alt hvad hendes familie ejede blev totalt ødelagt ved en oversvømmelse, og dog var hun dybt taknemmelig, fordi de alle havde reddet livet.

Sp: Du har skrevet noget om "at starte gode rygter". Rygtesmeri plejer ellers ikke at være noget positivt.

Sv: Husk at ubetinget kærlighed er at fokusere på de gode sider ved andre og os selv. Ved at starte gode rygter på f.eks. arbejdspladsen, især hvis vi har vanskeligheder med en anden person, kan ændre negative holdninger og følelser.

Man kan lave en liste over en persons gode sider, vælge et af emnerne og begynde det første rygte. Du kan f.eks. sige til en anden: "Jeg beundrer Bill for hans evner til at organisere", eller fokuser på hans humor, hans punktlighed el. lign. Næste dag vælger du et andet emne fra listen og fortæller det til en anden. Fortsæt således i f.eks. en uge. På den måde fjerner du negative domme om andre og skaber en atmosfære af værdsættelse.

Sp: Hvordan kan vi vide, om en kærlighed virkelig er ubetinget?

Sv: En ubetinget kærlighed er uden selviske ønsker om gengæld. Den er givet frit uden forventninger om at blive genskødet. Når vi elsker ubetinget oplever vi en følelse af varme og glæde. Vi giver uden tanke på at få.

Sp: Fantasien, forestillingsevnen, synes at spille en stor rolle i din terapi?

Sv: Ja, for næst efter viljen er fantasien et af vore bedste redskaber. Det er ikke altid nok at *ville* tilgive. Det går ofte nemmere, hvis man først har forestillet sig processen i fantasien. Det er heller ikke altid, vi ved *hvad* vi skal tilgive en person for, hvis han bare opleves irriterende i almindelighed. Her er fantasien en uvurderlig hjælp. Vi kan forestille os en person, vi har negative følelser for, siddende overfor og begynde at tale til denne imaginære skikkelse. Alene det at udtale tilgivelsen kan hjælpe med til at opløse negative følelser.

I min terapi beder jeg ofte klienten sige: "Jeg har straffet mig selv ved ikke at tilgive dig. Jeg behøver at tilgive dig, fordi jeg nægter at fortsætte med at straffe mig selv for, hvad du har gjort." Dernæst beder jeg ham åbne op for og fylde sig med universets kærlighed, hvorefter han siger til sin "modpart": "Jeg sender min ubetingede kærlighed til dig, præcis som du er, og sætter dig således fri."

Tilgivelse er vor villighed til slippe den vrede, fjendtlighed og negative følelser, der ødelægger vore liv ved at blokere for den livets strøm, der healer og holder os sunde.

Tilgivelses-problemet

v/Ruth Olsen

Martinus sætter Jesu ord på korset: "Tilgiv dem, thi de ved ikke, hvad de gør" op som et ideal for os. Vejen til at få tilgivelses-evne går over indsigten i og forståelsen for, at enhver blot handler ud fra det udviklingsstadium, de nu engang står på. At forstå er at tilgive, siger Martinus.

I Livets Bog VI stk. 2129 forklarer han, at alt det onde skyldes uvidenhed og må derfor tilgives. Men "denne tilgivelse betyder ikke, at væsenerne ikke må beskytte sig imod den eventuelle livsfare eller lidelse et ufærdigt væsen kan forvolde. Men denne beskyttelse må ikke være baseret på bitterhed, vrede eller straf. Den må tage hundrede procent hensyn til den uvidenhed, der altid er den pågældende situations sande årsag."

Men fra forståelsen af dette og til at kunne tilgive i følelsesmæssig ærlighed er der et godt stykke vej - endnu. Og selv om vi erkender, at Edith Stauffer har ret i, at det er for vor egen skyld, vi skal tilgive, eftersom negative følelser undergraver vort liv og helbred, så er det stadig lettere sagt end gjort.

At tilgive en god ven, hvis han har sagt noget, der sårer een, er ikke så svært. Har man været offer for en torturbøddel, som barn været offer for en voksens seksuelle overgreb eller voldelige overgreb af anden art, er det meget vanskeligere. Vrede er det svært at intellektualisere væk. Der er mange situationer, hvor vi oplever vor retfærdighedsfølelse krænket. Vi føler, der er brug for en form for "oprejsning".

Men hvad er "retfærdighedsfølelse"? Er det ikke en naturlig trang til og ønske om, at der skal være balance, ligevægt? Alt i dette univers søger mod ligevægt, siger Martinus m.fl. Er ønsket om f.eks. hævn ikke blot en slags (umoden) stræben efter ligevægt? Når et menneske foretager et overgreb mod et andet, er der sket en slags forrykkelse af balancen mellem dem. Vor forestilling

om menneskers lige værdighed er krænket, og hvordan så genoprette balancen? Kan eller skal den overhovedet genoprettes? Det sørger karma-mekanismen vil for!

Konflikt-løsning

I Norge har man eksperimenteret med at lade offer og gerningsmand mødes i det, man kalder "konflikt-råd". Gerningsmanden skal erkende sin handling og konsekvensen af den for offeret. Offeret får mulighed for at udtrykke sine følelser over det skete overfor den skyldige. Dermed skulle en vis ligevægt være etableret, især hvis gerningsmanden udtrykker en ærlig anger. Muligheden for tilgivelse er skabt. Men har det noget at gøre med den tilgivelse, Martinus snakker om?

En norsk fængselspræst, Paul Leer-Salvesen, satte sig for at undersøge, hvad folk flest forstod ved begrebet "tilgivelse". Det kom der en bog ud af med titlen "Tilgivelse" (Hans Reitzels forlag 2004). Af denne bog fremgår det, at især børn og unge mente, at gerningsmandens anger var forudsætningen for tilgivelse, mens det for mange voksne handlede om, at tilgivelse skulle være som en gave, men også for selv at få fred i sindet.

For en del voksne var det et stort problem at kunne tilgive sig selv, især hvis man var vokset op med en streng kristendom. Generelt var det en udbredt holdning, at tilgivelse skulle være fortjent, f.eks. ved hjælp af anger. Ligesom "den fortabte søn" jo angrede for at få sin faders tilgivelse - ifølge Biblen.

Forfatteren bruger Sydafrikas Sandhedskommission til at påvise, at der for ofret må være en legal mulighed for

oprejsning som forudsætning for forsoning og fred. Hvor der har været undertrykkelse og blevet begået megen uret, må sandheden frem i lyset og erkendes af "de skyldige", før der kan blive tale om tilgivelse. Ellers vil man opleve "de lange knives nat", når undertrykkelsen ophæves. Alle undertrykkelsessystemer har deres håndlangere og medløbere, som udsættes for hævn, når muligheden opstår.

Dette vidste man i Danmark ved 2. verdenskrigs ophør og søgte at undgå selvtægt ved at etablere et legalt retsopgør, hvor mangelfuldt det end var. Hvad havde Præsident Bush og hans rådgivere forstillet sig ville ske i et så ubalanceret samfund som Irak, når diktatoren blev fjernet? Havde man ingen forestilling om, hvad 30 års voldelig undertrykkelse gør ved mennesker? Har de sidste årtiers konfliktforskning været forgæves?

Men konfliktløsning handler egentlig ikke om tilgivelse i Martinus forstand, som jeg har forstået det. Når Martinus taler om tilgivelse, handler det ikke om at skabe ligevægt og harmoni i menneskelige relationer. Det er noget, der foregår i det enkelte menneskes eget indre, uafhængigt af hvad andre gør. Tilgivelsesevnen er forbundet med vor individuelle åndelige udvikling, men jo flere der udvikler evnen, jo færre konflikter vil der opstå.

Tilgivelsen er baseret på forståelsen for, hvorfor andre gør, som de gør. Men den er vel også baseret på forståelsen for, at vi nu engang "høster som vi sår". Udsættes vi for overgreb, skal vi altså forstå, at gerningsmanden "blot er et redskab" for at vi kan komme til at høste det, vi selv engang har sået, og at meningen med dårlige oplevelser er, at vi skal lære at ændre os selv - ikke de andre. Det forstår vi - teoretisk - men tilgivelsen er stadig en svær øvelse.

Kærlighed

Kærlighed er en viljesbestemt handling, hvor man opfører sig kærligt, selv om man ikke altid føler kærlighed. Kærlighed er en handling. Kærlighed er noget vi gør for andre. Vi udvikler os spirituelt og moralsk, når vi er nødt til at træffe valg. Vor frihed er baseret på vor evne til at vælge den kærlige handling.

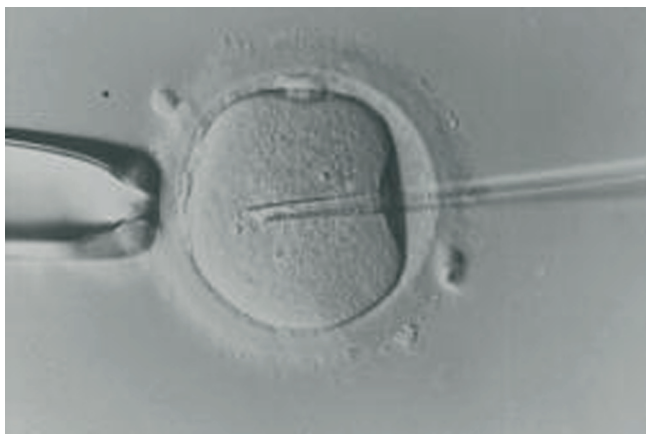
At se med hjertet er, når vi er i stand til at se andre, som Gud ser os - ikke vore jordiske kroppe, men det guddommelige lys, som skinner igennem dem.

Desmond Tutu

KUNSTIG BEFRUGTNING OG HVAD SÅ?

Af Else Byskov

I dag bliver det mere og mere almindeligt at ty til kunstig befrugtning, hvis man ikke på naturlig måde kan undfange et barn. Det er naturligvis til stor glæde for mange par, at de med lægens hjælp kan få deres ønske om at få et barn opfyldt. De ad kunstig vej undfangne børn er da også heldigvis sunde og raske og ser ikke ud til på nogen måde at adskille sig fra andre børn. Men der er alligevel en forskel, og den er både forudsagt af Martinus og er for første gang blevet konstateret af lægevidenskaben i 2006.

I Det Evige Verdensbillede 4 skriver Martinus udførligt om reinkarnationsprocessen og forklarer, hvordan det diskarnerede væsen i salighedsriget via loven for tiltrækning bliver tiltrukket til sine kommende forældre ved den salighedsenergi, de to parter udløser under elskovsakterien og orgasmen. Martinus skriver:

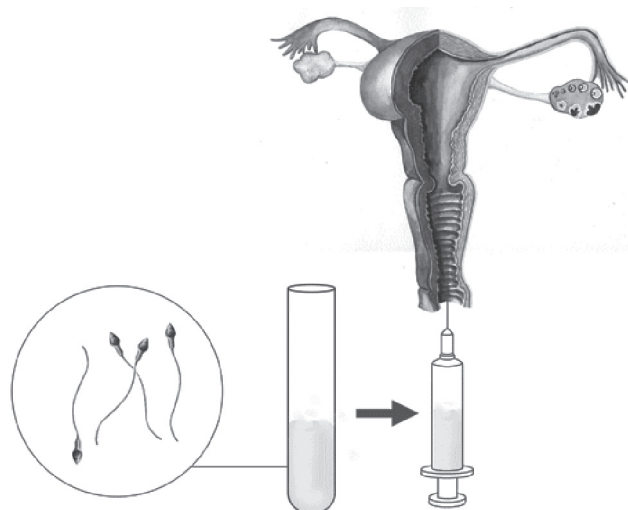
”Når parringsakten således kan blive det udløsende moment for et åndeligt væsens inkarnation i fysisk materie og dermed til fysisk manifestation og livsoplevelse på den materielle plan, skyldes det den guddommelige lyse aura, den normale parringsakt mellem to enpoledede væsner af modsat køn udløser.

Det er denne aura, der fornemmes som den kulminerende vellyst- eller behagsfornemmelse af parringsparterne under parringsakten. Den udgør den allerhøjeste livskraft og er, som tidligere beskrevet, intet mindre end Guds hellige ånd. Denne aura er altså af åndelig natur og har en særlig bølgelængde for hvert enkelt væsen og kommer normalt kun til kulminationsudløsning under

parringsakten... Under den normale parringsakt mellem to væsner af modsat køn udstråler de som nævnt en åndelig aura eller salighedsenergi, der bevirker, at de under aktens kulmination kommer på bølgelængde med den salighedsenergi, som de diskarnerede væsner, der er modne til genfødsel på den fysiske plan, udstråler... Og igennem denne kontakt imellem de to parringsvæsners salighedsenergi og det diskarnerede væsens salighedsenergi sker den proces, der hedder ’undfangelse’”. (DEV 4, stk. 34.18).

Ud fra hvad Martinus skriver her, skulle man tro, at kunstig befrugtning slet ikke kan lade sig gøre, idet der jo ikke er nogen salighedsenergi til stede under den kunstige befrugtningssproces og dermed heller ikke nok af den ”guddommelige lyse aura”, der skal tiltrække det diskarnerede væsen i salighedsriget.

Når kunstig befrugtning alligevel kan lykkes, skyldes det den kolossale overflod, der karakteriserer mange biologiske processer. Der er fra guddommelig hånd simpelthen sørget for, at der er så rigeligt til stede af alt det nødvendige, at blot en brøkdel er nok til at funktionen kan gennemføres. Tænk blot på de millioner af sædceller, der er til stede i en enkelt portion sæd – og det er kun én, der skal bruges.

Martinus har forklaret, hvordan kunstig befrugtning kan finde sted i en artikel offentliggjort i Kosmos 7, 1985. Han skriver:

"Enhver normal livsproces forekommer i en så rig fylde, at dens mission til en vis grad kan lykkes, selv om ikke alle ydre betingelser er til stede. Hovedbetingelsen for en befrugtning er jo den mandlige sæds indføring i den kvindelige kønsorganisme.

Ved denne sæds udtømmelse fra den mandlige kønsorganisme kan der, selv om denne foregår på kunstig måde uden samleje med en kvindelig partner, udløse sig så megen salighedsenergi, at den kan tiltrække et diskarneret væsens aura og her skabe en forbindelse eller kontakt med den, der kan holde et vist begrænset tidsrum eller så længe, som sæden på kunstig måde kan holdes levende....

Den diskarnerede ånds talenter for organismedannelse kan således ved den her opståede forbindelse og sammen med den organiske skabende kraft i moderlivet komme til udfoldelse, og fosterdannelsen begynder. Men det skal dog bemærkes, at dette er en undtagelse fra det normale, hvorved der opstår et vist minus i denne fosterdannelse, nemlig dette, at generationerne af dette afkom vil dø ud, da de efterhånden taber forplantningsevnen og således bliver ufrugtbare".

Konklusionen er altså, at overalt hvor der er mulighed for at fysisk inkarnation kan lade sig gøre, der vil der inkarnere et væsen (der er måske ligefrem kø deroppe på det åndelige plan). Men på grund af det "minus der opstår i denne fosterdannelse" vil væsnet blive født med en forringet forplantningsevne.

Børn undfanget kunstigt har ganske enkelt ikke den samme evne til forplantning som børn undfanget på normal vis, og det er dette aspekt, der nu er blevet bekræftet gennem en undersøgelse lavet af en forskergruppe fra Rigshospitalets Klinik for Vækst og Reproduktion og Syddansk Universitet.

Gruppen har undersøgt sædkvaliteten hos en gruppe på 1925 værnepligtige, hvoraf 47 var undfanget med en eller anden form for lægelig hjælp. Hos disse 47 unge mænd var sædkvaliteten væsentligt ringere end hos resten. I gennemsnit havde de en sædkoncentration (antal sædceller pr. milliliter sæd), der var 46 % ringere end resten af gruppen og deres sædtal (mængden af sædceller i en enkelt portion sæd) var 45 % lavere. Deres testikler var også en smule mindre end de andre værnepligtiges.

Resultaterne af undersøgelsen giver anledning til bekymring hos forskerne, for dels rejser de flere spørgsmål

end de besvarer, for hvad er forklaringen?, og dels kan det give anledning til "bekymring for de sene effekter af fertilitetsbehandling". I 2005 var 7 % af alle børn født i Danmark undfanget ved hjælp af fertilitetsbehandling, og hvis tendensen fra den netop afsluttede undersøgelse fortsætter "har det alvorlige og vidtrækkende konsekvenser" udtaler overlæge Tina Kold Jensen.

I de kommende år vil det være muligt at følge denne første undersøgelse op, fordi man fra 1994 har samlet alle oplysninger om fertilitetsbehandlinger i det danske IVF register. De første i registeret er 13 år i dag, så om nogle få år vil man kunne se, hvordan de klarer sig i reproduktionen.

Men mon ikke det vil forholde sig med dem, som med de 47, der var med i den aktuelle undersøgelse? Sådan vil det i hvert fald være ifølge Martinus. Det bliver interessant at følge undersøgelserne og interessant at se, hvad konsekvenserne blandt de barnløse bliver. Vil trangen til at få et barn overskygge de etiske konsekvenser der er ved at producere et barn med sandsynlige reproduktive defekter?

Endnu mere interessant bliver det at se, hvad der vil ske, når forskerne ikke kan forklare den manglende fertilitet ud fra forældrenes genetiske materiale – vil man så endelig få øjnene op for, at der skal mere til en "sund" undfangelse end de to kønsceller og at dette "mere" nødvendigvis må være af åndelig natur?

I DIALOG MED DEN LEVENDE NATUR

Opdagelsen af planters parapsykologiske sanseevner, og hvorledes al liv kommunikerer indbyrdes og danner mentale økosystemer

v/ Alex Riel - Det Holistiske Universitet

Opdagelsen

Cleve Backster har været en central figur indenfor udviklingen af løgnedetektorer. I en kaffepause om morgenen i laboratoriet d.2. februar 1966 vandede han en ny plante og overvejede for sjov om man kunne anvende løgnedetektorer på planter. Måske kunne man måle plantens optagelse af væske. Han koblete elektroder tilsluttet en polygraf til én af plantens blade, på samme måde som man ville koble den til et menneske og måle den elektriske modstand, der kan ses på en graf. Når kurven på grafen slår ud indikerer det, at personen er psykologisk overrasket eller føler sig truet. Men hvordan truer man en plante?

Cleve Backster med den oprindelige Dracaena plante.

Den har nu vokset sig stor, og Backster spøger med at den måske har fået et ego-problem.

Han prøvede at dyppe et blad fra planten i varm kaffe, men det gav ingen reaktion på grafen. Så tænkte han på at brænde ét af plantens blade, og i samme øjeblik han klart og tydeligt forestillede sig det brændte blad, hoppede nålen på udskriften op i toppen af udskriftspapiret! På det tidspunkt befandt planten sig ca. 4,5 meter fra ham, mens polygrafens var ca. 1,5 meter fra ham. Han var alene i lokalet og den eneste begivenhed var hans klare visuelle intention om at brænde et af plantens blade. Han sagde ikke noget, rørte ikke planten og ingen tændstikker blev tændt. Der var kun en klar intention om at brænde plantens blad. Backster tænkte umiddelbart ”ja men, det er jo som om planten læser mine tanker”.

Clive Backster: Primary Perception.. Pilen ved det store

Biokommunikation

Planter, levende føde og menneskeceller i dialog på tværs af tid og rum.

udsving viser det øjeblik, hvor Backster tænkte på at brænde en af plantens blade.

Primær perception

Denne morgen forandrede Backsters verdensbillede og han gik i gang med at opstille videnskabelige metoder der kunne bekræfte iagttagelsen. En række overraskelser viste sig. F.eks. duede det ikke at true planten for sjov, det gav ingen udsving. Man skulle mene det! Planterne kunne skelne mellem hvornår man mente det og hvornår truslen var tom! Backster nænnede dog ikke at brænde planters blade efter denne opdagelse og måtte finde på andre metoder.

Planterne synes at tune sig ind på personer i deres nærhed, hvilket Backster opdagede, da der gentagne gange var overensstemmelse mellem det tidspunkt han besluttede at vende tilbage fra byen til laboratoriet og udsving på polygrafens, der var tilsluttet planten. Det var her graden af den klare intention registreredes bedst. Afstande synes ikke at betyde noget for planternes kommunikation med ham og hans kollegaer. Forsøg med at afskærme planterne fra elektromagnetiske energier viser, at planterne tilsyneladende ikke anvender signaler herfra, og deres sansninger må bero på ukendte energier. Selvom Backster og hans kollegaer jævnligt opdagede

udsving fra planterne i mange forskellige situationer, tog det mange år at udtænke videnskabelige forsøg der kunne bekræfte disse iagttagelser. Fordi man skulle

- 1) undgå at skade planterne
- 2) sørge for at forsøgene var spontane, så planterne ikke vænner sig til situationen, da disse reaktioner kun kan måles, når planter overraskes
- 3) undgå at kritikere kan hævde, det er Backster og hans kollegaer, der udløser reaktionen.

Forsøgene måtte derfor automatiseres så deres resultater kunne gentages, men samtidig opretholde overraskelsesmomentet, dvs. være uforudsigelige, både for planterne og forskerne. Backsters forskning viser følgende vedrørende planter sensitivitet:

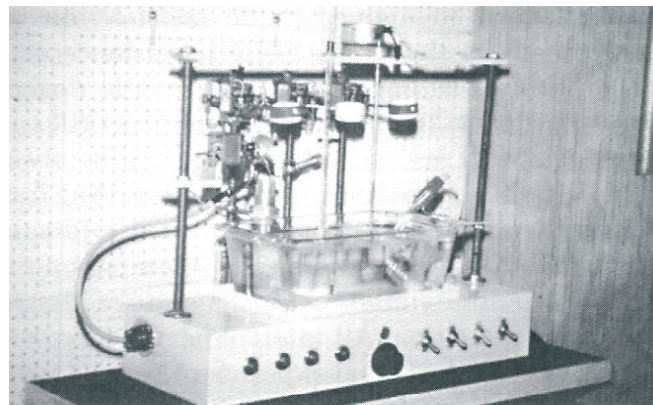
- Planterne kan skelne mellem visuelle klare intentioner og skuespil
- Planterne tuner ind på omgivelserne, dyr, mennesker i deres nærmiljø og vænner sig til deres bølgemønstre. De sanser herefter kun variationer herfra.
- Planter skaber bånd til dem som tager sig af dem, og de opretholdes over store afstande.
- Planter er tunet ind på nærmiljøet, samt betydningsfulde relationer på lang afstand, men ikke begivenheder mellem disse.
- Planter føler sig truet, når andet liv dør i nærheden.

Måske har du følt, at du har grønne fingre, men det er måske nærmere grønne tanker og dem mærker planterne. Backster kalder det for *primær perception* – et bevidsthedslag der ligger under vores daglige komplekse tanke- og følelsesliv. Vi er derfor ikke opmærksomme på det i samme grad som planter, der formentlig kun orienterer sig via dette. Det fik Backster til at stille en hel række nye spørgsmål, som satte gang i en yderst fantasifuld forskning.

Forstyrrelser i feltet

Backster opdagede at planterne registrerede når levende væsener døde i nærheden, f.eks. når han spiste yogurt med fordøjelsesbakterier, æg eller andet levede mad. Det førte til forsøg med rejer, hvor planterne registrerede tidspunktet, hvor de blev hældt ned i kogende vand (Backster havde høje etiske standarder og nænnede ikke at slå noget ihjel, men accepterede rejerne til videnskabelige forsøg, da de ville dø alligevel).

Det førte til en række nye spørgsmål og på et tidspunkt har han tilsluttet et stykke oksekød med elektroder til polygrafen og befinder sig ude i køkkenet, hvor han tørre køkkenbordet af for blod med et rengøringsmiddel. Det medfører et lignende udslag, og det er således ikke kun

Automatiseret mekanisme til at vende kop med rejer ned i kogende vand på variable tidspunkter.

Det registreres af planten i værelset ved siden af. Det var nødvendigt at automatisere forsøgene, for at afvise, det var forskernes egne bevidstheder, der påvirkede planterne.

Fra Cleve Backster: Primary Perception s.45

planter der mærker en forstyrrelse i feltet omkring dem, idet alt liv syntes at være forbundet og udgør ét mentalt økosystem på tværs af tid og rum.

I dialog med naturen

Man kan lettest registrere dette når livet trues, men livet i naturen danner hele tiden mentale netværk, hvor primære sansninger skaber en omfattende subtil kommunikation. Naturens liv har sprog, og de levende væsener befinder sig i en konstant dialog med økosystemet, hvor information udveksles imellem arterne og på tværs af dem, hvilket vi kun kender ganske lidt til.

Når du går en tur i naturen næste gang, så tænkt på, at du træder ud i et netværk af bevidsthedsrelationer, som mærker dine tanker, følelser og forestillinger. Og du mærker naturens liv, hvis dine daglige tanker og følelser ikke blokerer for din primære perception, der formentlig er en umiddelbar instinktiv sansning af behag og ubehag. Når vi efter en tur i naturen kommer hjem med en ro og harmoni i sjælen, kan det være fordi vi har befundet os i en dialog med naturen, der ubevidst har sat livet ind i en større sammenhæng. Hverdagsproblemer fylder ikke længere hele bevidstheden og ubevidst har vi måske fundet en større mening. Det er en oplevelse, som er tilgængelig for alle ligegyldigt, hvad man tror på.

Inden for mystikken findes der de såkaldte naturmystiske oplevelser, hvor mennesker oplever en enhed med naturen, hvor naturen ikke kun er omkring dem, men i dem, og at naturens egentlige væsen er ånd. Det kunne tænkes at være naturens levende dialog, de åbner op for, hvor vores individuelle identitet transcenderes, og man opdager en subtil forbundenhed med naturen. Ud fra Backsters forskning er dette ikke længere helt så mystisk.

Kommunikation med menneskeceller

Backster blev interesseret i hvilken grad denne biokommunikation også omfattede mennesker. Det førte til forsøg med fjernelsen af celler fra menneskers mundhuler. Her befinder personen sig ofte kilometer fra sine celler, og når man chokeres over begivenheder, man ser i en film, registrerer cellerne det i laboratoriet mange kilometer væk. Der er således tale om en ukendt form for cellebevidsthed, der kommunikerer på tværs af tid og rum, hvilket nu kan registreres elektrisk.

Backster har publiceret resultaterne i et par videnskabelige artikler, men først i 2003 udkom hans egen bog om emnet (*Primary Perception*), hvor man kan følge hans både stringente og fantasifulde fremgangsmåder, der førte til opdagelser af biokommunikationen. Det har ikke vakt stor interesse indenfor det videnskabelige miljø og først for nylig har et universitet gentaget hans forsøg med succes (på Alabama University). Da det ikke ser ud til at kunne anvendes teknologisk, ved ingen rigtigt, hvad man skal bruge det til. Derimod har det stor filosofisk interesse.

Nye verdensbilleder

Backster mener at have påvist en sans der er ældre og mere primær end vores almindelige sanser. På dette niveau er vi tilsyneladende forbundet med alt på tværs af tid og rum, og måske har parapsykologiske fænomener, som clairvoyance og telepati, den samme oprindelse. Indenfor kvantefysikken, der arbejder med stoffets mindste bestanddele, ser man lignende overskridelser af tid og rum, og har desuden fundet et nyt ukendt energiocean, der kaldes *kvantevakuum* eller *nulpunktsfeltet*. Det kunne tænkes at være energien herfra som formidler biokommunikationen, og således er Backsters forsøg med til at åbne op for nye holistiske verdensbilleder. Backster tager en mere forsigtig holdning og siger: "*Jeg drager ingen konklusioner ud fra al dette, men ofte siger jeg; ih hvor er det altså interessant.*"

Kilder: Cleve Backster: *Primary Perception*. 2003.
Franci Prowse: *Exploring a Sentient Word*. Shift s.20-23. nr.11. 2006.

Planters sanseevne ifølge Martinus

v/Ruth Olsen

Det videnskaben endnu ikke forstår har Martinus forklaret, nemlig at planter har megen af sin kosmiske bevidsthed i behold. De har godt nok ikke denne bevidsthed på det fysiske plan men kun på det såkaldt åndelige plan. På det fysiske plan, det Martinus kalder dagsbevidstheden, giver planternes bevidsthed sig til kende som instinkt, dvs som anelser og fornemmelser.

Vore tanker og følelser fungerer faktisk på det åndelige plan, hvorfor f.eks. afdøde personer kan fornemme fysisk inkarnerede menneskers tanker og følelser, hvis de ellers "tuner" ind på dem, dvs vender deres koncentrerede opmærksomhed på dem. Af gammel vane forestiller de fleste sig, at det fysiske og åndelige plan er to adskilte verdner, men det er de jo ikke. Der er kun energifrekvenserne til forskel. Tanke-energiene er så "fine og højfrekvente" (Martinus kalder det "kortbølgede"), at de fleste fysisklevende mennesker ikke er i stand til at registrere dem med vor nuværende dagsbevidsthed. Derfor kalder vi dem åndelige. Vi kunne ligeså godt kalde radio- og TV-signalerne "åndelige", for det er jo også frekvenser, vi ikke kan registrere, før de er nedtransformerede. Planter kan altså, derfra hvor de har deres dagsbevidsthed,

godt opfatte tanker og følelser, men deres mulighed for at vise dette på det fysiske plan er selvfølgelig begrænset. Også cellerne i vor krop kan opfatte de fine tanke-energi, det er jo derfor vi bliver syge af at tænke alt for mange negative tanker. Energier på det meget fine frekvensniveau fungerer udenfor det, vi kalder "tid og rum", hvorfor afstande ikke betyder noget her. Tid og rum hører jo kun til det fysiske plan.

Når vi er udenfor "tid-og-rum"-planet, fungerer hele universet som een sammenhængende helhed, sådan at det vi oplever afhænger af, hvad vi tænker. De livsenheder, der indgår i et samarbejde på det fysiske plan, har på et "højere" plan ønsket dette og det er blevet, hvad Martinus kalder en "automatfunktion". De celler, dvs de livsenheder, der inkarnerer i vor krop, hører til der, fordi vi tiltrækker dem med vort ønske (urbegær), selv om vi ikke er dagsbevidste om det.

Det, Backster har opdaget, ligger udenfor vor almindelige dagsbevidsthed - endnu. Så det vil nok vare en tid endnu, før den almindelige videnskab forstår, hvad der foregår. Men de er dog på vej.

Sjælens vej til lyset

v/ Torben U. Andersen

”Vej” og ”sjæl” er ord, der bør defineres. Ordet ”sjæl” står i denne bog for vort menneskelige selv, det indre selv, som vi vågner op til hver dag..... For denne sjæl er der en særlig afstukket vej, som vi burde begynde at følge i livet her og nu. Det ville være yderst uklogt at gå i land på den næste verdens kyst uden pas og uden nogen forberedelse.”

Således lyder begyndelsen af forordet i en lille bog, der hedder **SJÆLENS VEJ gennem de fire indvielser** som er kanaliseret visdom til Grace Cook fra en mester der kalder sig White Eagle. Bogen gennemgår forberedelser til fire indvielser, som kaldes vandindvielsen, luftindvielsen, ildindvielsen og jordindvielsen. Fra White Eagles side gøres der opmærksom på, at der i forbindelse med ovennævnte indvielser ikke er forbundet nogen ceremoni, men at den søgende over mange inkarnationer opøver egenskaber til at praktisere de åndelige sandheder, således at sjælen gradvis overtager styringen af vort liv i stedet for det jordiske selv, der udelukkende beskæftiger sig med at få dækket behov fra det fysiske liv og er styret af selvopholdelsesdriften.

Dette jordiske selv er af udpræget egoistisk karakter, som har været styrende for det levende væsen i et utal af inkarnationer, som garant for overlevelse. I kosmisk forstand er et væsen, der styres af det jordiske selv, død, dvs. kærlighedsevnen er latent og har ingen interesser udover sine egne behov. I denne periode af det levende væsens tilværelse har sjælen ikke kunnet trænge igennem det jordiske selv og blive hørt, men har tålmodigt ventet på at blive tilkaldt, når det enkelte menneske er blevet så træt af det liv, der udspringer af de egoistiske begær og

ønsker, og oplever tilværelsen som kaos, ensomhed og elendighed. Her træder sjælen til og begynder at sende impulser om, at der findes andre værdier i tilværelsen, der vil føre til et lykkeligere liv, og når den enkelte opfanger disse impulser begynder det at søge efter lyset og freden.

Men før end denne tilstand kan nås, er der et stort stykke arbejde der skal gøres. Det drejer sig om, at tæmme og omprogrammere det jordiske selv, så det begynder at arbejde for sjælen og dermed lyset og ikke for at tilfredsstille egne behov. White Eagle har inddelt dette arbejde i fire afsnit, der omhandler de områder af det jordiske selv, som må ændres for at gøre fremskridt på Vejen. Der gøres meget klart opmærksom på, at nævnte indvielser ikke sker i etaper, men at mennesket gennem mange liv har forberedt sig til flere grader samtidigt, men naturligvis uden at have opnået den endelige kristusbevidsthed eller kosmiske bevidsthed.

1. Vandindvielsen

Denne kategori omhandler vort følelsesliv. For at opnå fremskridt i vor åndelige udvikling er det meget vigtigt at bringe vore følelser til ro. Stærke følelser som had, vrede, bitterhed, misundelse, skinsyge m.fl. må bringes under sjælens kontrol, fordi disse støjer og blokerer for den harmoni og stilhed, der er en forudsætning for at kunne høre sin indre stemme eller Guds røst. Har man een gang oplevet denne tilstand, vil man bestræbe sig yderligere for en genetablering. Gang på gang oplever den enkelte at negative følelser overtager styringen, men som ved alt andet arbejde, bliver man bedre og bedre ved gentagne øvelser. Her har samvittigheden en vigtig funktion. Den kan bruges som pejlemærke på, om vi handler rigtigt eller forkert. Får vi ”dårlig samvittighed” har vi ikke levet op til vore egne idealer om ret adfærd og vi får ikke ro før skaden er gjort god igen, enten ved at bede om tilgivelse til den, man har gjort fortræd, og kan det ikke lade sig gøre, ved i tanken at bede om tilgivelse.

Når følelserne er i ro og Guds stemme kan trænge igennem oplever den søgende stor opstemthed og glæde, som dog fortaber sig lidt efter lidt, og nu begynder den anden fase i vandindvielsen. Nu vil den søgende blive testet på sin villighed til at arbejde videre med sin udvikling eller standse op og bruge de indvundne erfaringer og evner til selviske formål. Her kan f.eks. være tale om psykiske evner, åndeligt hovmod eller mistro til, at det virkelig var Guds stemme der lød. Alle disse anslag kommer fra det

lavere eller jordiske selv, der ser sin status truet og bruger de mest snedige metoder for at friste den søgende til at vende opmærksomheden mod sig.

2. Luftindvielsen

Symbolet på menneskets mentalitet er luft og på samme måde som vildtvoksende følelser blokerer for sjælens videre udvikling, således kan dets lavere sind gøre det. Også her indeholder mennesket en højere og lavere mentalitet. Ligesom følelser kan være negative og selviske, således kan tankerne eller bevidstheden beskæftige sig med mørke og selviske formål. For at kunne få kontakt med den højere bevidsthed, må tankerne således koncentreres på åndelige eller højere værdier. Til hjælp for dette vil den søgende begynde at beskæftige sig med åndelige studier for at indhente teoretisk viden med henblik på at understøtte bestræbelserne på at stimulere det højere sinds tankevirkksomhed. Og med sine følelser i ro, vil kærligheden lige så stille indfinde sig, i modsat fald vil den indhentede viden blive til gold kundskab, der ikke fremmer den enkeltes åndelige udvikling, fordi hvis kærlighedsevnen ikke udvikles samtidig, vil disse kundskaber ikke kunne omsættes i praksis, idet medlidenheds- og indfølelse evnen forbliver latente.

Efter at have modtaget guddommelig inspiration gennem det højere sind, vil det lavere sind på sindrige måder skabe tvivl og kaos omkring disse høje inspirationer. Det kan f.eks. gøres ved modargumentationer af praktisk art, idet det må huskes, at det lavere sind absolut ikke er interesseret i at blive dirigeret af nogen eller noget. Det har ligesom det lavere selv ført sit eget liv og hersket suverænt i umindelige tider. Hvis man gennem det højere sind er blevet inspireret til at ændre livsførelse på vigtige punkter, kan man være forvisset om, at det lavere sind vil gøre alt for at forhindre det. Her vil talrige prøvelser finde sted på, om man har kraft og styrke til at stå fast og følge sin intuition. Alle forbeholdene fra det lavere sind vil kun føre til flere lidelser og flere smerter, men på trods af, at det ikke altid er så lysende klart, hvad intuitionen fortæller, er det klogt at følge den. Disse prøvelser eller denne konflikt mellem det højere og lavere sinds magtforhold fører til udvikling af skelneevnen, der sluttelig vil føre til, at menneskene vil etablere en mere næstekærlig verden, hvor undertrykkelse, krig, død og lemlæstelse vil forsvinde. Overordnet betyder luftindvielsen at mennesket lærer at tjene sin næste.

3. Ildindvielsen

Efter at have følelserne i ro ved at acceptere, bearbejde og omprogrammere alle negative og selviske følelser, efter via studier i åndsvidenskab at kunne tænke logisk, dvs. at have udviklet skelneevne, begynder den søgende

at omsætte den indvundne teoretiske viden til praktisk handling samt have bragt det lavere sind under delvis kontrol, går den søgende videre imod ildindvielsen. Denne går i al sin enkelthed ud på at åbne op for indstrømning af den sande kærlighed. Kærlighed under forskellige former har altid eksisteret hos det levende væsen gennem evolutionen, men har mest givet sig udtryk som selviske lidenskaber, bl.a. via seksualkraften. I denne fase er det den selviske kærlighed, der som en brændende ild, eliminerer det meste af, hvad der kan forekomme af egoistiske og selviske tilbøjeligheder i følelseslivet og sindet. Dette gennembrud kan forekomme i kraft af et kosmisk glimt, hvor den søgende oplever Guddommens eksistens og at alt liv er kærlighed. Sådanne gennembrud er ofte meget opløftende og inspirerende og udfordringen for den søgende bliver nu, at på trods af de prøvelser, der efterfølger et sådant gennembrud, der kan vise sig som at ens nærmeste omgivelser svigter, ensomhed m.m., fastholder den søgende bevidstheden om, at alt står godt til, og at Forsynet eller Guddommen leder og styrer een gennem alle genvordigheder. Det betyder altså, at tilliden til, at alt hvad man møder er i sidste evne til glæde og glæde for een selv skal fastholdes og udbygges. Latente evner til at bruge denne kærlighedsevne på alt hvad man møder vil blive aktiveret og slutresultatet på denne fase vil blive at det overskud af kærlighed til alt og alle formidles til alle, der vil modtage denne.

4. Jordindvielsen

Efter ildindvielsen, hvor sjælen bliver opmærksom på lyset, føres den søgende videre frem til den sidste indvielse, jordindvielsen. Opgaven før denne indvielsen består i, at kunne bruge lyset til beherskelse af al stof samt det endelige opgør med alle lavere, selviske eller stridige elementer i sit væsen. Desuden bliver kristusbevidstheden så fremherskende at den søgende må afgive de sidste rester af egenrådighed og dermed blive eet med Guds vilje. Det bedste udtryk for dette findes i Kristi korsfæstelse, hvor han på korset foruden at bede om tilgivelse for sine bødler, sagde: ”Fader, i dine hænder befaler jeg min ånd”. Denne hændelse er det ultimative udtryk for, at mennesket sluttelig vil blive eet med Guds vilje og dermed blive endelig forløst. Efter denne indvielse er alle lavere tendenser og tilbøjeligheder elimineret, og det bliver kun muligt at gøre Guds vilje.

Til slut skal det endnu en gang understreges, at ovennævnte indvielser ikke gennemføres numerisk, men at den søgende vil blive forberedt i alle kategorier gennem livene. Det vil altså sige, at man kan forberede sig på flere grader samtidig, uden at have fuldført en eneste af dem. I perioder træner man på et trin og så på et andet, for til slut at gennemgå den højeste indvielse eller ”den store fødsel”.

Omvend jer til ateisme

v/ Gunder Frederiksen

Under denne parole går en gruppe kendte videnskabsfolk til kamp mod religion. Det er i al fald, hvad Politiken har gjort et stort nummer ud af. Og for at det ikke skal være løgn, blev det publiceret selve den højhellige 24 december, hvor der ellers er tradition for at lægge ansigtet i lidt fromme folder eller på anden måde vise respekt for det hellige.

I begyndelsen af november 2005 trådte en flok på knap et hundrede videnskabsmænd sammen for at bekæmpe religion. Samlingsstedet var Institut for biologiske studier i Californien, og noget tyder på, at det virkelig var alvorligt ment.

Politiken beskriver stemningen som noget i retning af et vækkelsesmøde. Som en af deltagerne udtaler: *Tidligere orkede ateister ikke at tage en kamp om noget, de ikke tror på. Nu vil vi gerne bringe bolden ind på de religiøse banehalvdel og kritisere de værdier, der kommer ud af religion.* Han er pressetalsmand for Ateistisk Forum – en gudsforladt forening, der er spiret frem som et simpelt debatforum, der har åbnet for medlemmer og som håber på at puffe debatten væk fra den religiøse retning.

Ateisterne angriber ikke blot religion, men også tolerance over for den. De nøjes altså ikke som mange andre med blot at trække på skuldrene. *"Folk må tro, hvad de vil. Men ateister må reagere, når tro bliver sat højere end viden"*, siger en af dem, der er professor i naturfilosofi ved Københavns Universitet. Han vender sig også mod den kristne amerikanske skabelsesteori "Intelligent Design". *"Det er indbegrebet af skizofreni, at man ikke stoler på sanser og videnskabelig observation. Når jeg ser en fugl, er det sgu en fugl og ikke et Guds under – ellers bryder al fornuftig tænkning jo sammen"*.

Sådan må det jo være for professoren. Når han ikke tror på en gud, så kan der jo heller ikke for ham eksistere et guds under. For mig at se er en fugl naturligvis også en fugl, som han siger, men så sandelig også et Guds under ligesom f. eks. den menneskelige organisme. Ja det gælder hele skaberværket, som jo udviser en logik og hensigtsmæssighed for ikke at tale om skønhed, som man snyder sig selv ved at lukke øje og øren for. Alene det under at et minutiøst befrugtet æg i moders mave som en selvregulerende proces vokser sig frem til at udgøre et

hensigtsmæssigt oplevelsesredskab for det lille væsen, der senere bliver til f. eks. en højlært professor. En organisme som på alle måder stråler af hensigtsmæssighed. Ja, blot den omstændighed - som Martinus har moret os med at henlede vor opmærksomhed på: at næsen sidder i modsat ende af kloakken" er vel et såre fornuftigt udtryk for, at der er bevidsthed bag denne skabelse.

Videnskabelig vrede

De kloge videnskabsfolk var vrede, hvad der for øvrigt burde være bandlyst fra al seriøs videnskab. Man skulle tro, de er bange for at miste deres autoritet som forsvarer for materialistisk videnskabelig tænkning. Nobelpristager Steven Weinberg har kaldt religion en fornærmelse mod menneskelig værdighed. Den britiske biologiprofessor Richard Dawkins, der iflg. Politiken som rødglødende ateist, er forfatter til bestselleren "Vrangforestillingen om Gud". Og filosofen og Neuroforskeren Sam Harris er kommet på bestsellerlisten med "Troens fallit".

På mødet blæste Steven Weinberg til angreb på religion med ordene: *"Verden har brug for at vågne fra religionens*

Skal det her nadverbrød tælle som kulhydrat eller som protein.....

lange mareridt. Alt, hvad vi videnskabsmænd kan gøre for at svække religion bør gøres". Han får ivrig tilslutning fra Sam Harris: *Religion tillader den dag i dag helt normale mennesker at tro, hvad kun idioter eller galninge kan tro på egen hånd. Jeg bor i et land, hvor præsidenten jævnligt proklamerer, at han taler med Gud, uden at nogen så meget som løfter et øjenbryn. Hvis han derimod pludselig sagde, at han talte til Gud gennem sin hårdtørre, ville det være et forfærdende tegn på sindssyge, der ville udløse en national katastrofe. Men hvad pokker er forskellen? Jeg ville ønske at folk bare brugte fem sekunder på at tænke over, om begge udsagn ikke er lige fjollete".*

Sam Harris gjorde status: "I dag tror 59 % af amerikanerne fuldt og fast på en dommedag, som beskrevet i bibelen. Og hele 44 % forventer, at Jesus stiger ned fra himmelen og skille fårene fra bukkene i deres egen levetid".

"Vi må være ærlige", siger han, "og sige, at nogle mennesker ikke accepterer fornuft og fakta på grund af deres vrangforestillinger om en fantasiven i himlen. Jeg siger ikke, at alle religiøse er sindssyge, men deres verdensbillede er, og det må vi kunne erklære åbent. Det er forskellen mellem intellektuel ærlighed og selvbedrag, der er på spil".

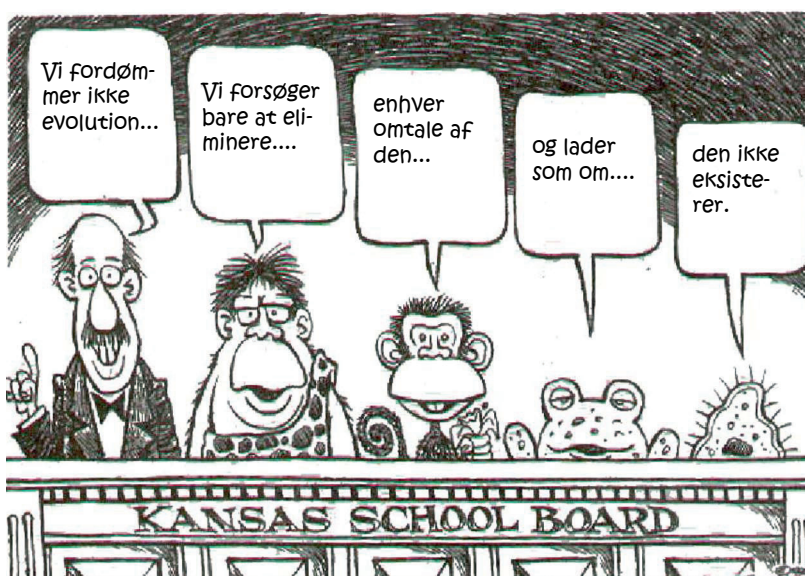
Hvad skal vi mene?

Og hvad skal man så mene om den slags argumentation. Med beklagelse at melde, må jeg indrømme, at jeg ikke føler mig særlig imponeret af professorernes argumentation. At de søger efter bedste evne at gøre religion til grin kan ikke imponere. Langt bedre havde været om de sagligt kunne tilbagevise det, de vender sig imod.

På menneskehedens lange udviklingsvej fra den mest primitive instinktive evne til gradvis højere niveauer er hvert enkelt individ til hver sin tid på toppen af sit personlige udviklingstrin. Det gælder ikke blot professorerne, men også de mennesker, de kritiserer. Af samme grund er der ikke grundlag for kritik. Det vil der være, hvis nogen på denne udviklingsstige, placerede sig højere, end hvor de ud fra egne evner og anlæg rettelig hører hjemme. Professorerne bygger jo selv på begrebet tro – en bastant tyrkertro på materien som tilværelsens primat eller grund-

læggende forudsætning. Bevidsthed og åndsfunktioner som resultat af kemiske og elektriske processer i en materialistisk hjerne – er det ikke tro? Så længe der ikke er tale om en logisk forklaringsmodel – ja, som Martinus vil udtrykke det: en model, hvor logik og kærlighed går op i en højere enhed, så bevæger vi os stadig på trosstadiet. Men tro er et naturligt trin på det levende væsens udviklingsstige. Det er blot ikke således, at religion har monopol på tro. Også den såkaldte videnskab kan fremtræde som tro – en tro på materiens fuldkommenhed.

Professorerne tager afstand fra religiøs tro, og derved kan vi følge dem al den stund det er et erkendelsesstadium, det moderne menneske er i færd med at vokse sig ud af til fordel for mere logik og ægte kærlighed. De sætter deres lid til den materialistiske videnskab. Men hvori deres

verdensbillede består, melder historien intet om. Det kunne være interessant at præsentere dem for et verdensbillede, som lyser af logik og kærlighed i en harmonisk symbiose – et verdensbillede, som er konsistent og modsigelsesfrit, og som man simpelt hen gradvis vil kunne få bekræftelse for i vor egen hverdag ved fordomsfri søgen – kort og godt Martinus kosmiske verdensbillede

Vi har fra Martinus modtaget et verdensbillede, som af Martinus er oplevet som sandheden om verdensaltet som identisk med den alkærlige, almægtige og alvise guddom. Det er viden for Martinus, men det er ikke min viden, selvom vi ikke den fjerneste grund til at tvivle. Personligt befinder jeg mig ind til videre bedst ved at vurdere Martinus verdensbillede som *en til vished grænsende sandsynlighed om verdensaltet*.

Martinus ønskede ikke, at vi uden videre skulle overtage hans budskab til menneskene. Som han selv udtrykte det: "Gå ud i verden og gør dine erfaringer, så kan du selv vurdere". Vi vil iflg. Martinus i sidste ende komme til det slutresultat, at alt er såre godt. Det gælder også professorernes kamp mod religion. Deres ateisme repræsenterer også et nødvendigt trin i erkendelsesudviklingen, nemlig bort fra ren autoritetstro i forhold til religion. Blot har de glemt at deres egen tro på materialistisk videnskab også repræsenterer en form for tro.

Russells kosmogoni

v/Ruth Olsen

Walter Russell (1871-1963), som jeg før har skrevet en del om her i bladet, udfærdigede sammen med sin ånds- og ægtefælle Lao et brevkursus i det, han kaldte sin kosmogoni. Det bærer noget præg af, at det var henvendt til deres amerikanske tilhængere, så jeg finder det ikke egnet til at oversætte og bringe direkte. Brevkurset kan være lidt "småsnakkende", men jeg vil forsøge at uddrage essensen af den første halvdel af kurset og bruge nogle af deres egne formuleringer.

De begynder med at forklare, at der jævnligt har været højtudviklede personer inkarneret på Jorden for at undervise menneskene, men kun Krishna (ham med Bhagavad-Gita) og Jesus havde fuld kosmisk bevidsthed. Og så påviser de, hvordan disse to faktisk sagde meget af det samme som Russell nu siger, men hverken dengang eller siden har menneskene forstået rigtigt, hvad de mente. Det er stadig svært at forstå, vil jeg tilføje.

De begynder med at slå fast, at det grundlæggende ved verdens skabelse er, at DEN ENE, udelte, ubevægelige, skaber med sin bevidsthed det delte og derved bevægelse. Alt hvad det fysiske univers består af er bevægelse dvs elektricitet og ikke andet. Når vi oplever det som noget andet, er det pga vore sanser. Denne ENE er Gud, men efterhånden som menneskene udvikler deres bevidsthed, vil de kunne skabe med tanker ligesom Gud og således blive Guds medskabere. Menneskenes bevidsthed er en del af Guds bevidsthed, ligesom vor krop er en del af Guds krop, men vor skabeevne er endnu begrænset pga uvidenhed.

At skabe bevægelse består i gennem tænkning at dele den udelte ENE ("fader/moderen") i par, i to modsatrettede bevægelser, som Russell kalder "faderen og moderen". Han mener det er misvisende at kalde det plus og minus, som videnskaben gør, fordi genforeningen i harmonisk balance mellem de to ikke betyder, de ophæver hinanden, sådan som man mener plus og minus gør, men at foreningen danner grundlag for en ny tilblivelse. I atomet ophæver protonernes "plus" jo heller ikke

elektronernes "minus", selv om de er i total balance som i f.eks. kulstof.

Den ENE der deler sig i to kalder han "den hellige treenighed", idet den udelte usynlige altid er til stede i det delte, det synlige. I alt skabt er skaberen til stede som et (magnetisk) center, hvadenten det er et atom, en klode eller menneske. Skaberen, det udelte, er stilhed, bevidsthed, her er *årsagen*. Det skabte, det delte, er bevægelse, altså *virksomheden*.

Når det adskilte par samvirker i harmonisk balance, opstår alt det, vi kalder GODT. Når der er ulighed og ubalance opstår kaos og det, vi kaldet ONDT. I naturens polaritet er der som oftest balance, men der opstår jævnligt ubalancer, der afstedkommer f.eks. storme og tornadoer i naturens forsøg på at genoprette balancen, her mellem varmt og koldt. Uharmoniske kombinationer i kemiske stoffer skaber eksplosioner. Ubalance mellem mennesker og nationer skaber krige og ufred.

Ligesom dit hjerte og dit åndedrag pulserer i rytmisk bevægelse ind og ud, i kompression og ekspansion, således pulserer alt i universet. Når Gud "ånder ud", polariserer "han" sin "energi", sit "lys" i en "fader" og en "moder", når "han" ånder ind forenes de igen. I den Guddommelige Illiade, dvs de budskaber Russell modtog under sit lange ophold "på den anden side" i 1921, fik han bl.a. dette, han kalder "*Guds lov om balance*":

"Stor kunst er enkel. Mit univers er stor kunst, for det er enkelt.

Stor kunst er harmonisk. Mit univers er fuldendt kunst, for det er harmonisk enkelhed.

I mit univers er der mange ting i majestætiske mål, og mange andre er for fine til at sanse.

Dog har jeg ikke en lov for de store ting og en anden lov for de, der er for små til at sanses.

Jeg har kun een lov for alle mine modsatte par af skabte ting, og den lov behøver kun eet ord til forklaring, så hør mig, når jeg siger, at det ene ord i min ene lov er:

BALANCE

Og hvis mennesket behøver to ord for at forstå hvordan denne lov fungerer, er de to ord:

BALANCERET SAMVIRKE

Hvis mennesket har behov for flere ord for at kende min lov, så lad disse tre ord være:

RYTMISK BALANCERET SAMVIRKE

Tænkning

Den udelte bevidstheds lys er årsag, tanker er bevægelse og skaber derfor virkninger.

Enhver tanke, der udgår fra en bevidsthed har et "legeme", der har form og mønster efter tankens art.

Hvadenten tænkeren giver sin tanke et synligt, materielt legeme eller ej, forbliver tanken en del af tænkeren.

Ingen kan tænke usynlige tanker. Enhver tanke er en skabt tanke-skikkelse, som præger den synlige tænkens mønster og form.

Dine tanker er universelle og breder sig ud universelt og påvirker andre. Dine tanker er aldrig dine alene.

Hvis dine tanker er ude af balance, er din krop ude af balance, og det påvirker hele universet. Universet prøver at genoprette balancen ved at sende tanken tilbage til dens ophav.

Gud giver dig en fri vilje til at tænke og gøre, hvad du vil, men forbeholder sig retten til at afbalancere din ubalancerede aktion med en ligelig reaktion.

Tanker skaber bevægelse og dermed den fysiske verden. Der er koncentrerede tanker og decentrerede tanker, dvs indadgående bevægelse og udadgående bevægelse. Koncentration komprimerer den roterende bevægelse, indtil den bliver synlig for vore sanser, decenteration opløser det. Det er materialisation og dematerialisation. Den evige cyklus af liv og død.

Egentlig død findes dog ikke, der er blot en hvilepause før en ny cyklus begynder. Ligesom en regndråbe, der falder til jorden, fordampes og får et hvil, før den atter komprimeres til en ny regndråbe osv. En cyklus har ingen ende og ingen begyndelse.

Russell slutter første halvdel af kurset med følgende bemærkninger:

"Dette univers, som synes at være opdelt i uendelige former for par, kan i virkeligheden ikke deles, det synes blot sådan. Dette er et univers af Lys i hvile, det kan hverken deles eller mangfoldiggøres. Det ser kun sådan ud. Der findes kun din bevidsthed, som er Guds bevidsthed, og ikke andet. Kærlighedens lys er alt, hvad der er."

Det er det med illusionen! Dertil vil jeg blot bemærke, at hvis jeg oplever noget som virkelighed og har glæde af det, så er det godt nok for mig, og så gør det ikke noget, om det dybest set er en illusion!

Russells tur "bag forhængen"

I brevkurset beskriver Walter Russell, hvordan han oplevede dette at forlade sin krop for at gå på besøg i den højere verden. Første gang det skete var han kun 7 år og bemærkede mest ekstasen, det stærke lys og de flotte farver og det, at han ikke behøvede at trække vejret. Iøvrigt undrede han sig over, at hans krop gik hjem uden ham selv, for dette selv var jo et andet sted, end hvor kroppen var. Og på det sted følte han sig lykkeligt forenet med alting.

Efter den oplevelse var han totalt forandret. Bortset fra en blind mand, der åbenbart forstod det mærkelige barn, da han også levede i sin egen verden, følte Russell sig sjæleligt meget alene i verden, hele livet, indtil han på sine gamle dage mødte Lao, som havde haft et kosmisk glimt og derfor havde en vis forståelse for ham og hans opgave. Hvert år derefter i maj måned havde han en tur "bag forhængen" og fik mere og mere viden.

I 1921 havde han "den store tur", hvor hans bevidsthed i 39 dage og nætter var ude af kroppen. Han havde haft et forvarsel og var således forberedt på den meget specielle situation, for det er længe ikke at have bevidst kontrol over sin krop. Den overlevede på rene instinkter, f.eks. gik den sin sædvanlige tur i parken, når den trængte til frisk luft, men han følte ikke, det var ham der gik tur. Når kroppen følte sult, oplevede han ikke, at det var ham, der var sulten. Han oplevede den som noget udenfor sig selv, et redskab der ikke var hans personligt.

I begyndelsen oplevede han stærke glimt af rød-orange lys, stærk elektricitet strømmede mellem de to hjernehalvdele og nærmest blændede ham, idet bevidstheden adskilte sig fra kroppens sanser. Efter da følte han sig badet i et stort blåt lyshav, i en ubeskrivelig tidløs ekstase, talende med Gud i hans tankesprog af lys, visdommens alvidenhedslys.

Det spirituelle bevidstheds lys centrerer det delte eller polariserede lys, som konstituerer den elektriske kropsansning. Normalt er der en fuldkommen synkronisering mellem bevidsthed og sansning, men når adskillelsen sker, opleves kroppen som et ligegyldigt vedhæng og bevidstheden som det eneste, der er. Synkroniseringen er afbrudt og det er uendelig vanskeligt at få blot lidt bevidst kontrol over kropslige bevægelser.

Men han var nødt til at forsøge, for han skulle jo videregive de budskaber, han fik. Det var just meningen med det hele. Og det blev så til bogen "Den Guddommelige Illiade".

Undervejs med et kosmisk glimt

Omkring mit første møde med Martinus

v/Walter Christiansen

Som ung mand kom jeg ud for en oplevelse, der mange år senere bragte mig i forbindelse med Martinus kosmiske verdensbillede samt med Martinus personlig. Da min oplevelse kan have interesse for åndeligt interesserede mennesker, der ligesom jeg selv føler et grundlæggende behov for at underbygge deres iboende religiøse længsler med intellektuelle forklaringer på livet og tilværelsen og derfor føler sig tiltrukket af Martinus kosmiske analyser, vil jeg gerne fortælle lidt om min situation dengang – og om hvad der siden hændte.

Åndelig vækkelse

Den 1. december 1960 flyttede jeg ind som lejer af et kælderværelse i et enfamilieshus, beliggende på et højdedrag i udkanten af Aabenraa. Jeg var dengang i 22 års-alderen, ugift og beskæftiget som typograf på byens tyske dagblad. På nævnte tidspunkt havde jeg arbejdet godt og vel et års tid på virksomheden og der gjort mine første erfaringer som typografsvend. Sideløbende var jeg begyndt at interessere mig for spiritisme, reinkarnation, ufologi m.m. Ja, min interesse for åndelige spørgsmål var i det forløbne år trådt så stærkt frem i min bevidsthed, at jeg under et 14 dages typografisk fagkursus i København havde benyttet lejligheden til i fritiden at besøge adskillige spirituelle foredrag og til at opsøge nogle åndskyndige personer i hovedstadsområdet, som var blevet formidlet mig. Disse havde modtaget mig særdeles imødekommende, talt med mig i timevis og lånt mig interessante bøger.

På min daværende lommekalender havde jeg også noteret mig Martinus Institut, som det var blevet mig anbefalet at besøge. Men netop den mandag, da jeg havde planlagt at besøge instituttet til aftenens foredrag, var der kommet en søvndyssende træthed over mig, som havde nødt mig til at opgive mit forehavende. Desuagtet kunne jeg dog vende hjem til Aabenraa med mange nye impulser, der stimulerede mine åndelige længsler i et omfang og på en måde, som passede optimalt til min daværende situation. Således gik det til, at jeg helt imod mit forsæt ikke kom i forbindelse med Martinus Åndsvidenskab i oktober 1960.

Min åndelige vækkelse i månederne forud havde i begyndelsen fået mig til at tvivle stærkt på meningen med at forblive i det for mig uvante miljø, som min første ansættelse som typografsvend havde konfronteret mig med. Atter og atter havde jeg spurgt mig selv, om det ikke ville være mere sandt og rigtigt for mig snarest at opgive mit håndværk og i stedet sætte kurs mod en uddannelse som teolog, for i al min gøren og laden at kunne tage umiddelbart bestik af et mere guddommeligt miljø end mit daværende. I den forbindelse mindedes jeg et konkret uddannelsesstilbud, som min tyske konfirmationspræst nogle år tidligere havde fremlagt for mine forældre og som jeg dengang ikke havde kunnet stille noget op med.

Mine overvejelser om snarest at opgive mit håndværk og i stedet sætte kurs mod en teologisk uddannelse accelererede til en sjælsbelastende krise, der forlangte en hurtig afklaring. På tredjedagen af mit ensomme selvopgør slog jeg sporadisk op i en af mine ny erhvervede bøger, en dansksproget antologi om junglélægen Albert Schweitzers liv og tænkning. Bogens titel var ”Vejen til dig selv”. Mit blik faldt da på nogle ord af Albert Schweitzer der greb mig så dybt, at jeg i samme øjeblik besluttede at forblive i det praktiske livs jungle for der at forsøge mig på at gøre selve dette liv til en gudstjeneste.

Badet i flammende lys

På den her skildrede baggrund hændte der mig en dag noget usædvanligt, som bogstavelig talt brændte sig ind i min bevidsthed. Det var kort efter indflytningen i førnævnte kælderværelse, omkring klokken fem om morgenen. Jeg lå endnu i min seng, let sovende og drømmeløs. Jeg fornemmede mig derved i en væren præget af fuldstændig afslappethed og tanketomhed.

I denne tilstand så jeg ind i et uendelig dybt mørke. Langt borte fra tonede et lysende punkt frem for mit blik. I begyndelsen var det kun på størrelse med et knappenålshovede. Men punktet voksede og fremtrådte da som en enlig, klart lysende stjerne på en dyb sort nathimmel. Stjernen nærmede sig i glidende og retlinjet bevægelse, alt imens den tog til i størrelse og lyskraft og ligesom magnetisk tiltrak sig min opmærksomhed.

Medens stjernen hurtigt kom nærmere, viste den sig at være en blændende hvid lysfigur med et blåligt skær. Denne aftegnede sig skarpt på den mørke baggrund. Men da figuren i sin første fremtræden endnu befandt sig forholdsvis langt borte og derfor fremtrådte i tilsvarende lille størrelse, aftegnede dens udseende sig ikke klart for mig. På denne afstand opfattede jeg den som værende ubestemmelig, sammensat af nogle stjernehober eller lyspunkter i antydningssvis korsformet anordning.

Idet stjerne-figuren nu med accelererende hastighed og helt uden afbrydelser kom stadig nærmere og følgelig frembød sit udseende overskueligt, påvirkede fænomenet mig psykisk i en så overvældende grad, at mit synsindtryk ligesom overblændedes deraf – dette i samme grad som figuren kom nærmere. Det havde til følge, at jeg efter opvågningen ikke kunne genkalde mig dens faktiske udseende. Men jeg vidste jo heller ikke noget om et ”faktisk udseende”. En genkaldelse af et sådant udseende var derfor ikke noget, som det kunne falde mig ind at forsøge mig på, idet min refleksionsevne var sat fuldstændig ud af spillet, mens oplevelsen stod på, hvorfor denne evne efter opvågningen ikke kunne meddele mig andet, end hvad jeg havde sammenligningsgrundlag for i min daværende dagsbevidsthed.

I sidste fase af sin fremdeles retlinjede og nu meget hurtige bevægelse ind mod mig fremtrådte figuren overdimensioneret og strakte sig i næste nu langt ud over min synskreds. Derved gik den ligesom under i et flammende hvidt lys, som den i nærperspektiv viste sig at bestå af og som bevirkede, at jeg paralyseredes fuldstændigt. Tilsidst så jeg kun lys og atter lys. I brøkdelen af et sekund inden figuren med næsten eksplosiv hastighed voksede ud over min synskreds, opfattede jeg noget ubestemmeligt, noget ligesom levende, der rørte sig inden i lyset, kom

mig imøde og bjergtog mig. Derved gennemtrængtes jeg tilintetgørende af dette nogets nærhed. Mit åndedræt lammedes og gik i stå, mens den psykiske belastning fortsat voksede og voksede. Jeg befandt mig da i opvågningsfasen, omend min opmærksomhed endnu fastholdtes af fænomenet.

Da den psykiske belastning var på sit højeste, blev jeg med ét lysvågen, overgangsløs – og havde i samme øjeblik mit værelses almindelige natlige mørke omkring mig, men fremdeles med virkningen af det flammende hvide lys i hele min organisme. Vågertilstandens indtræden følte som en befrielse i absolut sidste øjeblik. Jeg hev efter vejret. Mit blokerede åndedræt gik heftigt i gang og hjertet hamrede så voldsomt i mit bryst, som jeg aldrig hverken før eller siden har oplevet det. Desperat famlede jeg efter lyskontakten på væggen ved siden af min seng. Det var som om mit liv afhang af, at værelsets elektriske lys blev tændt hurtigst muligt. Da jeg havde fået tændt lyset, satte jeg mig op i sengen og blev siddende ganske stille, indtil der var faldet nogenlunde ro over mig. Derefter stod jeg op, så mig forundret omkring og åbnede vinduet ud til haven for at se, om der var foregået noget usædvanligt derude i mørket, eventuelt stadig foregik noget. Men alt åndede fred og ro.

Da der endnu var god tid, indtil jeg plejede at stå op for at gøre mig klar til at cykle på arbejde, lagde jeg mig igen for at komme helt til mig selv. Jeg betoges af en overordentlig stor lettelse over at være sluppet fra denne uforklarlige hændelse med livet i behold. Min fysiologiske reaktion lod mig antage, at hændelsen måtte være blevet forårsaget af et ydre fænomen, som på grund af sin strålekraft på en eller anden måde havde forplantet sig ind i min søvntilstand. I mine forestillinger om årsagen til fænomenet kredsede jeg derfor om lynnedslag, kuglelyn, UFO-fænomener og lignende. Jeg havde på dette tidspunkt af mit liv endnu ikke hørt noget om kosmiske glimt.

Da jeg kom på arbejde den dag, var jeg ligesom ikke helt den samme, som jeg plejede at være. Jeg gik rundt i en døs af harmoni og sindsro, hvis dybere årsag jeg ikke forstod og derfor blot tilskrev eftervirkningerne af det uforklarlige *fysiologiske* chok, jeg tilfældigvis var blevet udsat for. Jeg beholdt oplevelsen for mig selv meget længe efter, nedfældede ingen notater og omtalte den yderst sjældent. Ja, jeg tillagde den faktisk ikke synderlig betydning. Livet gik sin gang og kom med sine udfordringer. Der var nok at se til.

I tiden der fulgte umiddelbart på hændelsen, opfyldtes jeg af en stærk trang til i al stilhed at indstille mig mest mulig på Kristi væremåde. På min arbejdsplads, hvor jeg konfronteredes med forskellig modgang, var der rig lejlighed til at øve sig i en sådan livsindstilling. Dette

forbandt jeg på ingen måde med min mærkelige oplevelse, som jeg rent fornuftsmæssig havde lagt til side som en uforklarlig hændelse. Driftslederen, som havde et vågent øje med sin ”hjord”, lod engang i en blanding af skæmt og ironi et ord falde om blandt mine arbejdskammerater, at jeg endnu ”troede på julemanden”.

Snart efter blev jeg forlovet og et år senere gift, hvilket blev indledningen til et dejligt familieliv, der sammen med mit arbejde til livets opretholdelse krævede det meste af min opmærksomhed. Dette var helt i overensstemmelse med mine inderste længsler og havde til følge, at mine åndelige interesser blev underordnet mine familieinteresser og -forpligtelser.

Mit livs største overraskelse

En sensommerdag i 1973 – der var da gået henimod 13 år efter min uforklarlige lysoplevelse – ringede dørklokken derhjemme, hvor jeg boede sammen med min hustru og vore tre børn. Udenfor stod Randi, som hørte til vor spirituelle vennekreds. Hun og nogle andre i denne lille kreds havde kontaktet Inge Sørensen fra Vanløse, frivillig medarbejder ved Martinus Institut. Inge Sørensen arbejdede med oprettelse af Martinus-studiegrupper forskellige steder i landet ved at tilbyde sig som rejsende foredragsholder. Randi mente, at det måske kunne være noget for mig at deltage i en sådan studiegruppe, også selvom det nok ville være noget helt nyt for de fleste deltagere her på egnen. Sammenkomsterne var planlagt at skulle begynde i et privat hjem i Sønderborg i efterårsmånederne.

Da jeg i de senere år havde engageret mig dybtgående i Rudolf Steiners livsanskuelse og på det sidste ligefrem overvejede i samråd med min kære hustru at kvitte mit typografiske arbejde for at påbegynde en antroposofisk læreruddannelse i Sydsverige, kom Randis forslag på tværs af mine planer og hensigter. Desuden kunne jeg ikke forestille mig, at den for mig helt ukendte Martinus kunne have noget væsentligt at tilføje til det, som den verdenskendte Rudolf Steiner havde fremlagt for menneskeheden. Jeg forsøgte med nogle få ord at forklare Randi min situation. Randi reagerede meget forstående og tog hjem med uforrettet sag, lige så venlig som hun var kommet.

I de nærmest følgende dage grundede jeg over det uventede skæbnens udspil. Jeg blev mig bevidst, at Randis deltagelse i studiegruppen i nogen grad afhang af mig, idet jeg kunne møde frem i Sønderborg i egen bil og samle Randi op undervejs. Jeg overvejede derfor at deltage for venskabs skyld en enkelt vinter, idet jeg formanede mig selv om, at det vel ikke kunne skade at komme i forbi-

gående berøring med noget andet end antroposofi. Mine overvejelser endte med, at jeg indvilligede i at deltage.

Allerede den første sammenkomst i Martinus-studiegruppen kom til at bevirke en omvæltning for mig. Det skyldtes primært, at Inge Sørensen som emne for sit første foredrag havde valgt at berette udførligt om Martinus kosmiske indvielse i 1921. Martinus havde dengang følt sig tilskyndet til nogle alene-meditationer, som havde bragt ham i dagsbevidst kontakt med ”noget umådelig ophøjet”. Et ganske lille lysende punkt var i det fjerne dukket op for hans indre øje, vokset i størrelse og med visse korte afbrydelser fremtrådt som en lysfigur, et kristuslignende væsen i blændende hvidt lys med blå detaljer. Lysvæsenet var kommet ham imøde med åbne arme, som til omfavelse. Tilslidst var lysfiguren vokset ud over Martinus synskreds og ligesom gået ind i hans eget kød og blod samt hele hans væsen og havde der efterladt et blivende guddommeligt lys, der havde givet ham evne til at se ud over verden med nye øjne. Han havde set Jordkloden med sine kontinenter og have ligge badet i lyset fra sit eget indre. Det hvide lys havde forvandlet både Jorden og ham selv til selve ”Guds Rige”.

Fra det øjeblik Inge Sørensen havde sluttet sin skildring af Martinus kosmiske indvielse, kunne jeg ikke mere følge hendes foredrag. Et væld af følelser havde bemægtiget sig mig, idet min lysoplevelse fra 1960 med ét var dukket lyslevende frem i min erindring. Fra dette højtidsfulde øjeblik anede jeg et dybtgående åndeligt slægtskab med den for mig endnu ukendte Martinus, der – som jeg senere forstod – var udstyret med en så formidabel åndelig syns- og bæreevne, at han havde kunnet iagttage sin fuldendende forening med lysvæsenet (Kristi genkomst) ved fuld dagsbevidsthed og indtil mindste detalje.

Første møde med Martinus

Med udgangspunkt i mit første studiegruppe-besøg i Sønderborg udviklede der sig en fortrolig kontakt til Inge Sørensen, begyndende med at jeg i et brev i korte træk fortalte hende om min uforklarlige lysoplevelse, som hun efter en drøftelse med Martinus betegnede som et ”kosmisk glimt”. Vor fortsatte brevveksling og vore fortrolige samtaler under Inge Sørensens efterfølgende besøg i Sønderjylland resulterede i, at jeg som noget af det første i åndeløs spænding gjorde mig bekendt med Martinus lille bog ”Omkring min missions fødsel”, snart efter fulgt af ”Livets Bog I”, ligesom jeg på Inge Sørensens anbefaling indstillede mig på en uges studiebesøg i ”Kosmos Ferieby” (senere ”Martinus Center”) ved den førstkommende sæsons begyndelse, som traditionen tro indledtes om søndagen med en velkomsttale af Martinus personligt.

Da den 84-årige Martinus søndag formiddag den 30. juni 1974 betrådte talerstolen i Kosmos Feriebys tæt pakkede foredragssal, var atmosfæren blandt tilhørerne krydret af spændt forventning. Fra en af de bageste rækker i salen oplevede jeg for første gang Martinus som engageret taler – og som et menneske, hvis tankerækker ikke blot fremførtes med en yderst kraftfuld stemme, men også havde 100 procents hjerteforbindelse og derfor mødte åbne hjerter hos tilhørerne, uanset om disse kunne følge ham helt eller kun delvis. Mine forhåndsforestillinger om Martinus blev gjort til skamme. Jeg havde forventet en andægtig og formfuldendt forkynner, men blev vidne til et fyrigt geni, hvis ind imellem abrupte intuitive tanke-spring og tilsvarende kropslige bevægelser bidrog til at gøre foredraget til et mentalt festfyrværkeri, der fyldte salen med gnistrende kærlighedsenergi.

Umiddelbart efter foredraget havde jeg lejlighed til at hilse på Martinus ved foredragssalens bagindgang, hvor jeg efter aftale med Inge Sørensen stod parat, da han trådte ud. Martinus lyste op i et stort smil, da jeg præsenterede mig og fremstammede min tak for det inspirerende foredrag. En kortvarig tankeudveksling fulgte, hvorefter Martinus vendte sin opmærksomhed mod de tilhørere, som var kommet til i mellemtiden og flokkedes omkring ham. Min første personlige kontakt til Martinus var da etableret.

Skæbnen ville at jeg denne mindeværdige søndag kom i kontakt med adskillige af Martinus nærmere venner og hjælpere, hvilket førte med sig at jeg kunne tilbringe aftenen i inspirerende samvær med Martinus og hans vennekreds i Sam Zinglersens smukke sommerhus, hvis store opholdsstue traditionelt dannede en særdeles stem-

ningsfuld ramme om sammenkomster af denne art. Dette samvær bragte mig i nær kontakt med mennesket Martinus, der skænkede mig sin fulde opmærksomhed og gav mig lejlighed til at fremsætte forskellige spørgsmål, som Martinus lyttede til med stor interesse og engageret tog stilling til, idet han aldrig forsømte i sine svar at inddrage alle tilstedeværende i sin kærlige opmærksomhed.

Inden mit første studieophold i Kosmos Ferieby var omme havde jeg tilbragt adskillige eftermiddags- og aften timer i Martinus umiddelbare nærhed, deriblandt to eftermiddags-udflugter i bil gennem det smukke Odsherred, arrangeret af Sam Zinglersen. Den sidste aften fandt jeg lejlighed til under fire øjne i korte træk at fortælle Martinus om min lysoplevelse, der på det tidspunkt lå ca. 13 år tilbage i tiden.

Hvad et kosmisk glimt kan føre med sig

Mit møde med Martinus og hans verdensbillede kom i fortsættelsen til at betyde opfyldelsen af min åndelige søgen udadtil, idet min søge-retning gennem ham blev vendt bort fra det ydre, ind imod det indre. Især Martinus kosmiske kemi blev for mig et vidunderligt hjælpeinstrument til gradvis at om dirigere min søgen og forlægge den ind i min egen psyke, til fremme af selvoplevede svar på alle de større og mindre udfordringer, som ethvert sandhedskærligt og samtidig kærlighedshungrende individ konfronteres med, udfordringer, som ikke nødvendigvis bliver mindre krævende af, at de fremtræder i lyset af et kosmisk glimt.

Et førstegangs kosmisk glimt har en særdeles gennemgribende indvirkning på det pågældende individs psyke, uanset om individet på tidspunktet for glimtet er bekendt med den åndsvidenskabelige baggrund for hændelsen eller ej. Jeg selv, som ved hjælp af dagbogsnotater, breve fra tiden før og efter og især ved hjælp af intuitiv eftertanke efterhånden har kunnet danne mig et udmærket billede af, hvad et kosmisk glimt (her i en forholdsvis ung alder) i første omgang kan føre med sig, har derved kunnet konstatere, at et sådant indslag i bevidstheden kan fremkalde en næsten ustyrlig trang til at analysere alt, som man kommer i berøring med, ægtefællen eller samlivspartneren indbefattet, en vis overspændthed altså, som viseligt følges af en konstant nærværende risiko for i Sandhedens hellige navn at overhøre eller overse det Kærlighedens afbalancerende krav, som det endnu uafklarede forhold til ens egen modsatte pol ad skjulte veje sørger for at lade komme til udtryk i omgivelserne, specielt i de nærmeste omgivelser.

Hvis de nærmeste omgivelser udgøres af en ægtefælle, samlivspartner eller fortrolig livsledsager af modsat køn, kan dette blive til stor velsignelse for bæreren af et kosmisk førstegangs-glimt, idet grundøvelsen for at kunne nå frem til at elske sin næste som sig selv netop begynder her – i de nære relationer samlivspartnere imellem, der samlever i en frivillig indgået og gensidig betinget social afhængighed. Der fordres ret mange øvelser indenfor rammerne af sådanne relationer, før individet kan siges at have overvundet sin nedarvede implikation i ægteskabs- og familieprincippet helt og fuldt. Det kan derfor være en smertelig illusion at indrette sit liv efter den antagelse, at grundøvelser i højere kærlighed er mere effektive eller givtige, såfremt den øvende idealistisk giver afkald på – eventuelt energisk distancerer sig fra – al afhængighed af det undertiden besværlige daglige ”spejl”, som et gensidig betinget afhængighedsforhold til et væsen af modsat køn udgør. Men også sådanne illusioner er naturligvis udtryk for livets egen undervisning på vejen frem imod kosmisk bevidsthed.

Et kosmisk glimt af den her omhandlede art fører altså ikke nødvendigvis i sit kølvand en konstant ophøjet harmoni i væsen og sind, omend glimtet fremtræder som en utvetydig og magtfuld forløber for det, Martinus har beskrevet som ”den hvide ildåb” og ”Kristi genkomst i individets bevidsthed”. Forløber-glimtet lukker ganske vist periodisk op for intuitions-ressourcer i individets bevidsthed. Men adgangen til disse ressourcer forbliver afhængig af individets evne til at ”elske sig selv” – i betydningen ”være kritisk opmærksom på sine indre rørelser”, dvs. sin evne til kontinuerligt at afsløre og mindske ”bjælken i sit eget øje”. Denne funktion styrkes betydeligt af et sådant glimt. Følgelig er forløber-glimtet i særlig grad af individuelt ”påtalende” og dermed vejledende betydning, idet glimtet i enhver henseende optræder tilpasset det pågældende individs ufærdige bevidsthed, hele standard og skæbnemønstre.

Alligevel gør et sådant glimt sin indehaver til et levende bevis for rigtigheden af Martinus kosmiske analyser og for nødvendigheden af disse. Thi kun på baggrund af kendskab til selve universets altomfattende kosmiske kemi, der af Martinus unikt og yderst troværdigt er blevet nedfældet i hans livsværk ”Det Tredje Testamente”, vil vi kunne nå frem til helt og fuldt at afstemme vor egen vilje med de universelle og uskrevede kærlighedslove, som begrunder vor eksistens. Eller sagt på en anden måde: kun ad denne vej vil vi kunne nå frem til at gribe viljeledet medskabende ind i selve fuldendelsen af vor ufærdige, substantielle, kosmisk-kemisk funderede bevidsthed.

Vort væsensindhold – en ”kritisk masse”

Ind imellem må jeg tænke på det meningsfyldte i, at et førstegangs-glimt af den her skildrede art ikke nødvendigvis indtil mindste detalje kan iagttages og fastholdes af opleverens endnu ufuldkomne åndelige syns- og bæreevne og derfor ikke præcist eller skarpt tegnet overføres til dagsbevidsthedens erindringsmagasin. Det vil jeg gerne komme lidt ind på i det følgende.

Martinus har i sin lille bog ”Hvad er sandhed” givet udtryk for, at individer med en buddhistisk fortid omfattende mange inkarnationer vil komme til at opleve deres kosmiske indvielse som et mentalt møde med en strålende Buddha-lysfigur, ligesom individer med en islamsk eller anden religiøs fortid vil komme til at opleve deres kosmiske indvielse som et møde med en tilsvarende lysfigur, der har indprentet og koncentreret sig i deres bevidsthed gennem religiøs hengivelse i et stort antal tidligere inkarnationer. Vi kan altså gå ud fra, at individets fremherskende tidligere religiøse forestillinger virker formgivende ved tildannelsen af de kosmiske glimt i dets bevidsthed.

For mig at se ligger der ligesom noget formildende i, at glimt-modtageren og ikke mindst vedkommendes omgivelser ikke unødigt forledes til at fortolke førstegangs-mødet med det kosmiske lys alene som en bekræftelse på samt opfyldelse af bestemte religiøse forventninger i den kulturkreds, som de er fremgået af. Risikoen for misfortolkning modvirkes viseligt af modtagerens endnu ufuldstændige evne til at opleve, registrere og indforlive det kosmiske lys i dets fulde styrke og klarhed. Der kan næppe herske tvivl om, at det alvise Forsyn normalt medvirker i glimtet ved at overvåge og styre dets forløb således, at forløbet kommer til at passe optimalt sammen med modtagerens endnu forholdsvis svage åndelige syns- og bæreevne.

I lyset af dette bliver det forståeligt, at systematisk og ihærdig meditation kombineret med ønsketænkning kan

resultere i en forceret og derfor tilsvarende misvisende tilsynekomst af det kosmiske lys, hvilket fører til ”forkerte” følgeslutninger i det pågældende individs vurdering af det oplevede og derudover kan udsætte det for farer, der kan indebære alvorlige skader på dets legeme og sjæl. Her er der tale om, at modtagerens egenvilje ledsager den hengivelsesfulde meditation i en så høj grad, at denne vilje ikke befinder sig i naturlig balance med den kosmiske vilje, som vi betegner som ”Guds vilje”. Et ubalanceret viljeforhold af denne art tolereres ikke desto mindre i kærlighed af det Guddommelige Forsyn, men modvirkes tillige af dette ved at konfrontere det pågældende individ med en advarende og smertelig-vejledende skæbnens tale, der har til formål efterhånden at bringe individets egenvilje i harmoni med den kosmiske vilje.

”Kristi genkomst i vor bevidsthed” er altså, som Martinus lader os forstå, i virkeligheden ikke udtryk for opfyldelsen af en bestemt lokal-religiøs forventning i modstrid med andre lokal-religiøse forventninger, men derimod udtryk for et universelt guddommeligt ”Jeg-lys”, der har sit tilsvarende i vort eget Jeg og her optræder tilpasset det pågældende individs åndelige syns- og bæreevne. Fænomenets form eller udseende i opleverens bevidsthed er betinget af vedkommendes individuelle kulturelle og religiøse udvikling gennem årtusinder – og derfor af sekundær betydning. Fænomenets væsensindhold er derimod betinget af kærlighedsprincipper, der er universelle, ens for alle og gyldige for alle – og derfor af primær betydning.

I analogi med atomvidenskaben kan vi beskrive det kosmiske lys’ fremvækst i vort eget indre sådan, at dette lys gennem mange inkarnationer fremelskes *substantielt* ved hjælp af vor kærlighedsevne – i takt med at denne evne intellektualiseres som følge af den modsatte pols virkninger i vort væsen og vor adfærd. Derved oplades vi af fundamentalt nye bevidsthedsnuancer, affødt af det øgede samspil mellem følelse og intelligens i os. Ifølge uskrevne kosmiske naturlove vil vor således naturligt

opladede bevidsthed på et fremskredent stadium få vort samlede væsensindhold, vor iboende mentale substans til at fremtræde som en ”kritisk masse”. Denne antænder i tidens fylde sig selv og konfronterer da de endnu ikke overvundne dyriske sider i vort væsen med nogle sekunders dræbende og rensende kosmisk ild, der tilsvarende højner vor bevidsthed og sætter os i stand til af egen kraft at udmønte den teoretiske bistand, som i form af det Tredje Testamente ledsager os og fuldstændiggør vor indsigt i menneskets kosmo-psykologiske natur. Dette fører igen med sig, at vi i løbet af forholdsvis få yderligere inkarnationer, der udsætter os for nogle videregående kosmiske glimt, kan afvikle de absolut sidste rester af det dyriske arvegods i vort væsen.

Som dansk-tysk forfatter med hjemsted i de schweiziske foralper siden 1990 og nylig dansk folkepensionist ser jeg med inderlig glæde og taknemmelighed tilbage på et i åndelig henseende begivenhedsrigt liv, præget af hændelser og udfordringer, der har hjulpet mig et pænt stykke vej ud af de små og større karakter-skygger, som alle vi ufærdige mennesker har pådraget os i tidligere inkarnationer og må trækkes med, indtil vi bliver i stand til at gennemskue dem og afvikle dem. Ja, belyst og påtalt af *den hellige ånd*, såvel i dens teoretisk oplysende form som i dens levende fremtræden i vor bevidsthed, kan selv forholdsvis milde efterslæb som fx selvoptagethed, melankoli, depressivitet og føleri ind imellem summere sig til plagsomme belastninger, hvis positive effekt er, at de skærper vor opmærksomhed, åbner vore øjne for de mere svært tilgængelige rørelser i vort indre og får os til at se disse rørelses sammenhæng med livets daglige tale til os. Da vil vi stadig oftere kunne glæde os over, at store øjeblikke gæster vort liv, skæbneharmonerende salighedsøjeblikke, der krydrer og stimulerer livsoplevelsen, kaster glans over livet og giver os en førstehåndsoplevelse af, at alt er såre godt.

For den, der ønsker at komme til en virkelig forstandsmæssig eller intellektuel forståelse af livets store og bærende analyser i form af virkelig videnskab, hvilket vil sige i logiske sammenhængende tankerækker, der udgør det evige verdensbillede, kræves der et vist mål af mental eller psykisk udvikling.

Nævnte mål af udvikling må have nået en sådan standard, at forskeren besidder en vis grad af intellektualiseret følelse. Der må således være en vis balance imellem væsenets følelse og intelligens. Der, hvor denne balance er fuldkommen, der opstår der den mentale udfoldelse, vi kalder kærlighed.

(Martinus i artiklen ”Omkring mine kosmiske analyser”)

En højst spirituel ”tyv om natten”⁹⁹

= i form af et kosmisk glimt

Af Lisa S. Magnússon

Artiklen er et lettere omskrevet uddrag fra et manuskript af Lisa S. Magnússon med titlen ”**At turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne**”, 383 s. Det blev i januar indsendt til et forlag. Det formulerer et bud på håndtering af kompleksiteten i vor tid ud fra en mentalitetsforståelse, der henter sin inspiration fra Martinus’ seksuelle polforvandling og den nyere forskning i hjernens udvikling, kognitionsneurologien.

Indenfor det antroposofiske menneskesyn og biografiforskningen, beskriver psykologen Lievegoed, mest kendt for bogen *Livskriser – livschancer, hvorledes karakteren formes i midterfasen, de tre gange syv års bearbejdningsfase, mellem omkring 21 og 42 år, ved at overvinde virkelighedens modstand*. Den pris, man måtte betale, var, at man blev nøgtern og så tingene mere sagligt. For at forstå den dybere sandhed om den såkaldte virkelighed er det imidlertid ifølge ham en forudsætning også at kunne forstå *sammenhængskraften*, hvortil fordres nye åndelige værdier.

Derfor kommer mennesker i slutningen af bearbejdningsfasen uden undtagelse ind i en værdikrise, den kommer listende, om man vil det eller ej, som en tyv om natten, påstår han.

Hvor vanskeligt det imidlertid kan være at blive bevidst om, hvad det egentlig er, der foregår i værdikrisen, mærkede jeg med vældig kraft i mit eget liv.

Da jeg var 35, havde jeg i et par år været lektor på Islands Universitet. Mit arbejde var i høj grad tilfredsstillende, idet jeg underviste i mine yndlingsforfatterskaber og yndlingsproblemstillinger, som alt kredsede omkring det menneskelige håb i sine mange varianter. Mit privatliv var harmonisk og fredeligt, jeg havde gode venner, og jeg fik interessante udfordringer på mange områder. Jeg oplevede imidlertid også mit liv som på en vis måde ensomt og tomt, ikke i det ydre, men i det indre. Jeg brevvekslede

løbende med en studiekammerat, der ligesom jeg selv et års tid efter at have afsluttet sin magisterkonferens tog til udlandet. Han var gået i kloster i München. Da jeg ikke ejede evnen til at kunne tro på Gud, var vore veje højst forskellige, men vor respekt for hinanden betød, at vi med interesse fulgte hinandens forskellige veje og indviede hinanden i vore tanker. Jeg begyndte, for i det mindste at gøre et eller andet, hvor jeg tog mig af min indre tomhed, så hyppigt det kunne lade sig gøre, at besøge et kapel i Havnefjord (forstad til Reykjavik), hvor nogle polske søstre boede på et kloster, og deltog i deres vesper. Det foregik på den måde, at jeg sad, oftest alene, i den åbne del af kapellet, mens søstrene sang og bad inde bag et gitter. Så jeg sad egentlig der i min egen verden, med højt til loftet og på en eller anden måde forventningsfuld. Da jeg som sagt ikke kunne tro, kunne jeg heller ikke bede, eller rettere sagt ikke bede i traditionel forstand. Men jeg tænkte sætningen, *hvis der er noget at forstå, så beder jeg om at måtte kunne forstå det*, gentagne gange, og jeg var mig fuldt bevidst om, at det var mit største ønske. Smerten - dybest set vel en slags mental desperation - ved ikke at ane, om der var nogen mening i livet eller ej, kan jeg stadig genkalde mig i min erindring. Jeg vidste jo ikke, om der var noget at forstå, og jeg husker endnu den nye og ukendte følelse af ydmyghed, der var i mit sind, da jeg foretog dét, som jeg senere kom til at forstå havde været en bøn, selvom jeg troede, at jeg, mens jeg formulerede ordene, ikke bad, men bare tænkte.

Det var i den periode min opfattelse, at mennesker, der havde evnen til at kunne tro på Gud, var heldige, men var samtidig frastødt af tankegangen, at jeg skulle kunne frelses gennem et andet menneskes opofrelse. I min tankeverden fik de etiketten ”lidt mentalt primitiv”, hvilket i henhold til teorierne i ikke voldelig kommunikation er udtryk for en ekstrem voldelig tankegang. Men jeg var tiltrukket af deres tillidsfuldhed og glæde alligevel. Den tyv, der kom om natten til mig, midt i min værdikrise, var anderledes end den af Lievegoed beskrevne. I følge Lievegoed er tyven, der kommer, nemlig knyttet til noget mareridtsagtigt. Sådan var det ikke for mig.

I mit tilfælde viste *tyven, der kom snigende*, sig tværtimod at være en himmelsk *giver*. Der er tale om en begivenhed i mit liv, som jeg har haft svært ved at tale om. Der gik

flere år inden jeg nævnte den for nogen, bortset fra min datter, som jo så mig i min *henrykte* tilstand da jeg vågnede, og jeg har endnu ikke fortalt den fulde sandhed til nogen. Jeg ved godt, at det dels skyldes angsten for at blive regnet for sindssyg og dels uviljen til at risikere, at *det vidunderlige* ikke sker. Med dette udtryk tænker jeg på Henrik Ibsens skuespil *Et dukkehjem*, hvor Nora taler om sine forventninger til, at *det vidunderlige* skulle kunne ske. Dette *vidunderlige* har at gøre med en slags højere sjæleligt fællesskab og åndelig forståelse mellem hende og ægtemanden Helmer. Men der var hverken sjæleligt fællesskab eller åndelig forståelse mellem dem. Så *lærkefuglen, Nora*, gik. Min vurdering var, at hvis jeg fortalte om begivenheden, og den ikke blev forstået, hvis der ikke var nogen at kunne være i fællesskab omkring denne oplevelse med, hvis den blev nedgjort eller latterliggjort, var der fare for at den kunne blive *skadet* for mig, eller invalideret, miste noget af sin værdi. Så jeg turde ikke. Var måske også bange for, at jeg selv skulle blive invalideret, få vingerne stækket og sanglysten kvalt derved...

Men nu stiller sagen sig anderledes. Jeg har nu engang truffet den beslutning at give et så nuanceret syn som muligt på hvor forskellige værdikriserne kan være, og på deres sammenhæng med ens eget forudgående mentale parathedsklima, så jeg føler mig ganske enkelt forpligtet til at inddrage hændelsen. Nu, omkring tyve år efter begivenheden, er jeg også klar over, at dens værdi ikke kan ødelægges af nogen.

Inden jeg fortæller om *tyven*, vil jeg imidlertid fortælle hvad der gik forud på den allersidste dag inden *indbruddet*, idet jeg anser det for at være af stor betydning for forståelse af den parathed, der var i mit sind..

Der var en litteraturkonference på Nordens Hus disse dage, og blandt deltagerne var et par mandlige forfattere, som interesserede mig mere end almindeligt, nemlig den amerikanske Kurt Vonnegut og den russiske Andrej Bitov. Grunden til, at de interesserede mig, var, at jeg gennem dagenes forskellige oplæg og indlæg havde set, at disse to personer fra henholdsvis vest og øst var ude i fuldstændig samme projekt om end på aldeles forskellige måder. Selv deres måde at bruge humor på var diametralt modsat, idet Vonnegut brugte mange ord med mange perspektiveringer til eksisterende litteratur og sociale begivenheder, altså rummede vældige kompleksiteter fra virkelighedens verden, hvorimod Bitov fortalte skarpt stilerede historier om bittesmå enkle sammenhænge fra nærmest vegeterende oplevelsesplaner. Man kan sige, at Vonnegut udgik fra en makrokosmisk mentalitetshistorie og Bitov fra en mikrokosmisk. Men pointen var den samme. Jeg så også, at der var en ganske speciel forståelse dem imellem, og at netop disse to interesserede sig specielt meget for at være i dialog med hinanden. For mig var det en

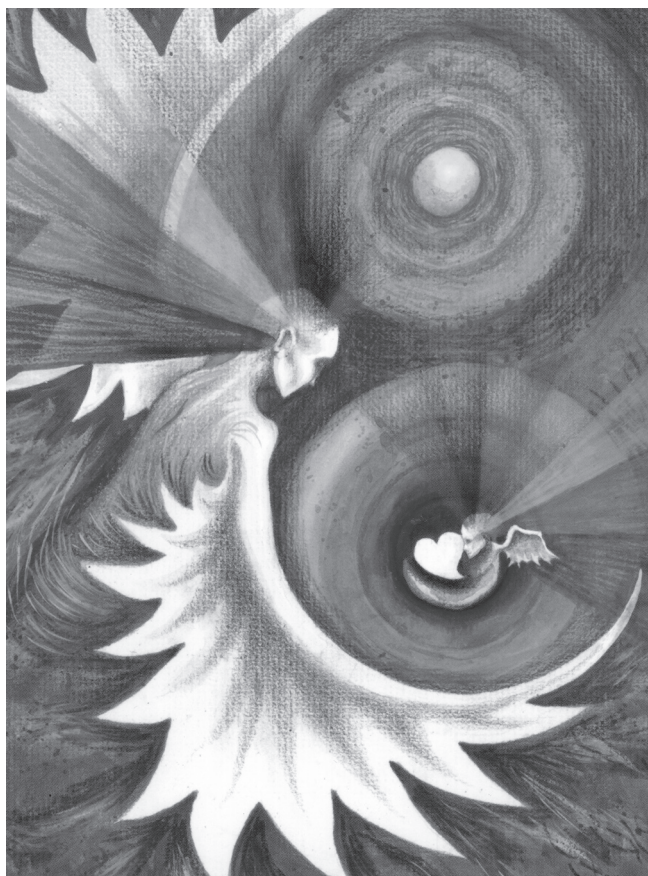
overrumplende oplevelse at tænke den tanke, at østens og vestens projekter kunne være komplementære, fordi jeg var vant til at tænke på deres veje som i høj grad forskellige. Der var glasnost på dette tidspunkt, men muren var ikke faldet.

Hvorom alting er, var konklusionen, jeg faldt i søvn med i mit sind denne aften, efter flere timers samtale med Vonnegut og Bitov om menneskets bevidsthedsmæssige rolle, at ethvert menneske er et projekt og har en forpligtelse til at folde det ud, udvikle det, prøve det af, udleve det. Og at *det vidunderlige* ville ske, at paradiset på jord blev til, hvis vi alle helt autonomt udviklede hver vort hellige projekt. Jeg ved godt, at disse ord ikke blev udtalt, så jeg vil ikke citere hverken Vonnegut eller Bitov for dem, men det er også ligegyldigt i denne forbindelse. Det væsentlige i denne sammenhæng er, at jeg faldt i søvn i en helt speciel stemning, en meget lykkelig og let og taknemmelig stemning, fordi jeg pludselig så aldeles klart, at ethvert menneske dybest set var et projekt, en slags naturens tanke som udtryk for en ide, vi havde en forpligtelse til at finde og gøre noget ved. Og vi havde alle hver vores. Det var svimlende. Jeg havde endelig fundet mit sesam til at kunne rumme tanken, at der var mening i livet. Og med denne taknemmelighed over at skulle folde et meningsfuldt projekt ud, faldt jeg forventningsfuld i søvn. Der var noget at finde. Det var bare at blive ved.

Jeg faldt altså i søvn, dels i en stemning af total universel tillid og dels med et intellektuelt-åndeligt ekstremt stimuleret sind, hvilket netop, måske fordi jeg var lige præcis 35, banede vej for en højst usædvanlig *indbrudstyv*.

Et spiralformet lysvæld var pludselig til stede foran mig i mit sind og udstrålede kærlighed og visdom af en art, som jeg kun kan beskrive som ikke værende af denne verden. Der var for mig ikke den ringeste tvivl om, at det var guddommen, der viste sig for mig, og jeg følte en ubændig længsel efter at komme *hjem*. Jeg mærkede, at jeg var helt utrolig *velkommen hjem* og begyndte at bevæge mig i retning af den lysende guddommelige kærlighedskilde. Mens jeg, opfyldt af længsel i hver en celle i min krop og mit sind efter at komme ind i denne kærligheds- og visdomsenergi, bevægede mig i retning af den, så jeg et andet væsen, som netop var kommet ind i spiralen, men jeg mærkede også, at væsenet havde frygt og angst, og samtidig med at jeg fornemmede det, åbnedes denne gyldne spiral, som jeg opfattede som en levende guddommelig organisme, og slap væsenet, opløste spiralenergien, der hvor hun befandt sig, således at hun kunne gå videre, i betydningen blive udenfor.

Jeg var i det øjeblik helt bevidst om, at der kunne man slet ikke føle sig hjemme, hvis man i sit sind nærrede frygt eller angst eller mistillid eller i det hele taget nogen form

for destruktiv følelse eller tanke. Men det gjorde jeg jo ikke. Jeg var bare fuld af længsel og gik derind og blev gennemstrømmet af en overjordisk kærlighed, som jeg egentlig slet ikke kan gengive på dækkende vis med ord. Der skete det, at dette overvældende kærlighedsfyldte lys strømmede ind i mig og blev mig. Jeg oplevede det som at være en del af kærligheds- og visdomsguden og vidste i hver en celle og hvert et atom, at sandheden om absolut alt eksisterende var, at det var totalt og absolut gennemelsket, og at det altid havde været det og altid ville vedblive med at være det, og at det også gjaldt ens gerninger. Alt, som jeg nogensinde havde gjort, var så helt utrolig gennemelsket, at det var svimlende – og det samme gjaldt alt muligt andet som alle mulige andre havde gjort. Jeg var ren lysende kærlighed; mærkede hvordan jeg selv elskede absolut alt og var totalt gennemelsket af absolut alt. Vidste, at sandheden var, at alt i virkeligheden var kærlighed. Alt andet var ren og skær selvskabt illusion.

Jeg vågnede op med fornemmelsen af at have ni mile mellem øjnene og befandt mig i en helt anden verden. Jeg var ude af mig selv af lykke og benovelse. Verden var med et slag forandret, fordi min bevidsthed var forandret.

Når jeg kigger tilbage på begivenheden med den viden, jeg har nu, kan jeg jo se, at det, der skete, bare var, at bevidsthedssjælen inkarnerede, eller at min hjerne gik ind i næste udviklingsfase, hvor frontallapperne kunne

samarbejde synkroniseret på en sådan måde, at jeg ikke afgrænsede mig fra min omverden, men kunne dobbeltrette min bevidsthed, således at jeg kunne give empati både udadrettet og indadrettet på en gang. Men det havde jeg på det tidspunkt ikke det ringeste kendskab til. Så i min terminologi blev det til, at Gud kom til mig og indviede mig i den store sandhed, at alt var kærlighed. Under alle omstændigheder vidste jeg fra da af, at Gud var til, og at Gud var kærlighed, og at absolut alt var helt utrolig og grænseløst gennemelsket på et absolut og totalt plan aldeles uden noget som helst forbehold.

Der eksisterede for mig ingen mulighed for at vælge, om jeg nu ville tro på hvad jeg havde oplevet eller ej. Jeg vidste, hvad jeg vidste, så enkelt var det.

Jeg kunne slet ikke, som Lievegoed beskriver, at man kan efter besøg af de almindelige *indbrudstyve* om natten, fortsætte et almindeligt hverdagsliv med dagsbevidstheden slået til. Det var alt for overvældende. Forskellen på den verden jeg oplevede fra da af, og den verden mine medmennesker oplevede, var alt for stor. Jeg ville ikke ane, hvordan jeg skulle kunne føre en meningsfuld samtale med nogen af dem. Så jeg forlod byen og kørte ud til et sted, hvor der er vulkansk aktivitet, en times tid fra Reykjavik, kaldet Krisuvik, og klatrede op på en fjeldvæg, hvor jeg havde min egen private ørnehylde, som jeg kaldte den, brugt til eftertanke ved forskellige andre lejligheder, og sad bare der og stirrede ud i luften resten af dagen.

Jeg var så fuld af denne kærlighed og glæde – for ikke at tale om velsignelse - at jeg var aldeles ved siden af mig selv. Jeg tænkte på jødeforfølgeren Saulus, der ved mødet med Jesus blev blændet, og var blændet i flere dage, mens han blev til Paulus, og forstod pludselig, hvordan man kunne nå til omvendelse, kunne komme ud for noget, der gjorde, at man bare vidste. Samtidig med at jeg vidste, at Gud var til, og at Gud var kærlighed, vidste jeg nemlig også, at Jesus var kærlighed, og at Buddha var visdom, at de bare var komplementære udtryk for det guddommelige.

Værdikrisen kom i min situation til at indebære et vældigt dilemma for mig rent arbejdsmæssigt, idet størstedelen af al den danske litteratur, jeg var ansat til at formidle, i min optik nu befandt sig i et paradigme af illusioner. Der var kun få forfattere tilbage, som jeg anså det for værd at beskæftige mig med. Det var Karen Blixen, Søren Kierkegaard og Henrik Pontoppidan. Selma Lagerlöf og Henrik Ibsen var jo ikke danske, men dem måtte jeg jo se at få klemte ind i undervisningen alligevel, og Heinesen og Gunnar Gunnarsson skrev da heldigvis også på dansk. Men så var der faktisk heller ikke flere, som jeg anså det for umagen værd at beskæftige mig med.

På længere sigt anså jeg det for totalt meningsløst at skulle bruge resten af mit liv på at undervise i litteratur. Men hvad skulle jeg så? Hvad ville være det rigtige at gøre? Jeg overvejede alvorligt at gå i kloster, fordi der i klosterstemningen, forestillede jeg mig, ville være mest af den kærlighed og lykke, harmoni, fred, glæde og oplevelse af gudsnærvær, som jeg fra da af altid satte større pris på end noget som helst andet. Allerhelst ville jeg bare tilbage ind i oplevelsen og blive der. Men det gik jo ikke. Hver gang jeg forsøgte at genkalde mig situationen, kom jeg ganske vist i en tilstand, der smagte af den ægte vare, men alligevel kun i en mat afglans. Og desuden vidste jeg også godt, at jeg skulle bruge den nye viden til et eller andet. Anede bare ikke hvad.

Klosterverdenen kasserede jeg som vej for mig. Dels havde jeg en intellektuel nysgerrighed, som det var min fornemmelse, at jeg ikke kunne få dækket der, og dels gik det ikke med et barn på 13 år. Så jeg fortsatte min hverdag. Man kan vel sige, at jeg i en vis udstrækning fortsatte med hvad jeg gjorde på en anden måde. For jeg fortsatte med at undervise, men havde fokus på formidling af kærlighedsbudskabet og spiraler. Det blev imidlertid aldeles uinteressant for mig efter nogle år. Jeg vidste, at jeg måtte tage mig af det, jeg vidste, på en alvorligere måde, og jeg endte med at gifte mig med en mand, som jeg indgik den aftale med, at jeg i et par års tid skulle kunne få fred til at tage mig af denne besynderlige oplevelse, jeg havde haft. Jeg havde brug for at få den ordentlig bearbejdet. Men man kan sige, at jeg valgte at løse værdikrisen ved at forsøge at organisere mig ud af den. Jeg løste den altså

ikke ved hjælp af det potentiale, der ligger i voksenlivets tredje fase, men var så *gungrende af sted* i handlemønstre, der hørte organisationsfasen til (årene fra 28 til 35), at den effektive rationelle organiserende dame, der var vant til at have kontrol, troede at kunne løse det rationelt. Det gik selvfølgelig ikke.

Som jeg beskriver i kapitlet om indvielser, kan det at få sjælskontakt være så overvældende for én, at man kan opføre sig på visse måder forvirret i mange år.

Noget tyder på, at min måde at blive bevidst om bevidsthedssjælen på, var temmelig utraditionel, men taget i betragtning, at en stor del mennesker kommer ind i det psykiatriske system i netop denne periode af deres liv, har jeg valgt at fortælle om det. Nogen, som kommer under behandling, og som tror, de er syge, har måske i virkeligheden blot brug for hjælp til at møde sig selv som voksent menneske. De har måske blot brug for en indføring til et nyt åndeligt ståsted i livet.

Som jeg har været inde på før, kan det være svært for et voksent tænkende menneske at gå ind i en traditionel menighed og tro på den traditionelle måde. Hele Grosbøll sagen vidner om, at vor kultur har et vældigt problem hermed. Det er min erfaring, at mange intellektuelt søgende mennesker i denne periode af deres liv finder frem til martinuskosmologien og der får en ny form for sekulariseret åndelighed at afprøve sig i forhold til. Men har man aldrig hørt om Martinus, har man jo ingen anelse om, at der her er et regulært tidssvarende alternativ.

Der har været tvivl om, hvorvidt man kan nå frem til kosmisk bevidsthed uden at kende til Martinus' åndsvidenskab og om den "talsmand", hvis komme Jesus bebudede, skulle være Det Tredie Testamente. I småbogen "Mennesket og verdensbilledet" forklarer Martinus, at "talsmanden" hverken er en person eller nogen bog, men er den nye bevidsthed, kristusbevidstheden.

Martinus skriver (kap.54), at denne bevidsthed er "en indre i væsenets tanketåge pludseligt opstået vågen dagsbevidst oplevelse af sin egen gennem udvikling forvandlede tilstand fra "dyr" til "menneske". Det er denne af naturen selv iværksatte sjælsadling, "indvielse" eller "store fødsel", der udgør individets andet møde med kristusbevidstheden."

Man kan altså konstatere, at kosmisk bevidsthed godt kan opnås gennem egen "udvikling", som "naturen selv" iværksætter, når man har oplevet "livets tale" længe nok. Med Martinus har vi blot fået lov at skyde en lille genvej!

(Ruth)

TEGN I TIDEN:

”Den hvide Bisonkalv”

v/ Joy Persson

I 1993 blev en hvid Bisonkalv af hunkøn, kaldet mirakel, født i Visconsin. Hun var hvid som sne, og hendes ejere var forbløffet over hende, men ingen af dem vidste, hvor betydningsfuld hun var.

Samme dag hundrede mile væk i South Dakota havde en indfødt amerikaner (Indianer) en drøm. Han så en ung, hvid kalv af en bison og farmen, hun var født på. Han så også navnet på byen.

Da han vågnede, var han vis på, at han havde set opfyldelsen af sin stammes helligste profeti.

Denne profeti forudsagde, at verden en dag ville vende sig bort fra et maskulint samfund, styret af konkurrence og dominans, til et samfund styret af feminine energier, medfølelse og kærlighed. I hundrede år havde de ventet på tegnet: en hvid hunkalv af bisonlægten ville blive født, og det ville betyde fødselen af en Ny Verden. Faderen til den unge kalv ville dø tre dage efter, at hun var født, symboliserende patriarkatets død.

Indianeren med familie forlod straks Dakota og kom til farmen i Visconsin. De fandt Mirakel, da hun var tre dage gammel. Farmens ejere vidste ikke, at den unge bison var

genstanden for en gammel legende. På en forespørgsel om faderen til hende, fik de at vide, at han lige var død af en hjernesygdom.

Netop på det tidspunkt var jeg i Mount Shasta med en gruppe Skandinavere for at besøge Donald Keys. Vi boede hos en indianerkvinde i hendes store hus ved foden af bjerg, og hun fortalte os glædesstrålende den vidunderlige betydningsmættede begivenhed, at den

hvide kalv var født! Og vi følte os virkelig privilegerede, sådan at være i begivenhedens centrum – på rette tid og sted.

Denne legende og mange flere gamle profetier viser, at vi er ved at føde en ny og bedre verden, selv om det ikke ser sådan ud på overfladen. Disse historier er ved at være almindeligt udbredt, som om dørene til himlen er blevet åbnet, og himmelsk lys strømmer ind – til dem, der kan se og fortælle det videre. Mange har mødt og andre højerestående væsener, hvis budskaber altid har været det samme: et kald til menneskeheden om at vågne op! NU! Og ingen kan vel længere være i tvivl om sandheden i disse historier

Jeg har hørt på en gammelt båndet foredrag (påskrevet ”Kosmisk vintersolhverv”) Martinus sige følgende:

”For at komme videre i udviklingen, må det åndelige nu ind i verden. Det er særligt Europas folk, der vil komme til at føre verden frem. De er yngre end Asiens folk og ældre end Amerikas folk. Det er her, der er bedst fodfæste for den kosmiske videnskab. Men hvis Europa ikke kommer bort fra den krigeriske tilstand, vil det tabe sin magt.

Men det vil ikke ske, for Europa vil komme til, sammen med andre kulturlande, at blive førende for andre lande. Europa har jo skabt videnskaben, og det bevirker, at de underudviklede lande ikke selv skal opfinde al den moderne teknik. Den kan de nu få serveret færdigt, så de hurtigere kan komme frem. Alle skal jo engang komme frem til at blive nogenlunde jævnbyrdige, for så længe de ikke er det, kan der ikke opstå et harmonisk verdensrige.

(Ruth)

Martinus om jøderne

v/Gunder Frederiksen

Intet andet folk har været i verdens søgelys som netop jøderne. Det er derfor af interesse at erindre sig, hvad Martinus siger om dette omstridte folk. I Livets bog 4 hedder det f. eks.:

"Jøderne" var som bekendt "Guds udvalgte folk", dog ikke således at forstå, at Guddommen har særlige "kæledægger" eller favoritter blandt nationer og enkelte individer. Overfor Guddommen er alle lige. Men Guddommen må vejlede, undervise, udvikle og føre de levende væsener fremad i kredsløbet, såvel opad imod lyset som nedad imod mørket. Og denne førelse kan selv en Guddom ikke foretage i kraft af – ingenting, men udelukkende i kraft af "levende væsener". Som vi her i "Livets Bog" har set, er alle levende væsener jo Guddommens redskaber.

Og det "jødiske folk" er kun "Guds udvalgte" på den måde, at det er blevet det folk, i hvilket, "alle jordens slægter skulle velsignes". Dette vil igen sige, at det er et folk, der er foran i spiralens eller udviklingens kredsløb. Derved er det blevet et folk, hvis skæbne de efterfølgende nationer eller folk kan se tilbage på. Dets skæbne er således lagt blot for hele den øvrige verden. Da dette folk altså er foran den øvrige verden, vil denne igennem nævnte folks historie være i stand til at følge hele dets skæbnedannelse eller udvikling. Den øvrige verdens folk kan på dette folks skæbne se, hvorledes det går, når man i alt for høj grad misforstår sin identitet som "Guds udvalgte folk" og tror, at denne "Udvælgelse" betyder, at man er kaldet til at være et "herrefolk", hvilket altså i virkeligheden vil sige, at man er kaldet til at "byde og befale" over alle andre folk i verden, og at disse således kun skal være ens "lydige tjenere". (Martinus: Livets Bog s. 1567)

En forfærdelig overtro

Det hedder videre: "Det vil med andre ord igen sige, at man ligger under for den forfærdelige overtro, at verdenssamfundet eller en hel klodes menneskehed skal være et undertrykt slavefolk med undtagelse af den enkelte lille nation, der udelukkende i kraft af "Guddommens Yndest", skal være disse slavefolks besiddere eller suveræne herrer eller undertrykkere. Hele den væsentlige del af en hel klodes menneskehed skulle kun være legetøj

og objekter for denne herrenations forgodtbefindende, dens ufuldkommenhed, dens perversiteter, umoralske lyster og begær. Tror man en sådan tilstand kan være den "velsignelse", Guddommen har tiltænkt "alle Jordens slægter igennem Abrahams sæd"? – Takket være den omstændighed, at "det jødiske folks" plads var foran de andre samtidige folks plads i dette kredsløb, kan vi se, hvorledes dets drømme eller overtrodiske forestillinger om dets identitet som "Guds udvalgte folk" har dannet dets mørke skæbne udadtil, ligesom vi har set, at dets nationale love og idealer indadtil gennem tiderne til sidst har måttet briste. Forfærdelige skuffelser, forfølgelser og lidelser, forfærdelige undertrykkelser og liv i landflygtighed og nedværdigelse er af den øvrige verdens folk blevet dette folk til del. Det er altså blevet undertrykt og nedværdiget af netop de folk, som det mente det i kraft af dets tro på selv at være "Guds udvalgte folk", stod højt hævet over og havde ret til at byde og befale over, hvilket her i dette tilfælde nærmest vil sige: forretningsmæssigt at udplyndre." (L. B. 4 s. 1567 – 689) - Altså fik jøderne kraftig belæring om, at de absolut ikke var Guds udvalgte folk eller et Herrefolk, der kunne byde og befale over alle andre.

Jødernes begyndende kursændring

Martinus beskriver imidlertid videre, at jødefolket ”opdager, at det har taget fejl” og langsomt begynder at forandre kurs. Det begynder at ”vokse fra deres strenge ortodokse religion”. De gifter sig f. eks. med mennesker som ellers iflg. deres ortodokse tro blev opfattet som hedninger, ligesom mange med glæde er blevet statsborgere i de efter deres opfattelse ”hedenske” nationer. De overtræder endog flere af deres oprindelige strenge morallove og lader sig endog integrere i blandt folk, som de oprindeligt følte sig hævet over.

På den ene side beskriver Martinus jødernes herrefolkementalitet og nationalisme, som han karakteriserer som egoisme. På den anden side beskriver han også, hvorledes jøderne på mange måder fremviste fremragende evner, idet verdensberømte specialister eller genier inden for lægevidenskab, atomforskning, jura, statskundskab osv. havde jødisk blod i årerne. Ligeledes påpeger Martinus, at det ikke er alle ”Jøder”, der misbruger deres evner f. eks. forretningstalant til udplyndring af andre mennesker. Men til gengæld har ”ikke jødiske” racer på dette område taget vældig ved lære af jøderne. Som det med slet skjult ironi udtrykkes: De er ”forretningsmæssigt set” selv blevet geniale jøder.

Et mentalt kildevæld

Det hedder videre: *”Men midt i et folk, hvis religion, tro og love udelukkende havde forherligelsen af nationens selvished eller egoistiske begær til fundament, fødtes et geni, der blev et mentalt kildevæld, hvis ”levende vand” dannede en sådan oversvømmelse af de gamle mentale terræner, at der blev stor fare for, at alle selviske idealer, tilbedelsen og dyrkelsen af nationen på internationalismens eller uselvishedens bekostning, troen på at være Guds udvalgte som et herrefolk skulle komme til at gå under i oversvømmelsen. Intet under at denne herrefolketroens eller nationalismens ortodokse ypperstepræster, farisæer og skriftekloge skyndsomt søgte at stoppe denne kilde, søgte at aflive dette geni. Men de vidste jo ikke hvad de gjorde. (samme)*

Jøderne efterstræbte Jesus og kristendommen, fordi den efter deres mening forkyndte jødedommens undergang. Men som vi ser, lever jødedommen i bedste velgående i dag, måske i en mindre ortodoks form. Internationalisme derimod er på international plan sidestykket til næstekærlighed på individplan, hvilket nok også er værd at erindre sig i en globaliseringens tidsalder.

Ovennævnte er publiceret i 1944 – Altså under 2. verdenskrig og dermed på et tidspunkt, da nazisternes forfølgelse af jøderne kulminerede med den mest grusomme tortur og mishandlinger i koncentrationslejre med gaskamre, hvor målet var ”ausradieren” – altså den totale udslettelse af jøderne, der af Hitler blev betragtet som roden til alt ondt. Og for jøderne var det altså den karma der skulle blive dem til del som svar på deres egen udfoldelse af herrefolkementalitet over for andre ikke-jødiske folkeslag.

I verdenshistoriens største drama blev Guds egne love ført ud i livet. Man regner vist med at op imod 5 – 6 millioner jøder måtte lade livet i de forfærdelige gaskamre. Hvertil kommer de uhyrligste lidelser de gennemgik som ofre for de nazistiske bødlers tortur. Har jøderne selv udfoldet herrefolkementalitet, må man i sandhed sige, at de selv i rigt mål selv er blevet ofre for samme mentalitet. Her ikke at forglemme den ret udbredte antisemitisme, der ikke mindst er foranlediget af Jesu korsfæstelse, som jøderne i overvejende grad fik ansvaret for. Og som endnu ikke har fået plads i glemmebogen.

Efter omtalen af jødernes herrefolkementalitet fortsætter Martinus: *”Men andre nationer er, som før berørt gået i ”Jødefolket”s fodspor, har dyrket nationale guder og troet, at de var ”udvalgte” til at være ”Herrefolk”, havde ret til at udplyndre, slavelænke eller ligefrem udrydde (ausradieren) andre mennesker, andre racer, andre nationer. Deres ”ypperstepræster, farisæere og skriftekloge har ”korsfæstet” millioner og atter millioner af medvæsener blot fordi de løftede hånden og tanken i ”internationalismens favør. At adressen tydeligt er Nazityskland, behøver vi heldigvis ikke være bange for at publicere i dag.*

Judas

I samme forbindelse skal blot nævnes, at vi via TV aktuelt er blevet præsenteret for en interessant film om Judas, som her er retfærdiggjort. Hvor han ellers er blevet præsenteret som den, der forrødte Jesus, er han nu 2000 år efter blevet fremstillet nærmest med heltestatus, idet hans handling fandt sted efter nøje aftale med Jesus, som på forhånd var vidende om sin skæbne.

Interessant er også, at Gnostikerne i samme film får en mere fremtrædende plads, som selvstændige mennesker, der klart var indstillet på, at man selv kan gøre en indsats for sin egen udvikling. En indstilling som giver kirken mindre magt over sjælene, men som til gengæld er mere i pagt med den åndsvidenskabelige virkelighedsforståelse.

Om bøger

MIT INDRE RUM

Samtaler med kroppen

Af Ole Kåre Føli

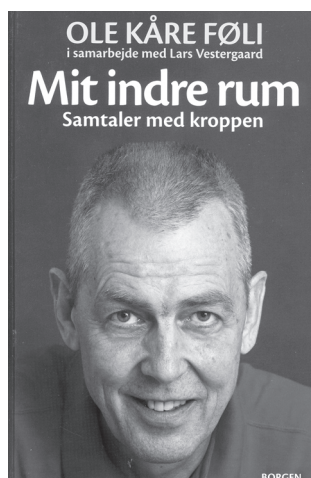
Borgen 2006

302 sider

250 kr.

Anm. Torben U. Andersen

ISBN 87-21-02920-2

Ole Kåre Føli er kendt i den brede offentlighed som mirakelmanden hos cykelholdet CSC, der fik skadede cykelstjerner på benene og i sadlen, når nye strabadser på landevejene krævede deres tilstedeværelse. Denne del af hans virke er også beskrevet i denne bog, der også handler om meget andet, bl.a. hans opvækst med en meget dominerende far, som han både så op til og frygtede. Denne far havde nogle usædvanlige evner til at reparere folks kropslige skavanker. Med sine hænder og samtaler fik han fjernet smerter og bevirkede at folk hurtigt fik det mærkbart bedre og efterhånden oparbejdede han en betragtelig kundekreds. Da forfatteren fra barnsben betragtede sin fars kompetente arbejde voksede længslen efter at kunne gøre sin far kunsten efter. Som dreng oplevede han en anden spiller falde, få hudafskrabbinger samt slå nakken af led. Instinktivt greb han fat i den bevidstløse dreng og fik nakken på plads! Der oplevede forfatteren, at han havde specielle evner ligesom sin far.

Forfatteren beretter om sit lange sygdomsforløb med giftfeber og om hvad det betød at være indlagt på en voksenafdeling med døende patienter. Om angst og overlevelsesmekanismer, om håb og håbløshed, om ensomhed.

Som voksen overtager han sin fars praksis på Frederiksberg med stor succes. Han har masser at lave, ja så meget at han bryder sammen med angst og depression. Dette sammenbrud blev startskuddet til mange refleksioner omkring vor livsstils indflydelse på psyke og krop. Han mærkede på egen krop, hvad traumer, angst og uforløst smerte betyder for vort velbefindende, hvis de ikke bliver bearbejdede. Der sker så det, at de sætter sig i kroppen som blokeringer, således at energien eller livskraften bliver hæmmet og dermed nedsætter livskvaliteten. Intuitivt

fornemmer han, når han taler med en klient, hvor blokeringen sidder og går i gang med bearbejdningen. Han har oplevet utallige gange, hvorledes klienten følelsesmæssigt reagerer når han fjerner blokeringen. Ikke ofte lyder et hjertesuk fra ham, idet mange klienter har symptomer, der skyldes stress. Desværre sker der ofte det, at disse klienter vender tilbage til den samme hverdag uden at ændre på denne, hvorved de efter et stykke tid atter ligger på briksen. Forfatteren har mange gode refleksioner over, hvad årsagen er til de mange sygdomme og lidelser mennesker lider under, og hvad man hver især kan gøre for at modvirke disse. Dels har hans livsforløb indeholdt meget modgang og dels har han haft et veludviklet talent med fra fødslen.

Det skal også nævnes, at hans far var meget Martinus interesseret, og da forfatteren var i begyndelsen af trediveerne bestilte hans far tid for ham hos Martinus. På trods af at Ole Kåre Føli intet kendskab havde til Martinus åndsvidenskab, havde de nogle gode samtaler, som forfatteren tænker tilbage på med stor hengivenhed, (som han fortæller om i filmen "Martinus som vi kendte ham").

Ole Kåre Følis bog er en god inspirationskilde til at begynde at interesse sig for, hvordan ens krop egentlig fungerer. Ifølge forfatteren kan man lære at "læse" kroppen, således at man kan gribe ind og ændre på sin livssituation inden kroppen bliver overbelastet og evt. sygdom sætter ind. Dette må være interessant for alle åndeligt søgende.

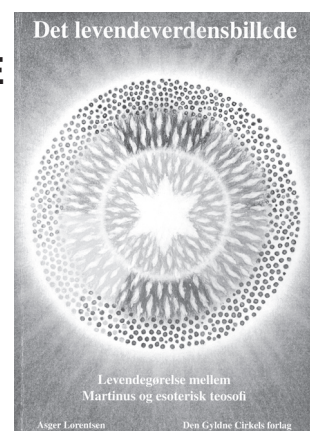
DET LEVENDE VERDENSBILLEDE - Levendegørelse mellem Martinus og esoterisk teosofi

af Asger Lorentsen

157 sider - 148 kr.

Anm. Torben U. Andersen

ISBN 87-990058-1-6

Forfatteren beretter, at denne bog er fremkommet på baggrund af en henvendelse fra Martinus 22 år efter sin fysiske død. Årsagen til henvendelsen skyldtes, at Mar-

tinus ønskede, at en bog, der kombinerer hans kosmologi med kærlighedsmystikken og den moderne teosofi. Et af formålene skulle så være en slags brobygning mellem kosmologien og det teosofiske verdensbillede, således at de studerende både kunne benytte kosmologien og teosofien, henholdsvis som en systematisk kosmologi og en mere levende teosofi, som supplement til hinanden.

Årsagen til dette skisma skyldes, ifølge samtalen mellem forfatteren og Martinus i 2003, at Martinus har indbygget i sin kosmologi både en hjerteforståelse og en logisk forståelse, men at det i højere grad er den logiske sans end hjertets indre sanser, der forstås med, hvorved der bliver risiko for en stivnen i kosmologien, dels ved at den følelsesmæssige oplevelse af kosmologien går tabt samt en utilbøjelighed til at åbne sig for perspektiver fra andre verdenssyn.

Med hensyn til forståelsen af kosmologien argumenterer Asger Lorentsen med billedet af et puslespil, hvor man med logikken kan forstå de enkelte brikker og at man gradvist ved årelange studier kan sætte puslespillet sammen til et bestemt billede. På den baggrund kan man analysere billedet, men det giver ikke nødvendigvis evnen til at opleve billedet som en levende helhed, eller det liv, som er i billedet.

Om forfatteren har ret i disse argumenter skal være usagt; det må den enkelte åndsforsker gøre op med sig selv: Personligt synes jeg, at denne argumentation, af den seriøse forsker, bør overvejes nøje inden man tager stilling. Jeg synes, at dette perspektiv er det vigtigste i bogen.

Bogens øvrige formål er

1) At beskrive Martinus' kosmiske analyser på baggrund af hans grundlæggende oplevelse af at alt er levende udtryk for den fælles guddommelige bevidsthed. Denne beskrivelse viser hen til et grundlæggende tema for al spiritualitet i de kommende årtusinder.

2) At beskrive forskelle og ligheder mellem de esoteriske skolars opbygninger i 7 planer og Martinus opdeling i 6 riger. Herunder konkluderer forfatteren at de to typer beskrivelser er lige nødvendige i en fuldkommen kosmologi.

3) At uddybe forståelsen af mørkets nødvendighed med nogle afklaringer af balancer og opgavefordelinger mellem den mørke og den lyse pol på jorden og med erfaringer om, hvorledes vi i praksis kan forholde os til mørket, som en del af det guddommelige liv.

Jeg kan godt forestille mig, at læsere af denne bog, som ikke har noget særligt kendskab til Martinus åndsvi-

denskab, vil få interesse herfor. Forfatteren gennemgår flere af de vigtige afsnit i Martinus åndsvidenskab på en kompetent måde, der afslører en forståelse af det centrale i kosmologien. Der er virkelig tale om brobygger-arbejde, som hvis det lykkes kun kan gavne alle, der kommer i berøring hermed. En forudsætning herfor er naturligvis, at man erkender nødvendigheden at et sådant projekt, således at separatisme kan imødegås.

Til slut vil jeg citere fra bogen "Samarbejdsstrukturen" et rådsmøde d. 20.09.77, hvor Martinus udtaler:

"Det gør ikke så meget, at man er uenige om analyserne, at man ikke har samme syn på dem. Det er meget vigtigere, at man er venner. Analyserne - det skal nok ordne sig".

Livet efter døden

- i de store verdensreligioner

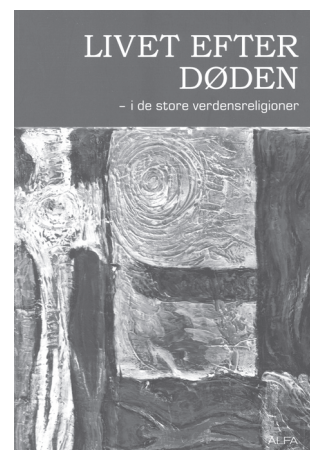
Red. af Ida Auken og
Knud Rendtorff

Forlaget Alfa 2006

179 sider

Anm. B. S. Christiansen

ISBN 87-91191-20-3

Reinkarnationstanken i jødisk mystik

I bogen "Livet efter døden" har cand.theol. Knud Rendtorff skrevet et bidrag om jødedom. På baggrund af dette er følgende skrevet.

Hvis guddommelige syner og åbenbaringer fra fortiden kunne afsløre, hvad der skulle ske engang, ja havde givet særligt udvalgte personer som Enok og Moses, Esajas, Ezekiel og Ezra mulighed for at ind i den usynlige verden, måtte også andre mennesker kunne foretage sådanne himmelrejser allerede i levende live. Det måtte være muligt ad indre vej at overskride grænserne mellem himmel og jord, liv og død.

Dette er i al fald, forenklet sagt, målet for den jødiske mystik i dens hovedfaser: Kabbalaen i middelalderen og den østeuropæiske hasidisme i det 18. århundrede.

Sjælevandring dukker op første gang i skriftet "Bahir" (1180) som noget helt selvfølgeligt. Udgangspunktet er "den mystiske sabbat", hvorfra sjælene flyver ud op til tusinde gange, en forestilling som begrundes med: "Evgit husker han sin pagt, i tusinde slægtled det løfte

han gav”, og “Slægter går og slægter kommer, og jorden er bestandig den samme”. Dette tydes på den måde, at de sjæle, som drager ud, er de samme, som vender tilbage. Israels sjæle cirkulerer fra generation til generation, indtil de samles i Guds nærvær ved fuldendelsen af de sidste tider. Sjælene må have afsluttet deres vandringer gennem kroppene, dvs gjort sig værdige til det, før Messias kan blive født.

Den lurianske mystik fra Safed i Galilæa (16.årh.) udviklede, fulgt af hasidismen i Østeuropa (18.årh.), sjælevandringen til en altomfattende proces, en sjælenes indre eksil symboliseret ved jødernes historiske erfaringer af det ydre eksil efter fordrivelsen fra Spanien (1492). Her var skabelsen en skræmmende regressiv proces, hvor Gud trak sig tilbage - i eksil fra sig selv - og gav plads til den skabte verden i det tomrum, han efterlod sig. Hans uendelige lys skulle holde alting sammen men splintredes ved en kosmisk katastrofe i et uendeligt antal sjæleegnister, der nu befinder sig i eksil, forvist fra deres rette sted i skabelsens orden.

Før syndefaldet var Adam et åndeligt væsen, en sjæl med et æterisk legeme, der i sig indeholdt alle menneskers sjæle med den opgave at samle de resterende gnister sammen i den proces, Gud allerede havde sat i gang i længsel efter at bringe sit eget eksil til ophør og blive alt i alle. Adam svigtede og rev hele menneskeheden med sig i faldet. Derfor genfødtes Adam i alle menneskers sjæle for at sone syndefaldet og genoptage hans opgave: befrielsen af gnisterne i hele universet fra den skal, de er omgivet af: fra stenen til planten, fra planten til dyret og fra dyret til mennesket.

Gnisten i synden var omvendelsen, og når mennesket omvendte sig fra synden, løftede det de gnister, der var i den, op til de himmelske verdener. Først når den enkelte sjæl havde fuldført sin opgave, blev den befriet fra sjælevandringen og kunne hvile i fred indtil altings genoprettelse, for så igen at blive føjet ind i Adams ursjæl.

Den hasidiske mystiker kunne imidlertid så at sige foregribe fuldendelsen ved at betragte sig selv som en, der ikke eksisterede og selvforglemmende “dø” i Guds nærvær for at erfare hans herlighed som alt i alle. Så ville han i ånden ad en stige kunne bevæge sig op over tiden og den materielle verden til den højeste verden, den syvende himmel, hvor alle modsætninger forsvandt: liv og død, godt og ondt, sandhed og løgn. En mystisk erfaring af den evige salighed, der ikke var mulig, så længe man betragtede sig selv som et eksisterende menneske og ikke blev til intet for Gud, der omgav alt med sin skabende velsignelse i både denne og den kommende verden. Fyldte med taknemmelighed for livet kunne hasidiske mystikere under holocaust prise Gud med bøn og sang på vejen ind i kz-lejrenes gaskamre.

Da Elisabeth Kybler-Ross, den kendte forsker i døende patienters holdning til døden, besøgte en kz-lejr i 1945, blev hun forundret over at se megen grafitti med vingede sommerfugle - symbolet på håb og genfødsel. Denne oplevelse inspirerede hende til de studier af død og døende, som i 1960'erne og 70'erne vandt international anerkendelse og i høj grad var med til at nedbryde tabu-erne omkring døden i Europa og USA.

Ny forskning i nærdødsoplevelser, beretninger fra mennesker erklæret fysisk døde men bragt til live igen, synes mod al forventning at problematisere den almindeligt udbredte opfattelse af døden som livets definitive ophør. I stedet kastede nærdødsoplevelserne lys over gamle religiøse forestillinger om livet efter døden som metaforisk symbolik for de arketyperiske psykologiske processer, sjælen gennemgik, når den i dyb coma forlod kroppen.

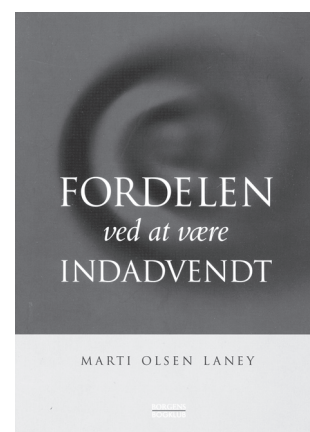
Fordelen ved at være indadvendt - i en udadvendt verden

Af Marti Olsen Laney

Borgen 2004

323 sider - 289 kr

ISBN 87-7895-542-4

Anm. Hanne Thrane

Martinus påpeger, at en af vore grundlæggende fejltagelser er, at vi bedømmer andre efter vor egen målestok. Altså, når noget for mig er enkelt og ligetil, må det jo også være det for dig. På den baggrund kan vi så bebrejde den anden, at hun *ikke bare tager sig sammen, og gør som jeg. Når alle andre kan må du jo også kunne.*

Denne bog er nyttig, fordi den viser en noget upåagtet forskel mellem os, nemlig i hvor høj grad vi er indadvendt eller udadvendt - introvert eller extrovert, som det betegnes i psykologien.

Den indadvendte er ikke lige indadvendt i alle situationer, men har alligevel andre grundlæggende træk end den mere udadvendte: er mere taknsom, lytter opmærksomt og kræver derfor længere tid til at forme sit svar, er mindre impulsiv og udadfarende. (Jeg kom ved den beskrivelse til at tænke på det, vi kan opleve i en studiegruppe: nemlig at de mere extroverte fører ordet, mens de introverte brænder inde med deres indlæg, et eksempel på, at vi har brug for at få mere indlevelse i hinandens vilkår, så vi ikke på den måde snydes for disses måske nok så velovervejede indlæg og bare springer forbi dem.)

Bogens påstand er, at samfundet idealiserer flertallets type, nemlig den udadvendte: Handlekraftig, hurtig til at fatte situationen og slå til, en der vil, kan og tør noget her og nu. Modsætningen er så, ifølge den almindelige opfattelse, at den stakkels indadvendte må se at tilegne sig idealets væremåde.

Bogen påviser så, at der er noget meget værdifuldt ved den indadvendtes bidrag til helheden, ja at det snarere forholder sig sådan at begge typer er nødvendige for hinanden.

I almindelighed er det svært for den udadvendte at fatte, at der ikke er noget i vejen med den indadvendte, Er det generthed, der skal bearbejdes? Er han dum? Hvorfor vil hun ikke med ud, hvor der er gang i den? Elsker hun mig ikke mere, siden hun ikke har lyst til at gå med ud? Måske noget medicin kan hjælpe? Man skynder på den indadvendte - som så går helt i sort, og tilmed får et hak i selvtilliden. Bogen demonstrerer fint, hvordan vi kan gå fejl af hinanden, med skilsmisse og andre ulykker til følge.

Sådan ser det ud i USA ifølge forfatteren, og det skal nok ligne situationen hos os. Hun giver så en masse forslag til strategier man kan jævne situationen med, så der bliver større forståelse, hensynstagen og hjælpsomhed mellem de to slags mennesker.

Forfatterens forklaring på at vi kan reagere så forskelligt, er en tese om at den, der er udstyret med gener, der koder for indadvendthed, oplader sine batterier i stilhed og ro, mens den med den anden slags gener stimuleres ude i vrimlen: KRIGEREN kaldes han, mens den indadvendte er PLANLÆGGEREN, RÅDGIVEREN.

Det bliver lidt sjovere, når vi kender Martinus analyser, for så er der flere ting, der falder på plads.

Er det en anden beskrivelse af den seksuelle poludvikling vi ser her? Ifølge forfatterens opfattelse er de to slags ligeligt fordelt på de to køn, så de extroverte mænd, de ægte KRIGERE, udlever nok det gamle mandsideal, mens de meget introverte mænd overdriver den nye kvindelige pols kendetegn. For kvinderne kunne det tilsvarende gælde, at de meget extroverte har så travlt med at udvikle den nye mandlige side, at de overdriver og bliver en slags krigere, der erobrer ordet i forsamlingen. Men hvad så med de introverte kvinder, er de tilbage i den gamle kvinderolle? Ja, hvis de finder det helt i orden at indtage en lyttende, passiv rolle i forsamlingen. Hvis de derimod gerne vil udtrykke sig, gøre sig gældende i fællesskabet, er den maskuline pol fremme, men en vis hensynsfuldhed og usikkerhed i den nye rolle får dem til at tøve, så de føler sig indeklemt i forsamlingen.

Det ville jo også stemme med Martinus udredning om grundenergiernes kombination, hvor følelsesenergiens dæmpende effekt vokser nu, mens tyngdeenergiens eksplosive kræfter skrumper. Alt peger altså på, at vi også på denne dimension kan opleve en ubehagelig ubalance, der med tiden vil stimulere os til indlevelse og selvbeherskelse kombineret med handlekraft, så vi havner på midten - begge parter.

Martinus nævner ikke - så vidt jeg ved - dimensionen: indadvendthed - udadvendthed, men hans vejledning går i den retning, at vi må opøve selvbeherskelse, tænksohmhed inden vi handler og frem for alt prøve at sætte os i den andens situation, så vi kan blive bedre både til at lytte og til at handle hensigtsmæssigt og måske får vi et skub i den retning af at læse denne bog .

For mig var det drøjt at komme igennem den. Først fordi forfatteren ud fra et materialistisk verdensbillede er fokuseret på gener og hjernefunktion som altafgørende for os. Det tager de første 100 sider, så de mange øvelser der nok hører hjemme i terapisisituationen, og som for mig virker overflødige i dagligstuen. Men ind imellem er der guldkorn.

Anm. Birgit Nielsen

Marti Laney opdagede gennem sit arbejde som psykoterapeut hvor mange mennesker der opfattede et indadvendt temperament som patologisk (sygeligt). Mange er uden forståelse for at det er et temperament et menneske fødes med. Hun er selv indadvendt og har hele sin barndom og ungdom undret sig over sin generthed, langsomme reaktioner, tanker og følelser.

Hun skriver i forordet: ”Jeg ved hvor kraftigt virkende det kan være, når skammen over at være indadvendt ophæves. Det er en stor befrielse at holde op med at prøve at være en man ikke er. Derfor var det nødvendigt for mig at skrive bogen for at hjælpe alle til at forstå indadvendthed som et naturligt medfødt temperament.”

I bogen er der ligeledes skrevet meget om de vigtige forskelle på de 2 temperamenters indadvendthed og udadvendthed.

” Hvorfor er de udadvendte det kulturelle ideal? - - - Jo for i vores kultur værdsættes handling, konkurrence og initiativ.

At være indadvendt i en verden, der er indrettet med henblik på udadvendte, påvirker alle områder af et menneskes liv.

Ca 75% af alle mennesker er udadvendte, så det er nødvendigt at vi andre ca 25% må overbevise os selv om: ”Der er ikke noget i vejen med mig”. Det at være indadvendt er værd at fejre: ”Verden har brug for os alle - både indadvendte og udadvendte.”

Indadvendte føler sig tit overstimulerede og drænet for energi. Det er utroligt vigtigt at være klar over at indadvendte henter deres energi i ensomhed, og ønsker i fred og ro at fordøje indtryk og oplevelser.

Lige modsat for de udadvendte. De får deres energi fra den ydre verden, de kan lide at tale med mange mennesker, at engagere sig, at deltage i mange aktiviteter. Udadvendte bruger deres energi frit og har ofte svært ved at sænke tempoet.

Jeg læste bogen uden at kunne slippe den og det var en stor lettelse endelig at kunne se og forstå så mange ting hos sig selv og forstå omgivelsernes reaktioner både i barndom og voksenliv.

Bogen er spændende og godt skrevet og man kan springe mellem kapitler og afsnit. Et spændende kapitel om den nyeste hjerneforskning har forklaringen på hvor forskelligt vores ”modtageapparat” virker hos indadvendte og hos udadvendte. For mig en glad aha oplevelse!

Flere steder i bogen er der gode spørgsmål. De er værd at reflektere over og give svar på. De giver en god indsigt i de 2 temperamenter. Jeg har haft glæde af at udveksle spørgsmål og svar med både ind- og udadvendte venner. Ligeledes giver spørgsmålene og især svarene en god fornemmelse af, at nok er vi født med det ene eller det andet temperament, men vi befinder os alle forskellige steder på skalaen mellem det indadvendte og udadvendte.

Jeg oplever Marti Laney som en kærlig og indsigtfuld psykoterapeut og et spirituelt interesseret menneske. Der er mange visdomsord og citater i bogen, for eks afsnittet Tag vare på din åndelige udvikling. ”Vi er ikke mennesker der prøver at være åndelige, vi er åndelige væsener, der prøver at være menneskelige.”

Sidste del af bogen har mange gode råd og er en virkelig opmuntring og hjælp til at begå sig i de udadvendtes verden og overleve med sit indadvendte temperament - - - For indadvendte kan faktisk godt lide mennesker, oplevelser og selskabelighed, når bare der også er tid og lejlighed til at hente ny energi i ro og ensomhed.

Jeg kan varmt anbefale bogen. De fleste biblioteker har den, så lån den og du vil hurtigt finde ud af, om du MÅ eje bogen. Det første tegn er, at det kribler i fingrene allerede ved de første linier i kapitel 1 - - - den røde blyant må frem og understrege de linier, der skaber aha oplevelserne.

P.S. Du har nu læst 2 anmeldelser af samme bog. Forklaringen er, at Hanne Thrane og jeg udveksle meninger om bogen. Vi oplevede bogen så forskelligt, og derfor fik vi lyst til at skrive hver sin anmeldelse.

Budbringerne

- Beretningen om de hemmelige fredsskabere

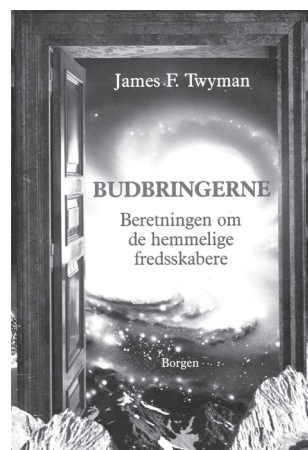
Af James F. Thyman

Borgen 1997

237 sider

Anm. Joy Persson

ISBN 87-21-00769-1

FREDSTROUBADOREN

En utrolig historie – James Twyman og hans usædvanlige karriere

Det begyndte i 1994, hvor musikeren guitaristen, sangeren og komponisten først accepterede at blive en fredstroubador og rejse ud i krigshærgede områder i verden og synge fredsbønner fra de tolv store religioner, som han havde sat i musik.

Året efter, hvor han optrådte i hele det tidligere Jugoslavien, blev han på forunderlig vis ledet til et gammelt samfund af mystikere, som kaldte sig ”Lysets budbringere”. De sagde, at tiden ville komme for menneskeheden til at acceptere en ny vision af fred, som ville transformere verden. De sagde også, at der ville komme en - for ham og hele verden – som ville assistere i den globale transformation.

I de følgende år rejste han verden rundt og spillede og sang sit fredsbudskab – i Serbien. I Bosnien, i Kosovo, Kroatien, alle de steder, hvor krige rasede og elendigheden herskede. Men også i De Forenede Nationer sang han, i New York, i Nord Irland, i Mexico, inviteret af regeringer og endda af Saddam Hussein! Her i Bagdad opførte han sin ”peace vigil” på Iraks nationale TV, netop som USA og England forberedte angrebet på Irak!

Fuldend Trianglen

Det var på Findhorn, at jeg første gang blev bekendt med fænomenet James Twyman. Her havde han på opfordring af en indviet i de dele været på en tur rundt i trianglen Glastonbury – Iona – Findhorn, som er forbundet af en stærk åndelig energilinie, og derfor er blevet en yndet pilgrimsrute for de, der kommer til Findhorn og bliver ”indviet” i disse ting – med de sagn og myter, som hører til sådanne steder og som sensitive mennesker angiveligt kan opfatte. Så James blev igen her mødt af forunderlige ting.

Han kom til Findhorn for at deltage i den store konference om fred, "Call to Action" (Kald til handling), og han fortalte under denne fredskonference om sit forehavende og spillede og sang sine fredssange i den store Universal Hall under fuld meditatív opmærksomhed fra de mange konferencedeltagere, som hyldede ham for hans modige optræden. Han var på vej til Kosovo, så inden han tog af sted bad han om meditatív støtte på det tidspunkt, hvor han skulle synge derude. Det er nemlig vigtigt! Han bruger også Internettet til at bede om support, og mange grupper rundt på jorden beder for ham og sender lys på de angivne tidspunkter. Det hjælper ham til at "få adgang" til områder, der ellers er forbudte og derved overvinde forhindringer. Det er nemlig ikke altid lige let. Men for flygtninge og indespærrede derude giver hans optræden håb og opmuntring. De er ikke alene – ikke glemt. Verden kender dem.

Vi sendte ham af sted med Findhorns velsignelse og fik siden at vide telefonisk, at alt var gået godt.

Det var den halve historie. Der er nemlig mere til den.

Drømmen – hos Lysets Budbringere

En nat derude havde han en underlig drøm, hvor han løb alene gennem en skov og kunne høre lyden af fødder bag sig, som af nogen, der forfulgte ham. Han kunne intet se, og han var bange. Pludselig hørte han en stemme sige: "Stå stille! Og han standsede. Lyden af skridt var nu så tæt på, at han forstod, at der var flere forfølgere – og nu så han fem soldater med rifler passere forbi ham så tæt på, at de næsten trådte ham over fødderne, men de så ham ikke!

Han hørte nu en svag pulseren omkring sit hoved; det blev stærkere som af et hjerteslag, og han undrede sig over, hvor det kom fra. Alt var ligesom sløret, men så opdagede han, at noget stort var ved at materialisere sig foran ham, og han så nu omridset af et kuppelhus. Der var en dør, som åbnede sig og en vidunderlig duft som af røgelse, der kom derinde fra – han gik gennem døren, og der foran ham var et kæmpe stort blændende hvidt og strålende oplyst rum. På gulvet var der et diagram i form af et hjul, hvor egerne gik ud fra midten – og der i midten sad en ældre mand, der øjensynligt mediterede. Men han åbnede øjnene, så på James og sagde: "Vær så god at træde ind! Ved du, hvorfor du er bragt hertil? James svarede, at han ikke anede, hvor han var og endnu mindre, hvorfor han var her.

"Du er her for at lære om fred. Ikke den slags fred, som verden forstår, men en fred, der er udtrykt gennem gudommeligt lys, en udvidelse af en energi, som er selve fundamentet for liv. Når du har lært det, vil du formidle det videre. Derfor blev du kaldet her til, fordi verden behøver omsider at forstå, hvordan man skaber det Fredsrige,

som er baseret på kærlighed og ikke på frygt".

"Hvad er det her for et sted? spurgte James.

"Dette er et sted, som har eksisteret under en eller anden form gennem tusinder af år. Det er stedet for lysets budbringere. Det er her et valg bliver gjort for menneskeheden, som menneskeheden selv er ude af stand til at foretage, - valget for Fred!".

Det her er jo kun en drøm – ikke? Jeg vil vågne og glemme det. "Måske, men uanset hvad" svarede den anden "vil alt ske, som det må. Prøv at slappe af og vær tålmodig. Du vil huske alt dette, og når tiden er inde, vil du finde dig selv her igen".

Det var det sidste, James huskede, da han vågnede.

Vennnerne

Det var en kroatisk Fredsorganisation, der havde inviteret vor Troubadour til Kroatien, og to repræsentanter for den organisation, Gordana og Snjezana, tog varmt imod ham og organiserede alting for ham, koncerter, workshops og Tv-optræden. De blev hurtigt gode venner. Dog synes James, at de var lidt hemmelighedsfulde, de kom med hentydninger om noget mere, der skulle ske "når tiden var inde" – han ville få at se!

Da han nu gerne ville finde ud af, hvor meget de vidste, fortalte han Snjezana om sin drøm. Hun lyttede opmærksomt og spurgte om han vidste, hvad den betød. Næh, han troede, at den måske sagde hende noget? Så fortalte hun, at det eneste hun vidste, var, at han var bragt herud, det var arrangeret af en, han ville møde senere, som var involveret med et samfund et sted i bjergene, hvor de udførte en speciel type healing – som i din drøm.

Det fandt James temmelig besynderligt, men samme aften gav han igen koncert og formidlede dermed sit budskab. Der var stor interesse for ham og hans fredsbudskab, og han var booked for flere koncerter, så han valgte at stole på sine venner og accepterede, hvad der så end var i vente for ham. Han ville jo få det at se, "når tiden var inde".

Guiden

Ved en af de sidste koncerter i Kroatien fik James øje på en høj, mørkhåret mand, der kom ind og satte sig bagest i salen. Han havde en særlig udstråling, så det var svært at få øjnene fra ham. Efter koncerten præsenterede Snjezana denne fremmede som sin gode ven Duro. Ham havde James hørt så meget om, at han næsten var blevet et mysterium for ham, så det var rart endelig at møde ham, sagde James. Duro smilede og svarede at de fik rig lejlighed til at lære hinanden at kende.

Og det fik de. Duro var den guide, som skulle føre James op til det hemmelige samfund i bjergene, som han jo nok havde set i drømme, men ikke troede eksisterede i vir-

keligheden. Hvorfor var det så vigtigt, at jeg kom herud, spurgte James. Og Duro forklarede:

Gennem tusinder af år har der eksisteret et hemmeligt samfund, hvis ansvar var at give menneskeheden chancen for at blive voksen. Dette samfund er usynligt, man lever stille i de værste konflikter uden at blive opdaget. Verden kender intet til deres arbejde, som er åndeligt og hvis funktion er at udsende guddommeligt lys gennem verden.

Folk og nationer lærer af deres fejl. Hver gang kommer de lidt nærmere til at acceptere den sandhed, at krig og fred findes i det indre, og kun der kan konflikter opløses og fred skabes. Dette samfund, kaldet lysets budbringere, vil eksistere i områder med ekstrem konflikt, indtil menneskeheden erkender denne sandhed. Derefter behøves de ikke mere.

I verden i dag har vi mere magt, flere våben og mere had end nogensinde før. Men samtidig er der mere forståelse, mere håb og større ønske om fred, end verden nogensinde før har kendt. Disse tilsyneladende modsætninger indikerer, at menneskeheden er kommet nærmere tidspunktet for sin transit bort fra sin separatistiske holdning og krigeriske system, til en verden af fred, samarbejde og harmoni.

Det er når verden synes fjernest fra fred, at den er nærmest

Globale forandringer i de senere år er også tegn på, at noget er ved at ske. Ligeledes profetier fra alle gamle kulturer indikerer, at menneskeslægten er blevet moden nok til at acceptere sit ansvar for det, den har skabt. Den tid er meget nær nu, så dette fysiske sted vil snart ikke længere være nødvendigt for at udsende Guds lys, fordi små grupper og individer vil være stærke nok til at gøre det alene.

"Du siger", Duro "at denne gruppe af lysformidlere har været her i årtusinder, hvordan har de kunnet forblive skjult, og hvordan fortsætter det, når en generation dør?" "Budbringerne ejer en guddommelig forståelse, som er ukendt for resten af os. De er i stand til at være eller ikke være, hvor som helst de vælger. Når de enkelte budbringere har afsluttet deres arbejde er de frigjort, men de dør ikke, du kan kalde det opstandelse. Når det sker, bliver de erstattet, for der må altid være et bestemt antal til stede omkring hjulet. Man er kaldet til at være budbringer". Duro fortæller så, hvordan han og andre blev kaldet, hvordan det sker; man kan have et stærkt ønske om at besøge et bestemt sted, og gennem mystiske sammentræf af omstændigheder og mennesker bliver man ledet til samfundet. Og når man er der, erkender man at det netop var det man søgte, og man indtager sin plads på den ene

eller anden måde. Der er forskellige måder at tjene lyset på; hans egen rolle er f. ex. At være forbindelsesled mellem samfundet og verden, at være opmærksom på visse ting i verden. Det var sådan jeg fandt dig!

James var lidt rystet, han huskede sin drøm, og hvad manden i midten af hjulet havde sagt om freden og verden. Han fortalte Duro sin drøm. Duro lyttede intenst og smilede: "Meget interessant, du ved mere, end jeg troede". Du vil have en rolle specielt for dig, det drejer sig om at have det, som er nødvendigt for at udføre et specielt job, det har at gøre med vore talenter. Du er musiker, lærer og skribent, det hjælper måske, De vælger, hvad der er nødvendigt, deres grunde er hinsides os, men du er her, fordi du har valgt at være her. Du vil finde ud af, hvorfor du er valgt, begyndende i morgen. Jeg tager dig med til Budbringerne i morgen.

"Jamen ..." indvendte James. Duro sagde roligt: "Vi tager af sted i morgen tidligt". – fortsættes (afsluttes i næste nr.)

Du kan, hvis du tør

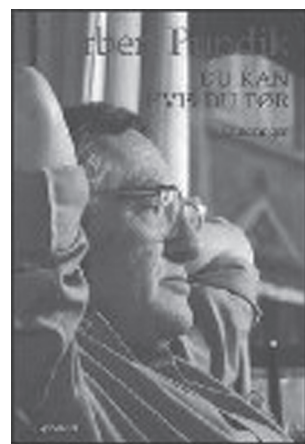
Af Herbert Pundik

Gyldendal 2006

385 sider 300 kr.

Anm. Gunder Frederiksen

ISBN 87-0204-31-65

"Du kan, hvis du tør" er navnet på Herbert Pundiks seneste bog. Pundik er blandt meget andet velkendt fra flere års virke som Chefredaktør ved Politiken samt for mange informative analyser af israelske og ikke mindst palæstinensiske forhold. Han har skrevet flere bøger om udenrigsemner bl. a. "Det er ikke nok at overleve", (Gyldendal 2005). Pundik er bosiddende i Israel, men har i lange perioder opholdt sig i Danmark og ofte ligget i pendulfart mellem Israel og Danmark.

Efter at have læst "Du kan hvis du tør", fornemmer jeg, at den stimulerende eller udæskende bogtitel ikke blot skal virke som et godt blikfang. Det gør den også – men på baggrund af, hvad Herbert Pundik i sit spændende liv har kastet sig ud i, så tror jeg, at den for ham er lidt af en leveregel – måske et fyndord eller en aforisme, han ofte har gentaget for sig selv, når han mødte de mange udfordrende situationer, som hans liv er spækket med. – Ja, måske han også for sig selv har haft brug for den omvendte sætning - altså: *Hvis ikke du tør, så kan du ga-*

ranteret ikke. – En sandhed som der vist ikke kan herske mange divergerende meninger om.

I decembernummeret af IMPULS/2005 (s. 27) anmeldte vi Pundiks *”Det er ikke nok at overleve”*. Nu har han atter demonstreret sine kreative evner og sin store arbejdssevne med endnu en bog - en mursten på lige knap 400 sider, som nok er en erindringsbog, men ikke blot omkring hans eget liv, men faktisk og ikke mindst om hele den aktuelle verdenssituation, hvor den tragiske og langvarige Israel-palæstinenserkonflikt indtager en central rolle, idet den naturligt nok har Pundiks store interesse.

Personligt nyder jeg også Pundiks TVkommentarer, samt hans indlæg i Politikken, hvor han afslører en omfattende viden om storpolitik og her ikke mindst det komplekse forhold mellem Israel og Palæstinenserne, og hvorfor Islam og Vesten ikke kan forstå hinanden.

Redaktør Pundik

”Du kan hvis du tør” begynder den 2. januar 1970, da Pundik træder ind ad døren i Politikens hus. Han skulle overtage det krævende job som ansvarshavende chefredaktør. Politiken havde oprindeligt tilknytning til Det radikale Venstre, men brød på et tidspunkt denne tilknytning til fordel for at fremtræde som et selvstændigt blad med en politisk neutral holdning. I de mange år, hvor Pundik var chefredaktør lagde han imidlertid ikke skjul på, at redaktionen identificerede sig med Israel – dog uden på nogen måde at være yderliggående.

I et levende og medrivende sprog beskriver Pundik livet i redaktionslokalerne, hvor bladets oplagstal i konkurrence med andre store dagblade (først og fremmest Berlingske Tidende) var det altafgørende barometer for redaktionel succes og selvfølgelig hermed også for chefredaktørens ditto. Konkurrencen var hård. Medarbejdere – inklusive chefredaktøren - kunne afskediges med kort varsel. Nok er beretningen om livet inden for de redaktionelle mure spændende læsning, men det er naturligvis verden udenfor, der interesserer os mest.

Pundik kommer vidt omkring. Han er bosiddende i Israel, men i længere perioder også i Danmark. Ind imellem går han nærmest i pendulfart mellem Danmark og Israel. I den redaktionelle linie, Pundik var med til at anlægge i Politiken blev der ikke lagt skjul på, at redaktionen identificerede sig med Israel, og det var der jo heller ikke noget forgjort ved, eftersom der var – og er - et klart venskabsbånd mellem Danmark og Israel om end det forståeligt nok blegnede noget, da Israels bosættelsespolitik blev mere og mere udtalt. En politik, som Pundik imidlertid tog afstand fra bl. a. ved at kalde den destruktiv. Som Pundik skriver: Palæstina-konflikten er et sprængfarligt emne,

måske det, der optager danskerne mest af alle udenrigspolitiske emner” (s. 229). Det siger også noget, at det i USA’s bladverden hedder *”Jews are News”* – (altså jøder er nyheder – underforstået: specielle nyheder).

Et urocenter

Hele den vestlige verdens øjne er rettet mod Israel. Ikke mindst fordi det optræder som et af verdens mest hektiske urocentre, idet flere etniske, religiøse og politiske befolkningsgrupper her skal leve sammen. En fantastisk udfordring til tolerance, som parterne faktisk heller ikke mønstrer særlig godt. Dagligt hører vi således om overfald, terror og selvmordsbomber – ingen kan vide sig sikre. Palæstinenserne ser intet større ønske end at koste israelerne ud i Middelhavet, medens israelerne ønsker araberne drevet ud i ørkenen. Det må være skrækkeligt at leve hele livet i en sådan heksekedel. De mange fredsaftaler, der er indgået, er praktisk taget alle blevet overtrådt i løbet af kort tid. Og verden ser måbende til over for denne gigantiske udfordring til tilgivelse, kærlighed og alle de bløde værdier.

Paradoksalt nok var det jo her, man med rette skulle kunne forvente noget andet, end det vi ser. Var det ikke her budet om at elske sin næste blev født til verden? Og mon ikke der også her er noget, man ikke altid kan, selv om man evt. tør?

Pundiks fremstilling i et spillevende sprog er i høj grad præget ikke blot af hans dybe indsigt og følelsesmæssige engagement omkring de mange yderst vanskelige forhold af religiøs og politisk art, der hersker i Mellemøsten, men også omkring verdenssituationen som helhed. Han modtog flere fornemme priser og fortjenstmedaljer for sin omfattende indsats for en bedre forståelse af yderst spegede udenrigspolitiske og religiøse forhold. *”Du kan, hvis du tør”* er ikke blot spændende læsning, men også en vigtig del af verdenshistorien. Bogen skal hermed medgives min bedste anbefaling.

Teosofiens verden

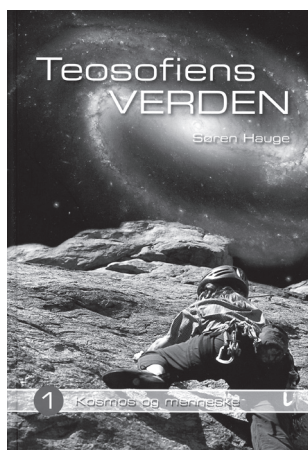
Af Søren Hauge

Forlaget Levende Visdom

250 sider - 248 kr

Anm. Ruth Olsen

ISBN 87-91505-05-4

Dette er første bind i en planlagt trilogi om teosofien. Søren Hauge skriver godt og kommer langt omkring i det teosofiske verdensbillede. Efter mange år som seriøs formidler af denne lære har han det store overblik over stoffet. Oprindeligt var teosofien (stiftet i 1875) mest baseret på Blavatskys "Den hemmelige Lære" og således meget præget af "østlig mystik", men efterhånden har mange andre bidraget til en udbygning og konkretisering. Også Søren Hauge har givet sit bidrag til, at teosofien er blevet en slags brobygger mellem øst og vest.

Når teosofien tidligt fik en del tilhængere i vesten, tror jeg, det hænger sammen med dens karakter af mere filosofi end religion. Men også fordi den har en fornufts-baseret forklaring på f.eks. reinkarnationen, og iøvrigt på meget af det, som i religionerne forekommer mange intelligente mennesker som ulogisk tågesnak.

Der er ingen tvivl om, at teosofien er en del af "den nye verdensimpuls" og i dag har appel til mange af dem, der har vendt sig fra gammeldags religiøsitet. Martinus siger om teosofien i bogen Logik (kap. 66) ved beskrivelsen af de forskellige udviklingstrin:

"Af disse er der nogle, hvis religiøse liv, efter at være vokset fra almenhedens Gud, efter at have udlevet dogmerne, søger udløsning i teosofiske studier og sammenslutninger og har derigennem forsøgt at rejse højere religiøse, intellektuelle synsmåder. Og meget af disse væseners åndsarbejde er blevet et stort gode for mange mennesker på samme stadium eller bølgelængde. De har manifesteret et stort "Johannes døber-arbejde", hvilket vil sige, forbedelsesarbejde for den ny verdensgenløsning."

I Søren Hagues bog får Martinus kun plads som "en gren på teosofiens træ" på linie med Steiner. Vi er nok en del, der oplever Martinus' "træ" som noget mere omfattende og bredere end det teosofiske træ, f.eks. med forklaringen af polforvandlingen, det store spiralkredsløb osv. Men det er et flot "Johannes-døber-arbejde", der med denne bog er præsteret, og der er flere ting i teosofien, som er et godt supplement til Martinus-studierne.

Hvad nu hvis ...

Af Gunnar Jensen

Eget forlag

124 sider

Anm. Ruth Olsen

ISBN 87-7691-051-2

Efter 25 års karriere i erhvervslivet skiftede Gunnar Jensen livsspor, studerede det spirituelle verdensbillede og skrev denne lille bog om livets vigtigste emner. Den er også udgivet på engelsk, tysk og spansk. Det særlige ved bogen er, at den stort set kun består af spørgsmål. Her er ingen forsøg på "at frelse" nogen. Den er god som inspiration til selv at gå ud og lede efter svarene, for det er kloge spørgsmål. Der er en fyldig liste over anbefalet litteratur (heriblandt Martinus), så ingen er ladet i stikken.

Der er de evigt tilbagevendende spørgsmål: Hvor kommer vi fra? Hvor skal vi hen? Osv. men ellers er det "hvad-nu-hvis" spørgsmål, som f.eks.: "Hvad nu hvis sjælens liv er en uendelig, evigt skiftende rejse mod mere og mere visdom, kærlighed og lykke?"

Hvad nu hvis det, vi har lært om naturens lov, ikke er rigtig?

Fysikere mener, universet startede med et "big bang". Hvad var der så før dette og hvad satte det i gang? Hvad nu hvis universet er evigt og uendeligt?

I denne tid, hvor videnskabens flertals-ateister er gået (aggressivt) til kamp mod de, der argumenterer for, at universet må have en "intelligent designer", er der brug for folk, der sætter spørgsmålstegn ved videnskabens dogmer. De naturvidenskabelige trofæller argumenterer jo blot med *deres* overbevisning og tro. Det så vi for nylig i TV-udsendelsen "Kampen mod Darwin".

Ærlig videnskabelig holdning må dog være altid at holde den mulighed åben, at man kunne tage fejl. Som just afdøde fysiker Jens Martin Knudsen sagde: "Slå følge med den, der søger sandheden - men vær på vagt overfor den, der hævder at have fundet den."

Denne lille bog, som også er udkommet i USA og som endda har fået en pris ("Non-Fiction of the best Books 2006 Book Awards"), bliver nok slet ikke lagt mærke til af de skråsikre videnskabsfolk, der mener at have patent på sandheden. Der findes jo fundamentalister i alle lejre!

Meditation

Af Svend Trier, meditationslærer

I Den Ny Verdensimpuls dec. 2006 anmelder Gunnar Frederiksen min bog *Vær dit eget lys*. I forbindelse med anmeldelsen citerer han Martinus for nogle betragtninger omkring meditation. Jeg har stor respekt for Martinus og finder altid hans betragtninger og analyser værd at reflektere over. I min bog har jeg forsøgt at udtrykke noget af det, som Martinus siger så klart: at en meget høj grad af humanitet, forstået som uselvished og ubetinget næstekærlighed, absolut ikke nås ved meditation alene, men - med hans ord - "*må blive til praktisk væremåde*". Jeg kan også fuldt ud tilslutte mig Martinus' påpegning af risikoen ved, at "*man ad kunstig vej søger at få forbindelse med de højere kræfter*".

I min bog skriver jeg bl.a. følgende: "På den spirituelle vej er det ikke tilstrækkeligt at søge lyset eller de spirituelle højdepunktsoplevelser. Gør man kun det, bliver det alt for nemt en form for eskapisme eller det, som den amerikanske psykolog John Welwood kalder for "spiritual bypassing" (åndelig overspringshandling). Man forsøger at bevæge sig uden om mørket og undgå alt det vanskelige. Det svarer til at bygge et højhus uden at sikre, at fundamentet er i orden. Man kan meditere eller gentage positive bekræftelser i en uendelighed og derigennem føle en vis fred. Men uden at arbejde med den psykologiske selvindsigt holder det ikke i længden.

Bevidsthedens lys må trænge ind i selv de mørkeste afkroge af psyken. Først når man har integreret sine egne skyggesider og gennemskuet egoets mekanismer, hviler den højere bevidsthed på et sikkert fundament. Med andre ord: Man må se sine indre dæmoner i øjnene, før man kan transcender dem. "Der er ingen vej ud, undtagen igennem."

Et andet sted i bogen advarer jeg mod det, man kan kalde for *spirituel materialisme*, hvor den søgende jagter efter spirituelle oplevelser, genveje til højere bevidsthed, nye avancerede meditationsteknikker, ekstatiske bevidsthedstilstande etc. Som jeg påpeger i bogen, må vi indse, at der ikke er nogen genvej til visdom – ingen magisk formel eller teknik, som kan bringe os til det efterstræbte mål.

Kun når vi er villige til at lade selve livet være vores lærermester, til at arbejde med lige akkurat de omstændighe-

der, vi befinder os i nu og her, uanset hvor ubehagelige og fastlåste de forekommer, kan der ske en holdbar vækst.

Når dette er sagt, mener jeg dog stadig ud fra erfaring, at mange mennesker kan have stor glæde af at meditere, så længe meditationen doseres korrekt, og man ikke ad kunstig vej søger at forcere udviklingen. Meditation må suppleres med psykologisk selvindsigt, med en villighed til at se ens egne ufuldkomne sider i øjnene og en ærlig bestræbelse på at omsætte de indre indsigter og erkendelser til ens øvrige liv og gøre teori til praksis. En god portion jordforbindelse, humor og ydmyghed samt en ufanatisk og udogmatisk indstilling til tingene er vigtige egenskaber på vejen.

Der findes således ikke en meditationsform, som er den rigtige for alle. Ikke to mennesker går præcis den samme vej. Derfor er det så vigtigt, at vi over os i at følge vores egen indre vejledning og lys, og at vi derved efterhånden bliver vores egen autoritet.

I denne forbindelse kan meditation, indre stilhed, bøn og opmærksomhedstræning ofte være en uvurderlig hjælp.

HVORFOR GÅR TIDEN HURTIGERE, NÅR VI BLIVER ÆLDRE?

v/ Gunder Frederiksen

Under denne overskrift skriver Anne Bech Danielsen den 18. dec. 2006 følgende indlæg i Politiken:

En fireårig, der venter på juleaften, kan ikke forestille sig, at december nogensinde vil gå. Hans forældre, derimod, vil mene, at det var 1. december i går og juleaften allerede i morgen.

Følelsen er kendt af mange: Tiden går hurtigere, jo ældre man bliver. Men hvad kommer den følelse af? Er tiden ikke et veldefineret begreb uden slinger i sekunderne?

Hjerneforskeren Albert Gjedde understreger, at der ikke er forsket i fornemmelsen af, at tiden iler med alderen. "Det kan af gode grunde kun blive videnskabelige gætterier", siger han, men jeg vil mene, at tidsoplevelsen skal ses i forhold til den erfaringsmængde, der ligger i vores hukommelse. At tiden altså måles i forhold til det, som det har været muligt at opfange af erfaring".

Med andre ord: Tidsfornemmelsen hænger sammen med, hvor lang tid det tager at registrere de ting, man oplever:

"Når der ikke ligger hukommelsesmateriale i pandelappen, så skal man bruge meget energi og tid på at få nye erfaringer registreret og oplagret. Hjernen har jo ikke oplevet de ting før og skal bearbejde dem forfra. Og den unge har oplevet færre ting end den gamle og ældre, der derfor ikke skal bruge lige så meget tid og energi på at bearbejde og registrere. Derfor kan man forestille sig, at den ældres hjerne vil opleve, at tiden går hurtigere. Oplevelsen af, hvor hurtigt tiden går, er også psykologisk bestemt.

"Ved busstoppestedet kan fem minutters ventetid på bussen føles som meget lang, men hvis jeg skal med en flyver til USA, har jeg ikke noget imod at vente en time", siger Albert Gjedde og nærmer sig det relative i tidsbegrebet – noget, som relativitetsteoriernes ophavsmand Albert Einstein har forklaret med sin lille iagttagelse af kogeplader og hotte piger:

"Når du sidder på en bænk med en sød pige i 2 timer, føles det som to minutter. Men hvis du anbringer hånden på en kogeplade i 2 minuttet, føles det som 2 timer", lød så nogenlunde den gamle videnskabsmands oversættelse af en teori, der indikerer, at tiden slet ikke er så absolut et begreb, som vi bilder os ind.

Elementarpartikelfysiker og superprofessor fra Niels Bohrs institut Holger Bech Nielsen har for længst accepteret, at tid ikke er veldefineret. At ældre mennesker synes, tiden går hurtigere accepterer han også:

"Joh, det er nok rigtigt, og formodentlig har det at gøre med, at man oplever flere nye ting, når man er yngre og derfor vil opleve, at der sker mere på en dag, mener superprofessoren.

Vi ved jo, at der er nogle effekter, der forstyrrer vores tidsbegreber: Der er de psykologiske forstyrrelser af, hvordan vi måler, hvad der sker, men der er også den effekt, at hvis man kører meget, meget hurtigt med et tog, får man en levetidsforlængelse – og den skulle man jo nok også kunne føle", siger Holger Bech Nielsen.

Einsteins specielle relativitetsteori bygger på to indbyrdes modstridende postulater: Det ene går ud på, at lyset altid har samme hastighed i et tomt rum – hvis man sender en lysstråle af sted, er det ligegyldigt, hvor hurtigt, man selv bevæger sig, så vil lyspakken bevæge sig lige hurtigt. Det andet lyder, at hvis man sidder i et mørklagt tog uden muligheder for at se eller sende signaler ud, så kan man ikke afgøre, om toget står stille. Det giver heller ingen mening, med mindre man har med, hvad toget står stille i forhold til.

"Men hvis jeg nu fra bagenden af toget sender en lille lyspakke op til den modsatte ende og måler på togets ure, hvor hurtigt, lyset går igennem – og hvis toget kører f. eks. to tredjedele af lysets hastighed, så skal det her lys jo langsomt overhale toget. Men når lyset når frem til forenden, er forenden jo, set udefra, nået længere frem. Så

må det jo være sådan, at det her lys har været længere tid om at nå frem, end hvis toget havde stået stille” begynder Holger Bech Nielsen et hæsblæsende skoleridt i Einstein, der fik de to modsatrettede postulater til at hænge sammen med sit lille trick: Man stiller på togets ure, så det i forenden går en lille smule bagefter, og forskellen ikke længere kan ses.

”Så blev den reddet... Men de begivenheder, der var samtidige, er det altså ikke mere, for nu er det, der før foregik på samme tid i forenden og bagenden, blevet to nye ting. Tidspunkter er altså blevet relative, triumferer Holger Bech Nielsen og når tilbage til tiden, der går hurtigere, når man bliver ældre:

”Tiden snyder os jo nok. Men lidt af effekten går væk: Når vi bliver ældre, glemmer vi jo også mere”. Det er måske derfor, tiden nok går hurtigere, når vi bliver ældre – men når vi bliver gamle, går den langsomt igen.

- og hvad skal vi så mene om det?

Martinus’ forklaring er vist velkendt for de fleste, men skal ikke desto mindre lige serveres her af hensyn til evt. nytilkomne eller andre, der ikke kender den:

For en dreng på otte år vil året til han fylder ni udgøre $\frac{1}{8}$ af hans livserfaring, medens det for hans bedste- eller oldefar, der i samme periode opnår en alder på 81 – kun er $\frac{1}{80}$ af hans livserfaring. Og som bekendt er $\frac{1}{8}$ mere end $\frac{1}{80}$ – ja, faktisk 10 gange så meget. – Et rent matematisk bevis på et subjektivt begreb.

Læserne kan sikkert supplere med flere af den slags subjektive oplevelser af tidens relativitet.

Men når vi nu er i gang med lidt nytårsleg, så lad os tage en mere:

Forestil dig en øde ø - ja, endnu mere end det: en ø uden høreorganer af nogen art – altså hverken menneske- eller dyrerør! Pludselig vælter et stort træ på denne øreløse ø. Spørgsmål: Lyder der et brag? – God fornøjelse med hjerneakrobatikken.

Den hellige Birgitta

v/Ruth Olsen

Jeg mødte engang en kvinde, som fortalte, hvordan hun i sin åndelige søgen havde fået den idé at ville gå i kloster. Hun fandt et nonnekloster i Sverige og lod sig indskrive. Efter en tid fik hun udleveret en pisk og besked om, at der på stedet brugte man renselse ved selvpiskning. Hun var lamslået og lod sig hurtigt udskrive igen. Hun havde godt nok hørt om, at man i middelalderen brugte den slags i visse sekter, men i vor tid forekom det helt absurd.

Da jeg faldt over en bog om den hellige Birgitta af Vadstena og det kloster, der var oprettet i hendes navn, blev jeg nysgerrig og ville finde ud af, om det kunne have været det kloster, det drejede sig om. Det tror jeg dog ikke, det var, men da jeg var begyndt at læse om denne Birgitta, fandt jeg hende så interessant, at jeg fik lyst til at fortælle lidt om hende her. Klosteret i Vadstena er jo nu igen blevet pilgrimsmål, og der findes birgittinerklostre i hele verden, også i Danmark (Maribo og Mariager).

Birgitta var meget usædvanlig for sin tid (1303-1373). Hun stod modigt frem og kritiserede europæiske konger og kirkens ledende mænd, også paven, for deres ukristelige liv og politik. En del af hendes mod skyldtes nok, at hun var født i en rig overklasse og havde sin gang hos

den svenske konge, men også at det var budskaber, hun fik i visioner fra “allerhøjeste”sted, nemlig fra Jesus og Maria. Allerede som barn havde hun drømme og syner, hvori Jesus og Maria optrådte.

Birgitta var kun 11 år, da hendes mor døde, og uanset hvad hun selv ønskede, bestemte hendes far, at hun allerede som 13-årig blev gift med en, han udpegede. Som 17-årig fik hun sit første barn, derefter fik hun syv børn mere, det sidste som 35-årig. I disse år som velhavende borgfrue udøvede hun megen velgørende socialt arbejde, besøgte de syge og fattige med gaver og lever i det hele et fromt liv. For hende betød et kristent liv at vise det i gerning.

Da Birgitta er 41 år dør ægtemanden. Det bliver et vendepunkt i hendes liv. Hendes ældste søn overtager gården, og hun er nu fri til for alvor at blive det, hun i visioner er blevet pålagt, nemlig at være “Guds talerør”. Kort efter ægtemandens død oplever hun Jesus i en vision sige: “Du skal være min brud og mit talerør. Du skal høre og se åndelige ting, og min ånd skal forblive i dig indtil døden”.

Som født i overklassen har hun lært at læse og skrive, således at hun kan skrive sine visioner ned, eller hun får sin skriftefader til at gøre det, og også få dem oversat til

latin. Hun bruger jo mange af disse budskaber i breve til de forskellige af Europas daværende magthavere. Sammen med sin ægtemand havde hun været på pilgrimsrejse til Santiago de Compostella i Spanien og set, hvordan kirken overalt var i moralsk forfald. Paven levede i "syndigt vellevned" i Avignon og folkeslag lå i indbyrdes krig. Der var nok at tage fat på som "Guds talerør".

Hun ønskede at oprette en klosterorden og fik et klosterreglement i en åbenbaring. Der skulle både være praktisk og teoretisk arbejde, for hun fandt det vigtigt at give kvinder viden og uddannelse. Det var også vigtigt på den måde at få kristendommen mere udbredt, for på den tid havde den endnu ikke slået rod i almenheden i de nordiske lande. Klostre spillede dengang en ikke uvæsentlig social rolle i lokalsamfundet.

Men dengang skulle en klosterorden godkendes af Paven, og da hun i flere henvendelser havde bebrejdet ham hans umoralske liv og at han ikke boede i Rom, fik hun ikke nogen godkendelse. F.eks. sendte hun ham en af sine visioner, hvori Jesus bl.a. siger: "Da du i hovmod gjorde, hvad du ville, og ikke det, du burde, nærmer den tid sig, hvor jeg vil stille dig til regnskab. Uværdigt steg du op til den højeste værdighed, men du har tilsidesat din pligt og opgave. Gerrighed og ærelyst har taget til i kirken i din tid, du kunne have reformeret og forbedret mange ting, som du, sanselige livsnyder, ikke ville. Stå derfor op, inden din sidste time slår, og gør det godt, som du har forsømt, mens der endnu er tid."

I en alder af 46 år slår Birgitta sig ned i Rom, og selv om hun stadig er en formuende dame lever hun meget asketisk, mens hun er gavmild overfor de fattige. Rom var på den tid i en ynkelig forfatning. Pesten havde hærget, kriminaliteten og volden florerede. Alle de rige - og hertil hørte de fleste af kirkens "tjenere" som havde raget afladspenge til sig - var flygtet ud til herskabelige huse på landet. Det åndelige forfald var udbredt, også blandt munkene, især hos de ledende personer. Der var nok at tage fat på for Birgitta.

I denne tid får hun mange åbenbaringer om, hvad der skal gøres. Der skal revses og retledes. Det blev hun ikke populær på hos alle, men det er jo til at bære, når man ved, man har fået opgaven fra "højeste sted". Hun blev faktisk en kendt og respekteret person i Rom, for de fleste betvivlede åbenbart ikke hendes kontakt til de

højere magter. De så jo også, hvordan nogle af hendes forudsigelser gik i opfyldelse. Mange søgte hende for at få råd og støtte.

Det undrer mig lidt, hvor mange konkrete detaljer, hun får vejledninger om i åbenbaringer fra Jesus og Maria. Iøvrigt mødte hun også Frans af Assisi i en åbenbaring

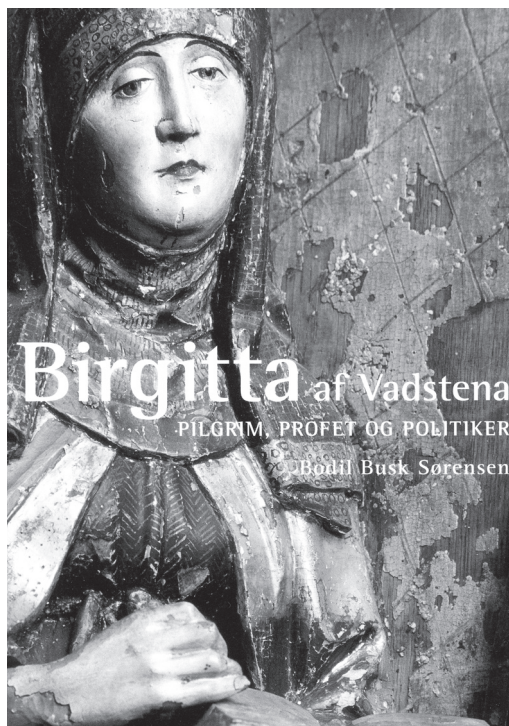
(med en prædiken om ydmyghed), og sammen med datteren Katarina, der var kommet til Rom, drog hun på pilgrimsfærd til Assisi. Det var ikke ufarligt at færdes på vejene i den tids Italien, og på vejen oplevede de da også et røverisk overfald, som de dog mirakuløst blev reddet fra. Lyden af råb og våbenraslen skræmte røverne bort, men ingen opdagede hvor lyden kom fra. Hun var uden tvivl under særlig beskyttelse af forsynet.

Birgitta vedblev at interessere sig for de politiske forhold hjemme i Sverige. Hun skrev således til den svenske konge Magnus og bebrejdede ham, at han "bedrev utugt med en mand". Hun brød sig heller ikke om, at han for at få hjælp fra den danske kong Valdemar havde ladet

sin søn Håkon blive forlovet med Valdemars 7-årige datter Margrethe og gift med hende som 10-årig.

I 1372 drog Birgitta på pilgrimsrejse til Jerusalem og Betlehem, og da hun i foråret 1373 er tilbage i Rom er hun træt og syg og dør senere på året, 70 år gammel. Hendes legeme føres til Vadstena og bisættes der, hvor den svenske konge havde påbegyndt opførelsen af det kloster, Birgitta havde ønsket. Efter hendes død bliver hendes klosterreglement omsider også godkendt, da der er kommet en ny pave. Datteren Katarina bliver klosterets første leder.

At Birgitta blev inkarneret med en særlig opgave er der ingen tvivl om. Kristendommen var ved at løbe helt af sporet, også på dets mest centrale sted, Rom. Noget måtte gøres, kan jeg forestille mig, man har tænkt "på højeste sted", og så har man set sig om efter en sjæl, der havde styrke og kløgt nok til at klare noget af opgaven. For der har jo også været andre, man i tidens løb har inspireret til rette lidt op på forholdene. F. eks. en Frans af Assisi, skønt jeg mener, Birgitta i sin tid gjorde "en større forskel" end han, der blev nok så berømt. Hendes budskaber til verden var måske ikke så dybsindige - de handlede mest om at yde kærlighed og barmhjertighed - men det var, hvad der var brug for på hendes tid. Og det er der jo stadig, mildest talt!

KORT

Ruth Olsen

FOR TAL

Den nye planet

En "ny" planet blev fundet i 2006, længere ude men større end Pluto, som derefter ikke regnes for planet længere. Men hvorfor har man ikke opdaget den før, den har dog været der hele tiden? Astrologer siger, at en planet først opdages, når menneskene, kollektivt set, er klar til dens energi og indflydelse. Hvad er så denne planets energi?

Planetens opdager, Michael Brown fra California Institute, døbte den straks "Eris", fordi han bare fandt navnet oplagt, og det blev så senere vedtaget. Men Eris står i den græske mytologi for noget negativt og destruktivt, hun er stridens gudinde og desuden søster til krigsguden Mars. Havde vi ikke mere brug for en fredsskabende energi i denne tid?

Men måske skal der netop strid til for at få rensset Jorden for gamle konflikter, før vi kan gå ind i "den nye tid". Jorden skal jo nu gennemleve "de sidste tider", hvor alt det mørke skal op til overfladen og udleveres. Planeten Eris har iøvrigt en måne, som fik navnet "Dysnomia", som i mytologien var Eris' datter, kendt som lovløshedens gudinde.

Det ligner et veltænkt "sammentræf", nu hvor alt tyder på, det er den slags energier, menneskene kommer til "at slås med" i de kommende år. For hvis "fårene skal skilles fra bukkene", kommer processen nok ikke til at gå stille af.

Astrologen Claus Houlberg har en lidt anden tolkning af den nye planet og dens navn. Han mener, den er et tegn på, at vi nu går ind i en tid, hvor kvinderne tager over i lederstillingerne, og hvor det feminine får mere og mere indflydelse i verden. Det behøver dog ikke straks ændre så meget, for ifølge Martinus vil kvindernes udvikling af deres maskuline pol i begyndelsen få dem til at overdrive deres maskuline sider. Vi får se.

Film om de gamle mayaer

Den amerikanske skuespiller Mel Gibson har lavet en film om de gamle mayaindianere, fuld af vold og blodige scener. I TV-udsendelsen "Smagsdommerne" betegnede Lars Lilholt filmen som "en historisk uvederhæftig splatterfilm", og begrundede det med, at en kultur, hvor man sagde undskyld til dyrene, før man dræbte dem, kunne ikke være så bestialsk, som filmen påstod. Mayaindianernes efterkommere har da også protesteret og kaldt filmen racistisk.

Det er almindeligt at tro, at fortidens mennesker var meget mere grusomme end nutidens. Men ifølge Martinus kom den egentlige "djevlementalitet" først for alvor ind i billedet med intelligensens udvikling. Så længe man stadig havde en del instinkt i behold, dvs lavpsykiske evner, havde man en større forståelse for naturens levende og guddommelige eenhed og vidste, at mennesket havde en evig sjæl. Kendskabet til, at de afdødes ånder stadig levede blandt dem, satte grænser for, hvad man turde. De menneskeofringer, der fandt sted, har uden tvivl oftest været med offerets samtykke.

Dette har en Mel Gibson ikke haft indsigt i, men han burde dog vide, at det var de hvide europæere, der kom med grusomhederne sammen med kristendommen. Spirituelt set ved vi nu, det var meningen. Også de indfødtes kulturer skal forvandles og folkene have deres lidelseserfaringer, for at nå derhen i udviklingen, hvor vi alle skal hen. Ligesom Afrika i dag har en AIDS-epidemi, har Europa haft sine pest-epidemier. Forskellen er dog, at det i dag kan give anledning til, at andre mere velstillede folk kan øve sig i næstekærlighed.

Gamle skikkes holdbarhed

Palle Lauring var af mange en afholdt historiker, fordi han forstod at fortælle levende og engageret om fortiden. Ingen betvivlede hans viden - indtil han skrev en bog, der hed "Danmarks håb og horn" (Gyldendal 1954). Efter da var han ikke velanset blandt de "seriøse" historikere. I den bog forsøgte han at påvise, hvordan man længe efter kristendommens formelle indførelse stadig levede efter de gamle skikke om kongers offerdød. F.eks. påviser han med mange sandsynlighedsbeviser, hvordan "mordet på kongen i Finderup lade" ikke var et mord, men en aftalt ofring. Først i 1600-tallet ebbede disse skikke og den tankegang, der lå bag, ud - ifølge Lauring.

Baggrunden for denne tankegang var, at et samfunds liv og velfærd afhang af kongens - dvs "førerhannens", kraft og styrke. En rest fra visse flokke i dyreriget? Hvert 7. år mente man, at kongens kraft var på lavpunktet, og det gjorde ikke bare ham men hele samfundet sårbart på det tidspunkt. Derfor måtte kraften genvindes, enten ved at han ofrede sig (led offerdøden) og overlod pladsen til en yngre og stærkere, eller ved at en anden, en stedfortræder, gav sit liv og overførte sin styrke til den siddende hersker. Det med at "ofre sig for at redde de andre" genkender vi fra ideen om, at

Levis tegning af en hornet gud, der er tvekønnet.

Jesus gav sit liv for "at frelse menneskene fra deres synder"!

At skikken er et levn fra dyreriget, ses måske også af, at "førerhannen" klædte sig ud med horn ved de hellige ceremonier i den gamle hedenske tro. Hornene var symbol på kraft/magt. Derfor havde vikingerne horn på deres hjelme. Man drak mjød af horn, ikke fordi man ikke havde andet, men fordi der var særlig kraft i horn, hellig kraft (apropos guldhornene!).

Når man drog til Horngudens dans i skoven, tog man "bukkeskindsstøvl" på, fortæller folkeviserne. Der var særlige hellige steder, f.eks. skovene ved Hjortespring. Mange havde springende hjorte i deres våbenskjold, for de symboliserede guddommelig hornkraft.

Jeg tror gerne, at menneskenes traditionsbundne forestillinger lever længe efter, de har mistet deres logiske grundlag. De gamle regler overholdes af ærefrygt - man tør ikke andet. Tænk blot hvor meget nogle gamle primitive forestillinger og traditioner har fordrejet de religiøse fornyeres budskaber. Det gælder indenfor Islam såvel som i kristendommen. Sidst i pavens kamp mod ændringer i parforholds-reglerne.

Iøvrigt er skikken med kirkeklokkerne ringen solen op og ned et levn fra soldyrkelsens tid! Man hilser solen godmorgen og godnat!

Har danskere tilbedt Sirius?

Nogle af læserne har nok hørt om den vestafrikanske stamme, Dogonfolket i Mali, som ikke blot tilbeder stjernen Sirius, men især dens lille ledsager Sirius B, som dogonerne kalder Po-tolo. Det har de gjort i århundreder, skønt den ikke kan ses med det blotte øje. Vestlige videnskabsfolk opdagede den først i 1862, da de havde fået teleskoper til det. Det er et mysterie, hvor dogonerne kendte den fra.

Sirius har faktisk på et tidspunkt været tilbedt over hele kloden, ser det ud til. Nogle gætter på, det kunne være fordi de højereudviklede væsner, der i fortiden inkarnerede her på jorden for at vejlede jordmenneskene, kom fra de kanter og har fortalt om en "paradis-klode" i Sirius-systemet. Også i Danmark har Sirius engang haft særlig betydning. En arabisk købmand Al-Tartushi skrev i sin rejsebog år 975, "at beboerne i Hedeby (i Sønderjylland) tilbeder stjernen Sirius, bortset fra nogle få kristne".

Laumann Jørgensen har i sin bog "Stjerner, sten og stænger" (Hernov 1994) om arkæo-astronomi påvist, hvordan der i Danmark (ja hele Norden) har været utallige stenanlæg a la Stonehenge i miniformat, hvorved man kunne måle nøjagtigt, hvornår det var midsommer, forårsjævndøgn osv. Disse anlæg vuderes at være fra før vor tidsregning.

Stenanlæggenes sigtelinier viser, at man ud over solen også markerede Sirius' (også kaldet Morgenstjernen) bevægelser. Disse anlæg var placeret i de store skove, f.eks. fandtes der et særligt anlæg i Hareskoven. Navnet Hareskov kommer ikke af hare men af det gamle nordiske ord "hargh", der

betyder "stendyngehellighed". Det var her man "blotede", dansede og drak "drikoffer". Det skulle foregå på ganske bestemte tidspunkter på året for at de hellige kultiske ritualer kunne få den tilsigtede virkning. Derfor var det vigtigt at have helt tjek på de hellige dage, midsommer, midvinter osv. Nogle har ment, man brugte disse anlæg til at regne ud, hvornår man skulle så, høste osv. Men sådan noget kan enhver landbruger finde ud af uden at have rede på datoer.

Russell om universets energi

Videnskaben siger, der findes flere slags kræfter i universet. Det er ikke rigtigt. Der findes kun een slags kraft og det er den, der skaber kompression. Hvis du ønsker at komme luft i dit dæk, presser du med en kraft i een retning, udefra og ind. Jo mere du presser i den retning, jo større tryk dvs spænding bliver der inde i dækket i forhold til spændingen udenfor det. Det er sådan Gud skaber alt stof, altså skaber spænding ved en bevægelse indad, ved kompression.

Når kompressionen når et vist niveau, vender den automatisk tilbage til ligevægt, uden nogen anden form for kraft eller indgriben. Også luften i dit dæk ville søge at undslippe, hvis det kunne, for at søge tilbage til ligevægt. Alle bevægelser i universet skyldes forskellige former for uligevægt. Alt stof i universet skyldes bevægelser, dvs uligevægt, dvs spænding.

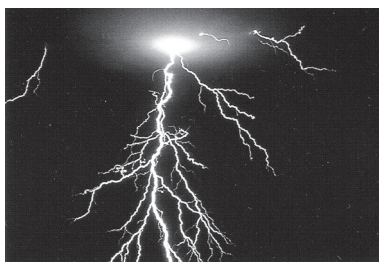
Også en elastik, der udstrækkes, vil søge tilbage, når du slipper den. Det kræver kraft at udstrække den - nemlig den du med din bevidsthed beslutter at bruge - men bevægelsen tilbage kræver ingen kraft. Der findes i universet to slags bevægelser men kun een kraft. Dette er den logiske forklaring på det problem, Einstein ikke kunne løse - nemlig hvordan stof dannes ud af "det tomme rum" og vender tilbage til det.

Fra Martinus ved vi, at selv et atom er et levende væsen med et Jeg (X1), der ønsker at manifestere sig fysisk og derfor med sin bevidsthed (X2) skaber den indadspiralerende bevægelse, der kommer til syne for os som stof. Et atom slipper dog - efter vor målestok - hurtigt "taget" på sin kompression og begynder også at spiralerer udad, dvs begynder at dematerialisere. Det er den udadgående spiral, videnskaben kalder "elektroner", siger Russell.

Stoffets komprimerede spænding, som når den er høj nok skaber varme, kan udløses langsomt eller hurtigt. Luften i dit foromtalt dæk kan sive langsomt ud eller, hvis dækket revner, eksplodere med et brag. Luften var så at sige "fængslet" af dækket. Solens stof er "fængslet" af rummets kulde, og det undslipper ikke altid lige stilfærdigt. Det er en kunstig udløsning af stoffets spænding, der sker i et atomkraftværk, dvs en eksplosion i stedet for naturens normalt langsomme metode.

Er lyn et tiltagende fænomen?

Her i Norden bekymrer vi os ikke så meget om fænomenet lyn, for vi har ikke så mange af dem. Men andre steder på kloden er det ved at blive et problem, f.eks. i USA, hvorfor der forskes en del her for at finde årsager og løsninger. Der foregår faktisk ca. 8 millioner lynnedslag på kloden hver dag, hvortil kommer mange flere, der forbliver i atmosfæren. Man mener antallet er øget betragteligt i de senere år.

Et lyn har enorm elektrisk energi. Man har målt helt op til 80.000 var-

megrader i lyn og set, hvordan det kan smelte sand til glas der, hvor det slår ned. Men hvad er lyn kosmisk set? Videnskaben mener, de skyldes varm luft, der stiger op og møder ispartikler i atmosfæren. Ifølge Martinus kan varme, dvs tyngdeenergi, i sit møde med kulde, dvs følelsesenergi, føre til eksplosioner, hvis energierne ikke er under kontrol af et Jeg, der sørger for en mere afbalanceret udløsning.

Martinus siger, elektricitet er Jordklodens livskraft og at al bevægelse er livsytringer. Er lyn således Jordens "raserianfald"? Hvad mon den i så fald vil fortælle os med disse anfald? Den synes ikke at have sin tyngdeenergi under kontrol. Betyder det, at der er noget, den er vældig irriteret over? Men det sprog forstår klimaforskerne jo ikke!

Forskerne har fundet ud af, at det især er over storbyerne, de mange lyn opstår, og går ud fra, at det skyldes den øgede varme, der udgår fra byerne. Man har opgjort, at lige netop i år passerer antallet af byboere antallet af landboere globalt set, dvs i USA bor 80% af befolkningen i byer, i Europa er det 73%, mens det f.eks. i Afrika er ca. 20%. Men der er vist ikke færre lynnedslag i Afrika, tror jeg.

Man har også fundet ud af, at i de områder, hvor lyn slår ned, synes jordbundens frugtbarhed at være øget. Derfor overvejes den mulighed, at lyn-udladningerne har en dybere meningsfuld funktion, som man blot endnu ikke kan finde ud af. En balance-skabende funktion? Ifølge meget gammel folketro var man engang af den overbevisning, at lyn og torden "gødede jorden"!

Vort hjerne-redskab

Der fokuseres for tiden i forskningen meget på hjernen, for så længe man ikke ved, den blot er en "transformerstation", en formidler af elektriske impulser fra vore finstofflige usynlige legemer, er den et stort mysterium.

Når man før i tiden diskuterede med nogen, der troede, at f.eks. hukommelsen sad i hjernens kemiske stoffer, og spurgte, hvordan vi så kunne huske barndomsoplevelser, eftersom stoffet i hjernen siden da var udskiftet indtil flere gange, fik man det svar, at nok udskiftedes kroppens andre celler men ikke dem i hjernen.

Nu ved man, at også hjernens celler udskiftes omend ikke så hurtigt. Man ved også, at en normal hjerne hele livet producerer nye celler og at der modnes flere jo mere hjernen stimuleres, både ved fysisk aktivitet og ved udfordring med nye opgaver. Hvordan kan man så blive ved med at tro, bevidstheden sidder i hjernen? Måske fordi en defekt hjerne forringet bevidstheden? Men heller ikke et defekt radio- eller TV-apparat kan jo formidle signalerne rigtigt!

For øjeblikket (medio februar) er medierne fyldt med historier om, hvor dårligt de psykisk handicappede behandles i Danmark, bl.a. fordi de har dårligt uddannet og lavtlønnet omsorgspersonale. Tænk hvis man var klar over, at det kun er de handicappedes redskab, hjernen, der er defekt, ikke deres bevidsthed. Ja måske er personalet i virkeligheden mere mentalt underudviklede end de personer, de er sat til at tage vare på?

Et defekt hjerne-redskab opstår ifølge Martinus, fordi en person i sit tidligere liv har forringet sine talentkerner for opbygning af en normal organisme, f.eks. gennem et større stofmisbrug. De får så en inkarnation, hvor de kan genoprette skaden, siger Martinus.

Fordi de så i deres hjælpeløshed ikke kan gøre så megen skade på sig selv og andre eller komme ud i misbrug igen? Men hvad så med al den medicin, man fylder i de psykisk handicappede? Det er dog også stofmisbrug.

Vi må se frem til den dag, hvor det er almenviden, hvordan verden i

virkeligheden er "skruet sammen" og næstekærligheden har fået en større udbredelse.

Hellig krig

En, der kender den engelske premierminister Toni Blair vældig godt, fortalte i en radioudsendelse, hvilket slags menneske Blair i grunden er. Vi fik at vide, at han er et meget religiøst troende menneske, som er overbevist om, at han har fået en vigtig opgave med at gøre verden bedre. Han mener altså, han har en mission i kampen mellem godt og ondt.

Derfor går han så godt i spænd med USAs præsident Bush, for de ligner hinanden. De er på korstog. De vil udbrede den vestlige verdens liberalistiske "velsignelser", om det så skal være med militære midler. Målet hel- liger midlet, synes de at mene. Og når man først, omend måske ubevidst, har accepteret denne tese, er vejen banet for alle mulige overtrædelser af FNs menneskerettigheder. Begrundet med at det jo er "nødvendigt".

Man ofrer nogle mennesker, bl.a. nogle soldater, for en politisk ide, eller for at sikre det man tror giver tryghed. Så hvori adskiller det sig fra tidligere tiders menneskeofring? Men soldaterne - har de ikke frivilligt påtaget sig rollen? Faktisk har de vestlige lande nu svært ved at rekruttere soldater til "ofringen". I

England overtaler man nu de unge helt ned til 16-års alderen. Med gaver, penge og manipulerende reklamer går man bevidst efter de fattige kvarterer, hvor der er stor arbejdsløshed. Ja, man går ind på skolerne med de fristende tilbud, især i USA.

Men vi ved, udviklingen går mod voksende afsky for krig, så selv om de får nogle unge, der endnu ikke er færdige med at repetere tidligere liv, overtalt, vil den tid snart komme, hvor politikerne måske vil i krig men ikke kan få nogen til at lægge liv og helbred til. I Danmark går de uddannede militærfolk nu over i civile jobs hurtigere, end det er muligt at erstatte dem.

En passioneret pilgrim

Dette er titlen på en biografi om Annie Besant, en af teosofiens store pionerer, skrevet af Gertrude Williams i 1931, altså et par år før Besants død. Ud over beskrivelsen af et fantastisk omskifteligt langt liv, en utrolig ildhu og arbejdsindsats, lægger den ikke skjul på nogle mere uheldige sider ved den tidlige teosofiske organisation og dens centrale personer.

Bogen viser, hvordan Besant i sin magtfuldkomne adfærd, førte organisationen ud i noget, som stifteren Blavatsky netop havde advaret imod, f.eks. i pompøse religiøse ceremonier og et centraliseret magthierarki. På grund af hendes store beundring for medarbejderen Leadbeater, holdt hun hånden over ham de gange, han blev anklaget for pædofili og måtte gå i eksil, bl.a. i Australien, for ikke at blive dømt ved en engelsk eller indisk domstol.

Som formand for organisationen blev hun konfronteret med medlemmernes bekymringer over den moralske tilstand i foretagetnet, men fejede dem af bordet med en udtalelse om, at teosofien ikke havde nogen moral. Og så smed hun ellers de medlemmer ud af organisationen, som kom med al

for megen kritik. Dette ifølge denne bog, som iøvrigt ikke fremstår som almindelig sladderjournalistik.

Besant havde svært ved at erkende egne fejltagelser, f.eks. var hele sagen om Krishnamurti problematisk fra begyndelsen. Hans forældre anklagede hende for at have bortført ham og forsøgte forgæves at få ham tilbage via en engelsk domstol.

Alt dette kunne være ligegyldigt, for det forringer jo ikke de værker, Besant og Leadbeater efterlod sig. Det væsentlige ved historien er - for mig at se - at den påmindelse om, hvad der kan ske når ufuldkomne mennesker skal føre en sag videre efter stifterens bortgang. Den er en påmindelse om, at muligheden for at tage fejl stadig er det vilkår, vi må leve med og erkende.

Nyt spirituelt magasin

Bladet "Nyt aspekt" har åbenbart ikke ment, der var spirituelle tidsskrifter nok på det danske marked og har i februar udsendt bladet "Clairvoyance", i lækker design og layout. 4 numre årligt for 238 kr.

Det første nummer har mange gode artikler, bl.a. en om den serbiske seer Mitar Tarabich og de profetier, han fremsatte inden 2.verdenskrig. En profeti om det, der tydeligvis kan

opfattes som Martinus' komme, blev beskrevet i bladet Kosmos 7/1990 og i Impuls 1/2006.

Bladet handler jo om clairvoyance, så vi får da også et bud på udviklingen i februar og marts. Men det er dog meget lidt konkret - bortset fra at Paris skulle blive udsat for voldsom blokade og hærværk. Der er også et bud af astrologen Adrian Duncan. Den er lidt mere konkret. Politisk uro i Danmark pga pludselige udenrigspolitiske begivenheder. Problemer i regeringspartierne, der får nogle til at bryde samarbejdet. Olieproblemer for USA og forværring i Irak, stramning af renten og en vis kaos på aktiemarkedet. Det bliver dog bedre senere på året. Vi får se.

Bladet har mange annoncer, ellers kunne det vel heller ikke løbe rundt.

Positive tegn i tiden

Selv landsbrugsrådets formand Gemmeke opfordrer nu danske landmænd til at omlægge til økologisk landbrug. Det gør han jo nok ikke af omsorg for befolkningens sundhed, men fordi der er penge i det. Det viser, at forbrugerne generelt er blevet mere kvalitetsbevidste, også på eksportmarkederne.

Der findes faktisk nu en del våben, som sætter modparten ud af spillet uden at slå ham ihjel. Eksempler ud

over peberspray er skum-pistol, der blænder uden at skade, et klæbende net der kan kastes ned over de aggressive og totalt passivisere dem. En gele-"skyder", der gør underlaget så superglat, at angriberen helt mister kontrol over sine kropsbevægelser. Der er ingen grænser for fantasien, når først man er begyndt at tænke i den retning. Så det må man håbe, mange vil gøre.

Så nu behøver politiet ikke mere skyde og dræbe indbrudstyve, som vi før har set.

De forsamlede arabiske muslimske organisationer har udsendt en fatwa mod omskæring af piger. (8000 piger omskæres hver dag i verden) Så må vi håbe, man rundt om tager den alvorlig.

En mand i Bangladesh, Yunus, har fået en Nobelpris for det system, han satte i gang med de såkaldte "mikrolån", som faktisk kun er for kvinder. Nu har det bredt sig til utallige andre lande og givet nyt håb for u-landenes fattige folk. Fordi lånene ikke er så store, og man ikke skal stille nogen sikkerhed, kan alle være med. De har vist, at kvinderne virkelig er opsat på selv at kæmpe sig ud af fattigdommen.

Jeg hørte, at Liberia er gået over til kun at bruge kvindelige soldater. De er bedre, for de løser problemerne i stedet for at skyde folk.

På radioens P1 sagde en professor Nyborg (28/1), at der er lavet en undersøgelse, der viser statistisk, at ateister har en højere intelligens end religiøst troende. Kan det undre Martinus-læsere?

Stor Martinus udstilling

- talenter og sponsorer søges!

For at få udstillingen "Martinus og hans åndsvidenskabelige livsværk Det Tredie Testamente" i Sindal fra maj til august til at fremstå så informativ og professionel som overholdet muligt, søger vi efter følgende kompetencer:

Tysk oversætter

"Den røde tråd i Martinus værk Det Tredie Testamente" – en A5 folder på 28 sider (ikke speciel teksttung) skal oversættes til tysk.

Pengesponsorer

Vi søger pengesponsorer til at finansiere tryk af bl.a. A5-folderen "Den røde tråd i Martinus værk Det Tredie Testamente" på 28 sider på dansk, engelsk og tysk. Ydermere skal symbolkataloget på 44 sider på dansk og engelsk genoptrykkes.

Tekstforfatter

Vi har løbende brug for at få forfattet tekster til bl.a. Sindal udstillingens nye website samt til pressemeddelelser, annoncer o.lign.

Webprogrammør

Et website, der udelukkende handler om Sindal udstillingen, er på tegnebrættet. Vi har brug for hjælp med selve programmeringen samt til løbende opdateringer under udstillingsperioden.

Vognmand

Vi har brug for en vognmand til at transportere udstillingsmaterialet fra Københavnsområdet til Nordjylland i uge 17 og retur igen i uge 36.

Martinus sekundær litteratur

Martinus sekundær litteratur skal naturligvis også udstilles. Er du sekundær litteraturforfatter og ønsker at donere et eksemplar af dit værk så send det til følgende adresse: Shop Team, Vestre Gade 6A, 2605 Brøndby.

Ring til Jan Langekær på 20 15 78 11 og hør nærmere, hvis du har overskud på din talent- eller pengekonto.

Sindal udstillingen er et 100% non-profit projekt, der udelukkende bliver til via sponsorater og frivillig arbejdskraft.

Bestyrerparret Marianne og Aksel foran Martinus' barndomshjem i Sindal.

MØDER - FOREDRAG - KURSER - STUDIEGRUPPER - UNDERVISNING

ESBJERG

Mandag 26/3 **Spis og drik for livet!** v/Hanne Myrfeld
Mødet er kl.19 i Hovedbiblioteket, lokale 4
Tilmelding til AOF på tlf. 7020 2377 (Arr: Heddi Støyer tlf.7513 9863)

HERNING

29/3 **Hvordan vil menneskehedens fremtid komme til at forme sig?** v/Lars Gyde
Mødet er torsdag kl. 19.30 i "Kulturellen", 1.sal lok.04-01, Nørregade 7
Arr: Martin S Jepsen tlf. 9716 8230

KLINT

Lørdag 31/3 kl.14.30 **Humanisering af økonomi og samfund** v/Eigil Kristensen
Lørdag 21/4 kl 14.30 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Lørdag 19/5 kl 14.30 **Martinus, Darwin og Intelligent Design** v/Ole Therkelsen
Weekendkursus 16/3-18/3 **Reinkarnation, skæbne og livsmysteriets løsning** v/Eigil Kristensen, Mary McGovern og Lene Jeppesen
Weekendkursus 13/4-15/4 **Forsynet, Guddommen - mødet med Gud** v/Ingolf Plesner og Søren Olsen
Weekendkursus 4/5-6/5 **At lytte til kroppens signaler** v/Hanne Myrfeld og Lene Jeppesen
Weekendkursus 25/5-27/5 **Menneskene, englene og verdenssituationen** v/Søren Grind og Solveig Langkilde
Ugekursus 6/5-12/5 **Maskulint, feminint og menneskeligt** v/Lene Jeppesen
Ugekursus 6/5-12/5 **Kosmische Chemie - gedankenklimas** v/Ole Therkelsen og Liesel Lind (nyt!!)
Ugekursus 13/5-19/5 **Livskraft og positiv tænkning** v/Ole Therkelsen
2-ugerskursus 6/5-19/5 **Studier i Livets Bog 3,del 1** v/Eigil Kristensen

Sommerkurser:

1.uge 30/6-6/7 **Tankens magt**
2.uge 7/7-13/7 **Den frie åndsforsker**
3.uge 14/7-20/7 **Kend dig selv**
4.uge 21/7-27/7 **Vejen til fred**
5.uge 28/7-3/8 **Alt er bevidsthed**
6.uge 4/8-10/8 **Evolutionens kærlige hensigt**
Få kursusprogram med nærmere oplysninger tilsendt: Martinus Institut tlf. 3834 6280
Martinus Center, Klintvej 69. Tlf. 5930 6280 evt. 2021 2768

KULLERUP -kurser se www.kullerup.dk eller ring 6531 5431
Martinusgruppe hveranden fredag og hveranden onsdag kl. 19-21.30

KØBENHAVN

24/3 kl 15 **Getsemane Have** v/Lene Jeppesen
Derudover er der studiegrupper og seminarer, hør nærmere: Martinus Institut, Mariendalsvej 94, Kbh F tlf. 3834 6280

KØGE

20/3 **Kost og livskraft!** v/John Klemens Nielsen
27/3 **Martinus, Darwin og Intelligent Design** v/Ole Therkelsen
Begge møder tirsdage kl. 19, Teaterbygningen
Tilmelding FOF, Brogade 19, tlf. 5665 5322

RANDERS

Tirsdag 27/3 **Spis og drik for livet!** v/Hanne Myrfeld
Tirsdag 1/5 **Hvordan vil menneskehedens fremtid komme til at forme sig?** v/Lars Gyde
Møderne er kl.19.30 i AOF kantinen, Store Voldgade 10
Arr: Lottie Linnea Thunberg tlf. 8647 4603

SILKEBORG

Onsdag 21/3 **Hvordan vil menneskehedens fremtid komme til at forme sig?** v/Lars Gyde
Mødet er kl.19.30 i Medborgerhuset, Søvej 3.
Arr: Vibeke Rughave tlf. 8682 8270

THISTED

25/3 **Hvordan vil menneskehedens fremtid komme til at forme sig?** v/Lars Gyde
Mødet er søndag kl. 15 i Plantagehuset, Plantagevej 18
Arr: Birgit Thorndal tlf. 9798 5384

VEJLE

Tirsdag 27/3 **Indsigt i Livets Mysterium!** v/Ingolf Plesner
Mødet er kl. 19.30 i Kulturhuset Bygningen, Ved Anlægget 14
Arr: Inge S Spicker tlf. 7555 2194

VIBORG

Torsdag 29/3 **Spis og drik for livet!** v/Hanne Myrfeld
Mødet er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Vesterbrogade 13
Arr: Dagmar Dalsgaard tlf. 8661 2923

ÅLBORG

21/3 **Spis og drik for livet!** v/Hanne Myrfeld
Mødet er onsdage kl. 19.30 på Vejgaard Bibliotek, Hadsundvej 35.
Arr: Karsten Jensen og Hannelise Lundholm tlf. 9818 8090

ÅRHUS

19/3 **Spis og drik for livet!** v/Hanne Myrfeld
16/4 **Livets direkte tale** v/Sébastien Vesterlund
Alle møder er mandage kl. 19.30 i Studenternes Hus, mødesal 2, Ndr.Ringgade 3, bygn.1420
Arr: Grethe Bergstrøm tlf. 8672 5546

ORD TIL EFTERTANKE

LÆNGSLEN OG JAGTEN EFTER HELHEDEN KALDES KÆRLIGHED. (PLATON)

ØJET VILLE IKKE VÆRE I STAND TIL AT SE SOLEN, HVIS IKKE DET PÅ EN VIS MÅDE SELV VAR EN SOL. (PLOTIN)

HVOR TROEN KAN UNDERBYGGES OG BLIVE TIL VIDEN, ER DER IKKE LÆNGERE TALE OM EN RELIGION. (KAI SØRLANDER)

VERDEN SKAL IKKE BRINGES I ORDEN. VERDEN ER INDBEGREBET AF ORDEN. DET ER OS, DER SKAL BRINGE OS I HARMONI MED DENNE ORDEN. (HENRY MILLER)

GUDSDYRKELSEN BESTÅR IKKE I BØNNER OG I YDRE ANDAGT, MEN I ET NÆSTE-KÆRLIGHEDENS LIV. (SWEDENBORG)

MIN INTERESSE FOR VIDENSKAB KOMMER AF MIT ØNSKE OM AT FORSTÅ GUDS TANKER. (EINSTEIN)

GENNEM PERSONLIGHEDEN KAN VI LÆRE OM VERDEN OG DENS NATUR OG DERMED UDVIKLE OS. VI SKAL DERFOR IKKE FORAGTE DEN, MEN HOLDE AF DEN. (SVEN DAMSHOLT)

ALT ER MANIFESTATION AF TANKER. DE SEKS GRUNDENERGIER ER KUN SEKS FORSKELLIGE FORMER FOR TANKE. (MARTINUS)

DET MAN DYRKER, HOLDER MAN I LIVE. SANSER OG TANKEARTER UDVIKLER SIG VED BENYTTELSE ELLER BRUGEN. (MARTINUS)

FØLELSERNE ER VORE BØRN. VI SKAL LÆRE AT ELSKE DEM, UANSET HVORDAN DE ER. DE NEGATIVE SKAL SMELTES BORT I KÆRLIGHED. (BARTHOLOMEW)

ARKITEKTUR ER FASTFROSSEN MUSIK. (GOETHE)

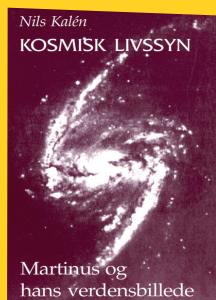
LIVSGLÆDE ER DEN BEDSTE MEDICIN, OG DEN HAR INGEN BIVIRKNINGER. (HANNE ØSTER)

MED HVER NY ÅND KOMMER EN NY NATURHEMMELIGHED UD, OG BIBELEN KAN IKKE SLUTTES, FØREND DEN SIDSTE STORE ÅND ER FØDT. (EMERSON)

ETHVERT MENNESKE BÆRER UNIVERSETS BILLEDE I SIN SJÆL. (GIORDANO BRUNO)

JEG VIL FULDENDE DEN OPGAVE, JESUS BEGYNDTE PÅ, MEN IKKE FØRTE TIL ENDE. (ADOLF HITLER)

Bogudsalg

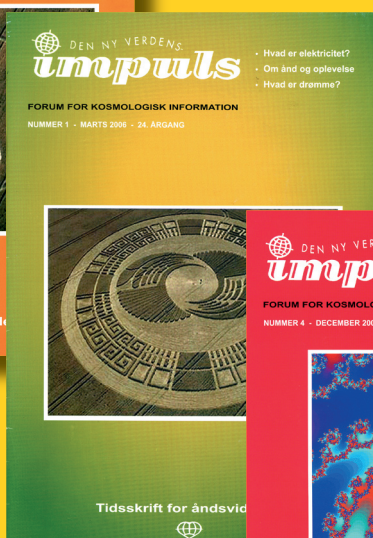
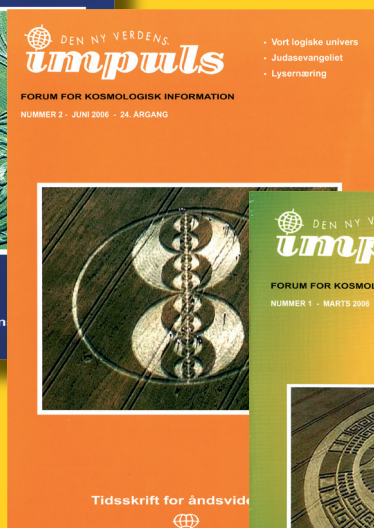
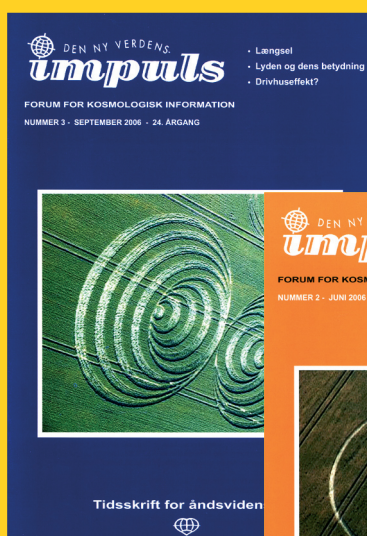
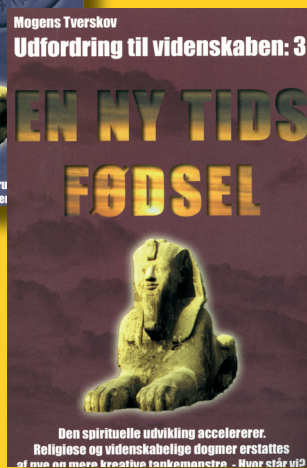

Nils Kaléns korte
version af Martinus'
åndsvidenskab
94 sider - kr. 20
10 stk. kr. 150

Fantastisk tilbud

Mogens Tverskovs trilogi -
over 1000 sider.
Alle 3 bind for kun kr. 100

Ældre numre af
Den Ny VerdensImpuls
kan fås billigt -
10 kr. pr. stk.

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk